

ရွှေအင်း စွန့်ဝံ့သူ

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်း

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိတ်ရည်ထွန်း၊ ဂျူတီစာပေ (၀၂၀၇၇)
မွှာရုံလမ်း၊ လှိုင်၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာစိတ်ကူးချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
အမှတ် - ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘူး၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မြန်မာ့ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။
အုပ်ရေ ၅၀၀။

ရောင်းချေး ၂၀၀၀ ကျပ်

စွန့်ဝံ့သူ
ရွာဒေါင်း

T

နိဒါန်း

ကျွန်တော်သည် စပ်ကူးမပ်ကူးကာလ အတောအတွင်း၌ များစွာသော “အခြားကလောင်သမား” များ နည်းတူ ကုန်သည်ယောင်ယောင်၊ ပွဲစားယောင်ယောင်၊ ဈေးသည်ယောင်ယောင်၊ “ယောင်သုံးဆယ်” အဖြစ်နှင့် ဖခင်၏ဇာတိဖြစ်သော မန်ကျည်းတုံရွာတွင် နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ခန့်မျှ နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် နံနက်ခင်း အချိန်များတွင် ခြေကျင်ဖြစ်စေ၊ မြင်းတစ်စီးနှင့်ဖြစ်စေ ရွာနီးချုပ်စပ် အရပ်ဒေသများသို့ လှည့်လည်သွားရောက် မွှေနှောက်ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ရွာ၏မြောက်ဘက် ၅ မိုင်ထက် မလှမ်းသောအရပ်ရှိ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် သစ်သားဝင်း ထရံဖြင့် သပ်ရပ်စွာကာရံလျက် ပျဉ်အုတ်ကြွပ်မိုး၍ သစ်သားဖြင့် ထရံကာပြီးလျှင် ဆင်ဝင်၊ ခါးပန်းဖြူ၊ ပန်းဆွဲဖြူ စသည်တို့ဖြင့် သေသပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုံအိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို လမ်းနှင့်တစ်ခေါ်လောက်အကွာတွင် တွေ့မြင်

ရပါသည်။

ပထမ၌ ကျွန်တော်မှာ ထိုအဆောက်အအုံကို ဘုန်းကြီးကျောင်း မှတ်ထင်ခဲ့မိရာ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် မီးခြစ်ကို မေ့ထားခဲ့၍ ဆေးတံသောက်ချင်လှသည်နှင့် မီးဝင်၍ တောင်းသည်တွင်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းမဟုတ်၊ လူနေသော အိမ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ မြင်းကို ဝင်းတံခါး၌ ချိတ်ထားပြီးလျှင် ပန်းပင်ကလေးများကို ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်ကာ ပြုပြင်ပေးနေသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် မီးခြစ်တောင်းမိရာ အဘိုးကြီးသည် သူငယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်၍ မီးခြစ်ယူခဲ့ရန် ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ လှုပ်ပန်းကို အကဲခတ်ဟန်နှင့်ကြည့်၍...

‘လက်ဖက်ရည် တစ်ပန်းကန်လောက် သောက်သွားပါဦး’
ဟုဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆေးတံကို ဆေးထည့်၍ မီးညှိကာ သောက်ရင်း ကြိမ်ချုပ်ကရားမှ ငဲ့ထည့်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ပန်းကန်ကို သောက်လျက်ရှိစဉ် အဘိုးကြီး၏ ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲခတ်မိရာ ထိုလူကြီးမှာ လူပင်အိုသော်လည်း ပျိုနုသောစိတ်နှင့် ဖျတ်လတ်သော အမူအရာရှိသေးကြောင်း အကဲခတ်မိလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်၏ အလုပ်အကိုင်အကြောင်းကို မေးသည်နှင့် ကလောင်တံဖြင့် အသက်မွေးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု စပ်ကူးမပ်ကူးကာလဖြစ်သည်နှင့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အလုပ်ဖြင့် ကြိဖန်၍ အသက်မွေးနေကြောင်းများနှင့် ပြောပြသည်တွင်...

‘မောင်တို့က အရောင်းအဝယ်နဲ့ စီးပွားရှာရတဲ့ ကုန်သည်အလုပ်ကို အနပ်စုတ်ကုပ်စုတ် အောက်မေ့ပြီး မင်းမှုထမ်း လခစားအလုပ်ကိုမှ အမှန်ထင်ကြဟန်တူတယ်’

‘ထင်ကြတဲ့လူများက ထင်ကြပါစဉ်းရယ်၊ သို့သော် ဒီလိုထင်တဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူး။ ဝါသနာ အလျောက် ကလောင်တံနဲ့ အသက်မွေးခဲ့သော်လည်း စီးပွား ရှာတဲ့နေရာမှာ ကုန်သည်များမှ တကယ် ကြီးပွားနိုင်ကြောင်း ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ်ထောက်ခံပြီး ရေးခဲ့သား ခဲ့ဖူးပါတယ် ဦး ခင်ဗျာ’

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ စကားကို ကျေနပ်ဟန် လက္ခဏာရှိသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ မျိုးရိုးဇာတိနှင့် တကွ လွန်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို မေးမြန်းရာ ကျွန်တော်၏ အဖြေစကားများကို ပိုမို၍ ကျေနပ်သဘောကျဟန် လက္ခဏာ နှင့် ဤဒေသတွင် ကျွန်တော် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် အတော အတွင်း ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါလျှင် ၎င်းထံမှ မှတ်လောက်သားလောက်၊ နည်းယူလောက်သော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများကို ကြားနာရမည်ဖြစ်ကြောင်း များနှင့် ပြောဆိုကာ ဖိတ်မန္တက ပြုလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ဖိတ်ကြားခြင်းကို ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ နံနက်တိုင်း အခြားနေရာသို့ မသွားတော့ဘဲ အဘိုးကြီး၏ နေအိမ်သို့ မှန်မှန်ကြီး သွားရောက်ဝင်ထွက်ခဲ့လေ၏။

နောက်ရက်များ၌ ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးပြောပြ သည့် အဖြစ်အပျက်အခြင်းအရာများတွင် အမျိုးသားတို့

အတွက် အသက်ကိုစွန့်ကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ၊ မဆုတ်မနစ်
 သော လုံ့လ၊ မလျှော့သောစွဲ၊ ထက်မြက် သောစိတ်ကူးဉာဏ်
 တို့ဖြင့် စီးပွားရှာခဲ့ပုံ၊ မိမိနှင့်အဆင့်အတန်းချင်း အလွန်
 ကွာခြားလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မိမိထက် နေရာ
 တကာတွင် ထူးကဲသာလွန်သော ယောက်ျားများနှင့်ယှဉ်ပြိုင်၍
 လူပျိုလှည့်ခဲ့ရပုံ စသည်တို့ကို ကြားသိရသောအခါ စိတ်ကူး
 ဉာဏ်အရာ၌ ဦးစံရှားကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တိအရာ၌
 ကိုဇော်ဝိတ်ကို လည်းကောင်း ထိပ်တန်းထားမိခဲ့သည့်နည်း
 တူ လူနှင့်လူချင်း ဆက်ဆံခြင်းနှင့် ဇွဲသတ္တိကောင်းခြင်းအရာ
 ဌာနတွင် ဤလူကြီးကို ထိပ်ဆုံးတန်းမှ ထားခဲ့မိပါသည်။

ဤလူကြီးမှာ အသက် ၉၀ ခန့်ရှိသော်လည်း ၇၀
 ကျော်အရွယ်ခန့် လောက်မျှသာ မှတ်ထင်ရပေရာ မင်းတုန်း
 မင်း၊ သီပေါမင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်သို့တိုင်အောင် ခေတ်သုံး
 ဆက်မျှ စီးပွားရှာခဲ့၍ ကြီးပွားထွန်းကားခဲ့သည့်အလျောက်
 ပေါက်ဖွားခဲ့သော သားမြေးများအနက် မြေးတစ်ယောက်မှာ
 အိုင်စီအက်ဘွဲ့ခံ အစိုးရအမှုထမ်း၍လည်းကောင်း၊ သား
 တစ်ယောက်မှာ အရေးပိုင်၊ တစ်ယောက်မှာ နယ်ပိုင်ဝန်
 ထောက်၊ တစ်ယောက်မှာ လယ်ဝန်၊ တစ်ယောက်မှာ ကုန်
 သည်ကြီး၊ တစ်ယောက်မှာ မြေပိုင်ရှင်၊ မြေးတစ်ယောက်မှာ
 ဆရာဝန်၊ တစ်ယောက်မှာ မင်းတိုင်ပင်အမတ်၊ တစ်ယောက်
 မှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးလည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် မြေးမိန်းမတို့
 မှာ မင်းကတော်၊ ဝန်ကတော်၊ သူကြီးကတော် စသည်တို့
 သာလျှင် ဖြစ်နေကြရကား ဤလူကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင်
 ကြီးပွားထွန်းကားစေတတ်ရုံမျှမက မိမိ၏ သွေးသားများကို

လည်း ကြီးပွားထွန်းကားစေရအောင် သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒ
ပေးနိုင်ပါသည်တကားဟု များစွာချီးမွမ်းမိပါပေ၏။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ထိုလူကြီး၏ကြံပုံ၊ စည်ပုံနှင့်
တကွ စိတ်နေသဘောထားတို့မှာ အမှန်စင်စစ် အတုခိုးနည်း
ယူလောက်သူ ဖြစ်ပေသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ၎င်း၏အဖြစ်
အပျက်အခြင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော်၏ စကားဖြင့်မဟုတ်ဘဲ
၎င်းကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည့် အလားကဲ့သို့ ခရေစေ့
တွင်းကျ ဂနသေချာစွာ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပေအံ့သတည်း။

* * *

အခန်း (၁)

ကျွန်ုပ်မှာ ၁၂၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် မင်းလက်ဝဲသုန္ဒရကို အစွဲပြု၍ နာမည်ကြီးခဲ့သည့် မန်ကျည်းတုံရွာ၌ မွေးဖွား၍ ငါးနှစ်သားအရွယ်ခန့် တွင် အရူးမကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီးလျှင် ကြီးပြင်းသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် စီးပွားဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၊ ချစ်ကြိုက်သော မိန်းမကိုဖြစ်စေ သက်သာစွာနှင့်မရဘဲ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးမှ ရနိုင်လိမ့်မည်အကြောင်းနှင့် ဟောပြောခဲ့ဖူး၏။ မိခင်ဖြစ်သူက အရူးမကြီးအား ထပ်လောင်း၍ မေးခွန်းထုတ်သောအခါ အရူးမကြီးသည် ဖြေဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ 'ဂျိုးပေဂျိုး၊ ပေထီး၊ ဂျိုးပေဂျိုး၊ ပေထီး' ဟု ပါးစပ်ဆိုင်းတီးကာ ထွက်သွားလေရာ သူရင်းငှားများက ခွေးနှင့် ရှူးတိုက်၍ လွှတ်လိုက်ကြ၏။ ကြီးပြင်းလာသည့်နောက် ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်လိုက်သည့်အခါ ကလေးစကား၊ အရူးစကား၊ သဘင်သည် စကားတို့သည် မှန်ကန်တတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိပေသည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ "မြင်းနယ်သား" ဖြစ်သည့်အလျောက် မင်းတုန်း

ဘုရင်လက်ထက်တွင် မြင်းတပ်ဆိုင်ရာ အရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးရာ မဟုတ်လျှင် မခံချင်တတ်သော ဝါသနာရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ အထက်အရာရှိကြီးများနှင့် မသင့်မတင့်ရှိရာတွင် ကြာရှည်စွာ အမှုထမ်းပါက အသက်ဆုံးရှုံးဖွယ်ရှိသည့်အရေးကို သိမြင်သည်နှင့် ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်၍ ဇာတိဖြစ်သော မန်ကျည်းတုံရွာ သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက်မှ ဆွေကြီးမျိုးကြီးဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်၏မိခင် နှင့် ထိမ်းမြား၍ တောင်သူဘာဝ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့လေသည်။

ဖခင်မှာ ပညာလိုလားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ရွာကျောင်းတွင် မထားဘဲ ကိုးကြောင်းတွက်နည်းတွင် နာမည်ကြီးခဲ့သည့် ရွှေဘိုမြို့ရှိ ဘုန်းကြီးဦးကေသရ၏ ကျောင်းတွင် အပ်နှံထားခဲ့ရာ သီတင်း ကျွတ်ကာလအခါတွင် နေ့ကြီးရက်ကြီးဖြစ်သည့်အလျောက် မန်ကျည်း တုံရွာသို့ လေးငါးရက်ခန့်မျှ အလည်အပတ် ပြန်လာခဲ့ရ၏။ ဦးကေသရ၏ ကျောင်း၌ သုံးလေးနှစ်မျှ ပညာသင်ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်စသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာများအပြင် ရွှေချိန်တွက်နည်း၊ သစ်တွက်နည်း၊ တင်းရေနှင့် စပါးနှံ တွက်နည်းစသည်တို့ကို ကောင်းမွန် စွာ တွက်ချက်နိုင်ပေ၏။ ထိုစဉ်အခါက ဤမျှလောက် တွက်ချက်နိုင် လျှင် လူတော်တစ်ယောက်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရ၍ အရေးရှိလျှင် လာရောက်မေးမြန်းတတ်ကြ၏။

၁၂၃၈ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် မန်ကျည်းတုံရွာမှ ရွှေဘိုမြို့ ဦးကေသရကျောင်းသို့ ပြန်မည်ဟု လွယ် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ ဖွတ်လှိုင်းရွာတွင် ညဉ့်အိပ်မည်ဟု အကြံ ရှိသောကြောင့် အတော်ကြီးနေစောင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့၏။ ရွာမှထွက်လာ၍ တစ်မိုင်ခန့်မျှ မရောက်သေးမီ မိုးကြီးသည် မဆင် မပြင်ဘဲ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းချလိုက်လေရာ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဆောင်း

ထားသော ခမောက်မျှလောက်သည် အကွယ်အကာ မရနိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေများတွင် နှစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရွဲရွဲလျက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

တည်းခိုရမည်ဖြစ်သော ဖွတ်လှိုင်းရွာမှာ ခုနစ်မိုင်ခန့် ဝေးသေး၍ မန်ကျည်းတုံရွာမှာ တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာသေးရကား များစွာသော ကျောင်းသားတို့မှာ ဤအခြေအနေမျိုး၌ နေအိမ်သို့လှည့်၍ ပြန်ကောင်းပြန်ကြပေမည်။ ကျွန်ုပ်မူကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ သွားရမည်ဆိုလျှင် သွားရမှ စိတ်ကျေနပ်တတ်သောကြောင့် မိုးကြီးထဲတွင် အားခဲ၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ပညာကို လိုလားလှသောကြောင့်မဟုတ်။ မလျှော့ချင်သော ဝါသနာအလျောက်သာ ဖြစ်ချေ၏။

မန်ကျည်းတုံရွာမှ ရွှေတိုသို့သွားရသောလမ်းမှာ ယခုအခါကဲ့သို့ မူးရိုးတစ်လျှောက်၊ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် မဟုတ်ဘဲ မထင်ရှားသော လှည်းလမ်းကြောင်းမျှကို ခန့်မှန်း၍ လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေရာ လှည်းလမ်းကြောင်းတို့မှာလည်း ဤနေရာ၊ ထိုနေရာစသည်တို့တွင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာရှိနေသောကြောင့် လမ်းမှားနိုင်ရန် လွယ်ကူလှပေ၏။

မိုးတွင်မျှမက လေပြင်းမုန်တိုင်းသည်လည်း တိုက်ခတ်ပြန်ပေရကား ကျွန်ုပ်သည် ခမောက်ကလေးကို မကျွတ်မလွင့်စေရန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ထား၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ တဖြောင်းဖြောင်း သွန်၍ချနေသော မိုးကြီးထဲတွင် ခါးတောင်းတလျှားလျှားနှင့်ကုပ်၍ လျှောက်လာ၏။ လှည်းလမ်းကြောင်းတို့မှာ တစ်ခဏချင်းတွင် ရေဖြင့်ဖွေးလျက်ရှိရာ လမ်း၏အစွန်းကိုနင်းမိသဖြင့် မကြာခဏခြေချော်၍ တမိုင်းမိုင်းလဲ ရသေး၏။

တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ လျှောက်မိလေလျှင် လှည်းလမ်းသည် မြောက်ဘက်သို့ သွားရမည့်အစား အနောက်ဘက်သို့ လှည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေရကား ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းမှားလာခဲ့ချေပြီဟု သိရှိရ၏။ မည်သည့်

နေရာမှစ၍ မှားလာခဲ့ချေသည်ဟူ၍ မပြောနိုင်ချေ။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းကြောင်းနှင့် တစ်ခေါ်လောက်အကွာတွင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို မြင်သည်နှင့် လမ်းကိုမေးအံ့ဟု ချိုးလာခဲ့ပြီးနောက် ဝင်းပေါက်မှရပ်ကာ အခြေအနေကိုကြည့်ရာ လူတစ်ယောက်မျှ မမြင်သည်နှင့် အကြံအိုက်လျက်ရှိနေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် သူငယ်မတစ်ယောက်သည် ရှမ်းခမောက်ကလေးကိုဆောင်းလျက် ပြတင်းပေါက်မှရပ်ကာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ကြည့်ရင်း...

‘သက်လယ်ရယ် x x x သက်လယ်ရွှေသွေးရယ် x x x မကြင်နာစိမ်းသော်လည်း စိမ်းရက်တယ်...’

ဟူသော တေးချင်းကို ကြည်လင်ချိုသာလှစွာသော အသံဖြင့် ခပ်အေးအေးသီဆိုရာမှ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့်...

‘အလို...ဟေ့ သူငယ်၊ ဘာအလိုရှိလဲ’

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်အား သူငယ်ဟူ၍ ခေါ်လိုက်သူမှာ ၁၆ နှစ်ထက်မကြီးသေးသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ထက် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်ခန့်လောက် ငယ်ရချေမည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းကလေးများရှေ့တွင် ရှက်ကြောက်တတ်လှသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ထိုကဲ့သို့ အထက်သံနှင့် မေးခြင်းခံရသည့်အတိုင်း တိုး၍ပင် ရှက်ကြောက်မိသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ တုန်ယင်သောအသံဖြင့်...

‘တစ်ဆိတ်ကလေးခင်ဗျား... ရွှေဘိုကိုသွားမလို့ပါ၊ လမ်းများမှန်ပါလေသလားလို့ မေးပါရစေခင်ဗျား’

‘ဒီဟာ ရွှေဘိုသွားတဲ့လမ်းမှမဟုတ်ဘဲ’

‘မှားခဲ့လို့ရှိရင် တစ်ဆိတ်လောက် ညွှန်ပါလားခင်ဗျာ’

ထိုအခါ သူငယ်မသည် ဆောင်းထားသော ခမောက်ကို နောက်သို့ တွန်းလှန်လျက် သမင်မျက်စိကဲ့သို့ ရယ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်

အား စူးစိုက်ကာလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ချီလျက်ရှိသော မျက်ခုံးတို့သည် စိမ်းလဲ့လဲ့ရှိ၍ အဖျားတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့မှာ ဖြောင့်တန်းလျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်မိလေ၏။

‘လမ်းညွှန်တဲ့နေရာမှာ ဒီက ဝိတ်ပဲ၊ ဒီကနေ့ည ဘယ်ရောက်အောင် သွားချင်တာလဲ...ပြောစမ်း’

‘ဖွတ်လှိုင်းမှာအိပ်ဖို့ ကြိပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် နောက်ပြန်၊ တစ်ခေါ်လောက်မှာ ပြောင်းခင်းတွေ့လိမ့်မယ်၊ လက်ဝဲဘက်ကိုချိုး၊ ငါးရတွင်းလောက်လျှောက်၊ ကုန်းကလေးတွေ့၊ နေကိုဘယ်ဘက်မှာထား၊ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်၊ ချောင်းကလေးရောက်၊ ထန်းပင်ညီနောင်တွေ့၊ လက်ယာဘက်ချိုး၊ လမ်းအတိုင်းလိုက်၊ လက်ဦး တွေ့တာ ဖွတ်လှိုင်းရွာပဲ’

ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းပြော၍ အညွှန်းအတိုင်း လှည့်၍ပြန်ကာ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဝင်းထောင့်အရောက်တွင် သူငယ်မကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်ပါသော်လည်း သူငယ်မသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သတ္တဝါ တစ်ယောက်ကို ရှိလေသည်ဟူ၍မျှ အမှတ်ရဟန် မတူဘဲ...

‘ချစ်တဲ့သူ ကြိုက်တဲ့သူရယ်၊ သခင် မြင်လာဦးကွယ် x x ဘုန်း ကွယ်ကွယ် x x’

ဟူသော တေးချင်းကို ဆက်လက်သီဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးသည် ဆက်လက်ရွာသွန်းလျက်ပင် ရှိသေးသော ကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အရိုးသို့ခိုက်အောင် ချမ်းစိမ့်လျက်ရှိသော်လည်း သူငယ်မ၏ လတ်ဆတ် ကြည်ရွှင်သော တေးချင်းသံကို ကြားရခြင်းမှာ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးဖိုကြီးကို မြင်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ချမ်းအေးခြင်းမှ သက်သာရာရ၍ အင်အားတောင့်တင်းခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ပေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း လိုက်ခဲ့၍
 ပြောင်းခင်းကို လည်းကောင်း၊ ကုန်းကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ချောင်း
 ကလေးကိုလည်းကောင်း တွေ့ရပြီးနောက် ဆက်လက်လျှောက်သွားခဲ့ရာ
 ထန်းပင်ညီနောင်ကို မတွေ့ရမီ နေလုံးကွယ်ပျောက်ရုံမျှမက အမှောင်သို့
 ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှာ လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် လထွက်ရန်
 အချိန်မှာ အတော်ပင်လိုပေသေးရာ ကျွန်ုပ်သည် မှောင်ထဲတွင် လမ်းကို
 စမ်းမှန်းကာ လျှောက်လာစဉ် လမ်း၏လက်ဝဲဘက် တစ်ခေါ်လောက်တွင်
 မီးရောင်ကလေးတလက်လက် မြင်ရသည်နှင့် တဲကလေးများ တွေ့ရချေ
 မည်လောဟု နားနေရန် လမ်းမှချိုး၍ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ အနီးသို့ရောက်
 သောအခါ နွားတင်းကုပ်ဟောင်းတစ်ခုအောက်တွင် လူတစ်ယောက်
 သည် မီးပုံတစ်ခုအနီး၌ တင်ပျဉ်ခွေလျက် ဟောပြောသောအနေဖြင့်
 သြဝါဒပေးလျက်ရှိသည်ကို မိန်းမတစ်စုတို့က ပြားပြားဝပ် ကြားနာလျက်
 ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့သောစကားမျိုးဖြစ်
 လေသည်ဟု မှောင်ရိပ်မှ တန့်ရပ်ကာ နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ထိုလူကြီးက
 အလွန်စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြော
 ဟောလျက်ရှိလေ၏။

- 'လောကမှာ ဘာအရေးကြီးသလဲ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း အရေးကြီးသလား'
- 'မကြီးပါဘူး ဆရာကြီး'
- 'လင်သား အရေးကြီးသလား'
- 'မကြီးပါဘူး ဆရာကြီး'
- 'သားသမီး အရေးကြီးသလား'
- 'မကြီးပါဘူး ဆရာကြီး'
- 'ဒါဖြင့် ဘာအရေးကြီးသလဲ'

‘ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်’

‘တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘နတ်ပြည်ရောက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲဆရာကြီး’

‘နတ်ပြည်ကို အရှင်လတ်လတ် ရောက်ရခြင်းနဲ့တူတယ်ဟုတ်စ’

‘မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး’

‘လူတိုင်း လူတိုင်း တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်နိုင်သလား’

‘မတွေ့ဆုံ၊ မကြိုကြိုက်နိုင်ပါဘူး ဆရာကြီး’

‘ဘယ်လိုလူမှ တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်နိုင်သလဲ’

‘ကျုပ်တို့လို ပါရမီရင့်တဲ့ မိန်းမများမှ တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်နိုင်ပါတယ်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အောက်လမ်းဂိုဏ်းအကြောင်းကို ကြားရဖူးသည်နှင့် ထိုမိန်းမများ၏ မိုက်မဲခြင်းကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ရယ်ချင်လှသည်နှင့် ခီခနဲရယ်လိုက်မိရာ မိန်းမပရိသတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရယ်သံကို ကြားသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့မြင်သွားကြလေ၏။

‘ဟောဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ဆရာကြီး’

‘ဟေ့... မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာပြီး နှောင့်ယှက်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ရပါ’

‘သူလျှိုထင်တယ် ဆရာကြီး’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြားအမြင် နည်းပါး၍ စဉ်းစားဉာဏ် ခေါင်းပါးသော မိန်းမမိုက်များကို လှည့်ဖြားသွေးဆောင်တတ်သော အောက်လမ်းဂိုဏ်းဆရာကြီး ဦးသာဂိအကြောင်းများကို အတန်ငယ် ကြားရဖူးသည်နှင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်သဘောကို ထုတ်ဖော်၍မပြဘဲ ပူနွေးသော မီးပုံတွင် လှုံ့ချင်သောဆန္ဒဖြင့် သူလျှို မဟုတ်ပါကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ငင်၍ မီးပုံရှေ့တွင် ထိုင်စေ

ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကိုအကဲခတ်နေလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူကြီး၏ ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲဖြတ်လျက် ရှိလေ၏။

ဦးသာဂိမှာ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အလွန်ထွားကျိုင်းလှသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိလေရာ မျက်နှာမှာ မိန်းမတို့ နှစ်သက်စေလောက်သည့် ချောမောလှပခြင်းမျိုးနှင့် မပြည့်စုံသော်လည်း အလွန်သြဇာရှိဟန်တူသော မျက်လုံးများရှိသည့်ပြင် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေနှင့် ဟန်ကြီးသော အမူအရာလည်း ရှိဘိ၏။ ထိုသူသည် မိန်းမများကို ချောမောမြူမြိုက်သောနည်းဖြင့် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ဟန် မတူဘဲ မီးရောင်ကြားကိုတိုးသော ပိုးဖလံများနှင့် ပမာဆောင်လောက်ပေ၏။ ဦးသာဂိသည် မိန်းမများကို လှည့်လည်မရှာရဘဲ မိန်းမအချင်းချင်း သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်းအားဖြင့် ဦးသာဂိထံသို့ ရောက်လာကြဟန်တူ၏။ စင်စစ်မှာ မီးတိုင်သည် ပိုးဖလံမျိုးများကို ဂရုမစိုက်၊ အရေးမထားသည့် နည်းတူ ဦးသာဂိကလည်း မိန်းမများကို အရေးထားဟန် မတူချေ။

အချို့သော သူတို့က ဦးသာဂိကို လူယုတ်မာကြီးတစ်ဦးသဖွယ် စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ဦးသာဂိကမူ မိမိအကျိုးထက် မိန်းမများ၏ အကျိုးကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင် နေဘိသည်ဟု သဘောရိုးနှင့် ယူဆမှတ်ထင်နေဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိကို အကဲခတ်ရာမှ မိန်းမတစ်စုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အရွယ်ကောင်း မိန်းမသုံးလေးယောက်၊ ၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းမလေးတစ်ယောက်အပြင် ၄၀ ကျော် ၅၀ တွင်းအရွယ်ရှိ မိန်းမကြီး ၄၁ ယောက်ခန့်လောက်ရှိကြပေ၏။ အားလုံးသောမိန်းမများမှာ သနားကမားမရှိ၊ “ရွက်ကြမ်းရေကျို” မျှလောက်သာရှိသော ရုပ်အဆင်းမျိုး ရှိကြလေ၏။

ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

'မောင် ဘာလာလုပ်သလဲ'
 'ကျွန်တော် ရွှေဘိုသွားမယ့် ခရီးသည်ပါ'
 'ဒီဟာ လမ်းမဟုတ်ပါကလား'
 'ချမ်းလွန်းလို့ပါ၊ မီးရောင်မြင်လို့ ဝင်လာပါတယ်'
 'ဒီမှာ အိပ်ချင်သလား'
 'ဖွတ်လှိုင်းရောက်အောင် မသွားနိုင်လို့ အိပ်ချင်ပါတယ်'
 'အိပ်ချင်လျှင် သစ္စာပြုရမယ်'
 'ဘယ်လို သစ္စာပြုရမလဲ'
 'ငါတို့ကို ဒီမှာတွေ့ကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး'
 'ကောင်းပါပြီ မပြောပါဘူး'
 'ကောင်းပြီ ထမင်းစားခဲ့ပြီလား'
 'မစားရသေးပါ'

'မယ်တုတ်ရေ၊ မုန့်ဖက်ထုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်'

ထိုအခါ ၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးသည် အဝတ်ထုပ်ကိုဖြေ၍ မုန့်ဖက်ထုပ် သုံးလေးထုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် မုန့်ဖက်ထုပ်တို့ဖြင့် ညစာကိစ္စ ပြီးရလေတော့၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် မီးပုံအနီးတွင် လွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးကာအိပ်ရင်း ဦးသာဂိပြောဟောသည့် အောက်လမ်းစကားထူးများကို ကြားနာရင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့၏။

* * *

အခန်း (၂)

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ မိန်းမကြီးများသည် ထမင်းချက်ပြုတ်နေကြ၍ မိန်းမလတ်များမှာမူ စခန်းပြောင်းရွှေ့မည့် လက္ခဏာနှင့် ဝန်စည်စလယ် အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မတုတ်ဆိုသော မိန်းမငယ်နှင့် ဦးသာဂိတို့မူကား ဖျာများဖြင့် ကာရံထားသော တဲကလေးမှထွက်လာကြ၍ မျက်နှာသစ်ကာ ရှိကြလေရာ မိန်းမများသည် ဆား၊ မီးသွေး၊ တံပူ စသည်တို့ကို ဆောင်ယူပေးကာ ဦးသာဂိအား ဝတ်ပြုနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူတို့နှင့် ကြာရှည်စွာမနေလိုသည်ဖြစ်၍ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ထွက်လာတော့ မည်အပြုတွင် မြင်းခွာသံများ ရုတ်တရက်ကြားရပြီးလျှင် ရှမ်းခမောက်၊ ရှမ်းဘောင်းဘီတို့ကိုဝတ်လျက် သျှောင်ဆံမြိတ်ကွင်းထုံး မြင်းဖြူကြီး တစ်စီးကို စီးလာသည့် ယမန်နေ့ညက မိန်းကလေးကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ရပ်ကြည့်နေမိလေ၏။ မိန်းကလေးသည် မထိတရိရှိသော အမူအရာနှင့် မြင်းကြိမ်လုံး ကလေးကိုဝင့်ကာ နွားတဲရှေ့၌ ရပ်ပြီး

နောက်...

မတုတ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဟေ့ ... ရှင်ငတုတ်'

ဂီ။ ။ 'မတုတ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မဆိုင်သူ လာမရှုပ်နဲ့

သွား'

မိန်း။ ။ 'မဆိုင်သူမဟုတ်ဘူး၊ မတုတ်ကို သူ့အမေက ခေါ်ခိုင်း
လိုက်လို့ လာပြီးခေါ်ရတယ်။ ဟေ့... လာခဲ့မတုတ်၊ ညည်းတယ်မိုက်ပါ
ကလား၊ မအေကြီးပစ်ပြီး ဘယ်က အရူးတွေနောက် လိုက်သွားရတာလဲ'

တုတ်။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူး...ခင်ခင်၊ အရှင်သခင် အမိန့်အတိုင်း

ဦးသာဂီဆိုတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကို လိုက်နာရခြင်းဖြစ်ပါတယ်'

မိန်း။ ။ 'မဖြစ်ဘူး...မတုတ်၊ ညည်းအမေရဲ့အမိန့်အတိုင်း

ခင်ခင်ထားဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကို လိုက်နာရမယ်။ လာ... ငါ့နောက်
က ထိုင်လှည့်၊ မမိုက်ပါနဲ့အေ၊ ညည်းလာခဲ့ပါ'

မိန်းကလေးသည် ချောမော့သော မျက်နှာထားနှင့် ခေါင်လိုက်

သဖြင့် မတုတ်သည် လိုက်တော့မည်ဟု ဟန်ပြင်လေလျှင် ဦးသာဂီသည်
ရှေ့မှရုတ်တရက် ဆီးကာလျက်...

ဂီ။ ။ 'သူ့အမေခေါ်ချင် အမေကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါစေ...

မဆိုင်သူ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့။ တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်တဲ့ အကျိုးကို နားမလည်တော့
တယ်ခက်တယ်'

ဟု ပြောသော်လည်း ခင်ခင်ထားသည် ဦးသာဂီကို အလျှင်းဂရု
မစိုက်ဘဲ မျက်နှာထားချိုချိုနှင့် မတုတ်ကိုသာ လှမ်းကြည့်လျက်...

ထား။ ။ 'လာပါ မတုတ်ရယ်... အမေကိုပစ်ပြီး အရူးကြီး

နောက်ကို လိုက်နေရတာ ညည်းမရှက်ဘူးလား။ တက်ပါ မြင်းပေါ်ကို...'

ထိုအခါ ဦးသာဂီသည် မိမိအား အရူးဟူ၍ခေါ်ခြင်းကို အမျက်

ထွက်ဟန်လက္ခဏာနှင့် မြင်းဇက်ကို ကိုင်ဆွဲကာလှည့်လိုက်လေရာ

ခင်ခင်ထားသည် ဦးသာဂိ၏ မာန်နှင့်ပြူးပြီကာ ကြည့်နေသောမျက်နှာကို အလျှင်းကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် စူးစိုက်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကြိမ်လုံးကိုမြှောက်ကာ မျက်နှာကို တည့်တည့် ရှမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။

ဦးသာဂိလည်း နာကျင်လှဟန်နှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် ပြီးလျှင် ခါးတွင်ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို ရုတ်တရက်ထုတ်နုတ်၍ တအားထိုးစိုက်လိုက်တော့မည်ဟု ခုန်လိုက်မည်အပြုတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှ ဆောင်လာခဲ့သော ဝါးရင်းတုတ်နှင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်ချက် နှက်လိုက်လေရကား ဓားမြှောင်သည် လက်မှလွင့်စဉ်ကျသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးသာဂိသည် ကျားဟိန်းသောအသံမျိုးဖြင့် အော်မြည်လျက် လွင့်ကျသောဓားကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ကောက်ယူ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အတင်းပြေးဝင်လာလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ရုတ် တရက် ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ ၎င်း၏ဝမ်းစိုက်ကို ဝါးရင်းတုတ်အဖျားဖြင့် တည့်တည့်ကြီးထိုးလိုက်လေရကား ထိုးလိုက်သော ဓားချက်သည် ကျွန်ုပ် ၏ပခုံးပေါ်သို့ ကျော်လွန်သွားပြီးလျှင် ဦးသာဂိမှာ အစ်ခနဲမြည်ကာ ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးသာဂိ၏ တပည့်များဖြစ်သော မိန်းမကြီးများ နှင့် မိန်းမလတ်များသည် မိမိတို့၏ ဆရာအား စော်ကားရချေမည်လောဟု ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းဝန်း ခြစ်ကုတ်ကိုက်ဖဲ့မည်ပြုကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးများကို နှိုက်မိကြ မည်စိုးသောကြောင့် ခက်ခဲစွာ ရှောင်တိမ်းဖယ်ရှားနေရလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ခင်ခင်ထားသည် မိမိ အား ကူညီသောသူတစ်ယောက်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အပေါ် အလျှင်းဂရုရှိဟန် မတူဘဲ မြင်းပေါ်၌ ခပ်အေးအေးထိုင်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလျက်

ရှိလေ၏။ ယင်းသို့ရယ်မောစဉ် ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိဟန်လဲကွဏာနှင့်...
'ရွှေဘိုသွားမယ်ဆိုတဲ့လူ ဘယ်နှယ် ဒီရောက်နေသလဲ...' ဟု
မေးလိုက်ချေသေး၏။

ထိုခဏ၌ မြေကြီးပေါ်မှ လူးလဲကာ ထမည်ပြုနေသော ဦးသာဂိကို
မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားအတွက် စိုးရိမ်မိသည်နှင့် မြင်းဇော်ကို
ဆွဲလှည့်ပြီးလျှင် ထွက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းလေရာ ခင်ခင်ထားက 'မတုတ်
မပါဘဲ မပြန်နိုင်ဘူး' ဟုပြောနေသည်နှင့် ဤမိန်းမကလေးကား ရူးလျှင်
လည်း ရူးရမည်၊ သို့တည်းမဟုတ် အလွန်အလွန် သတ္တိကောင်းသူ
တစ်ယောက်သော်လည်း ဖြစ်ရမည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ဦးသာဂိနှင့်တကွ မိန်းမများသည် ခင်ခင်ထားထံသို့
အတင်းပြေးဝင်ကြ၍ ခင်ခင်ထားကို မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချမည်ပြုကြလေရာ
ခင်ခင်ထားသည် ဆန့်ဆန့်ထိုင်ကာ ကြိမ်လုံးကလေးကို မြှောက်လျက်...

'ငါ့ကိုမထိနဲ့၊ နင်တို့အားလုံး သေကုန်ကြမယ်'

ဟု ကြီးဝါးနေလိုက်ချေသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ခက်ကုန်ကြချေတော့
မည်ဟု အောက်မေ့နေဆဲတွင် မြင်းစီးသူရဲလေးယောက်တို့ ရုတ်တရက်
ဆိုက်ရောက်လာကြလေတော့၏။

မြင်းစီးသူရဲများသည် မိန်းမများနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို
မြင်းများနှင့် အတင်းတိုက်ကြလေရာ ထိုမှဤမှ ကစဉ့်ကရဲ ပြေးလွှားကြရ
သဖြင့် လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊ ပြီသူပြီဖြင့် နေကြလေကုန်၏။ တစ်ယောက်
သောသူကမူ ဦးသာဂိကို လက်ရဖမ်းမိသဖြင့် လက်ပြန်ကြီး ချည်နှောင်
လျက်ရှိရာ အခြားတစ်ယောက်ကလည်း ခင်ခင်ထားအား မေးခွန်းများ
ထုတ်လျက်ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မြင်းများ နင်းမိမည်စိုးသောကြောင့်
ချုံတစ်ခုတွင်ကပ်လျက် ဝပ်နေလေရာ တစ်ယောက်သောရဲမက်သည်
မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ခင်ခင်ထားထံသို့ ပြေးသွားလျက်ရှိသော မတုတ်ကို

ဆံပင်မှကိုင်လျက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရကား မတုတ်မှာ မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသွားလေ၏။ ခင်ခင်ထားမှာမူ ရဲမက်တစ်ယောက်က ကွယ်လျက်ရှိသောကြောင့် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ဟန်လက္ခဏာ မရှိချေ။

၎င်းနောက် ယခင်က ရဲမက်သည် မတုတ်ကို ဆံပင်မှဆွဲထူ၍ တရွတ်တိုက်ပါအောင် ဆွဲခေါ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် သွေးဆူလာသည်နှင့် ချုံအနီးမှ ထလာ၍...

‘ဟေ့လူ... လွှတ်လိုက်ပါကွ’

ဟု ငေါက်ငမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ရဲမက်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍...

‘မင်းကလားကွ... ဝင်ရှုပ်တာ၊ မှတ်ကရောဟာ’

ဟုဆိုကာ ဦးခေါင်းကို ဓားအိမ်နှင့် ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ရိုက်နှက်လေ၏။

ခင်ခင်ထားကမူ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်လေရကား ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်း ဆိုးလှသည်နှင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ရဲမက်၏ ရင်ဝကို ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင့်လိုက်ရာ ရဲမက်လည်း ပက်လက်လန်၍ လဲသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အောင်မြင်ခြင်းမှာ အချိန်ကာလ မကြာလှချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရဲမက်သည် ၎င်းအပေါ်မှ ဖိ၍စီးထားသော ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကလေးကို ဖက်ရွက်ကဲ့သို့ လွယ်ကူစွာ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ်ကို ဓားဖြင့်အပြားလိုက် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှက်လေ၏။ အားရလတ်သော် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်များကို ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်တုပ်ပြီးမှ ကြိုးတစ်စကို မြင်းကုန်းနှီး၌

ချည်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် စီးသွားလေရကား ကျွန်ုပ်မှာ မြင်းနောက်မှ
 အပြေးအလွှား လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ခင်ခင်
 ထား မြင်ရသောအခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် ကျန်နေရစ်ရ
 ကား ကျွန်ုပ်မှာ နာကျင်ခြင်းထက် ရှက်ခြင်းက အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုမိ
 လေတော့သတည်း။

* * *

အခန်း (၃)

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိတို့လူစုနှင့်အတူ ရဲမက်များနောက်မှ လိုက်ပါလာရစဉ် လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာသူရွာသားများက ကျွန်ုပ်အား အောက်လမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဟူ၍ အထင်ခံရခြင်းကတစ်ချက်၊ ရဲမက်တစ်ယောက်၏ လက်တွင်း အလွယ်ကလေးနှင့် အနိုင်ခံရခြင်းကတစ်ချက်၊ မာနကြီးလှဟန်တူသော ခင်ခင်ထား၏ မျက်မှောက်တွင် လူနံ့တစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကတစ်ချက်။ ထိုသို့သောအချက်တို့ကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် မျက်ရည်များကျမတတ် ဝမ်းနည်းမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနှင့် ခင်ခင်ထားအား ကူညီမိခဲ့ရာ မိန်းကလေး၏ ပြောင်လှောင် ရယ်မောပုံကို ထောက်သဖြင့် လူစွမ်းကောင်း (ဟီးရီး) တစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့၊ လူနံ့လူရှော် (ဒီလိန်) တစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်၍နေခဲ့ချေပြီတကားဟု စဉ်းစားမိတိုင်း အံ့ကြိတ်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ရဲမက်များ၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြရာ ခင်ခင်ထားနှင့် မတုတ်တို့ကမူကား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူမပါလာကြချေ။ ခင်ခင်ထား၏ ရှင်းလင်းပြောပြချက်ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို လွှတ်

ပစ်ခဲဟန် လက္ခဏာရှိချေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားဘက်မှ ခုခံ၍ ဦးသာဂိနှင့်သတ်ပုတ်ခဲခြင်းကို ခင်ခင်ထားကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ၎င်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို သိသင့်ပါလျက် ရဲမက်များက ဖမ်းဆီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အတွက် ထောက်ခံပြောဆိုပေးခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာ မိန်းမတို့၏မရေရာသော သဘောကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေသည်ဟု အောက်မေ့ကာ မိန်းမအားလုံးတို့အပေါ်တွင် ယုံကြည်သောစိတ် ကင်းမဲ့မိလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမများအပေါ်တွင် နဂိုကတည်းက ယုံကြည်ခြင်းနည်းပါးလှ၍ ၎င်းတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် နေထိုင်လေ့မရှိခဲ့ရာ ရှေ့အဖို့မှာ ပို၍ဆိုးချေတော့မည်တကားဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိသေး၏။

ရဲမက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ရွှေဘိုမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ရဲမက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အရာရှိတစ်ယောက်ထံ ခေါ်သွားလေရာ အရာရှိသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို အချုပ်ထဲသို့သွင်း၍ ချုပ်ထားလိုက်လေ၏။ ထမင်းစားချိန်တွင် ဦးသာဂိနှင့် ၎င်းတို့၏ တပည့်မများသည် ညံ့ဖျင်းလှသော အချုပ်ထဲမင်း၊ အချုပ်ဟင်းကို စားနိုင်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ အရာရာကို မကျေနပ်လျက်ရှိနေသောကြောင့် ထမင်းတစ်ထပ်မျှမစားဘဲ ရေမျှလောက်ကိုသာ သောက်၍နေခဲ့လေ၏။

အချုပ်ထောင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအပြင် ယခင်က ရှိနေနှင့်သော အချုပ်သမား သုံးလေးယောက်တို့လည်း ရှိကြလေရာ ၎င်းတို့အနက်တွင် ရုပ်လက္ခဏာ မွန်ရည်လှ၍ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေ၏။ ထိုလူကြီးမှာ ကြွေးမှုနှင့် အချုပ်ခံနေရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းပြီးနောက် ဖခင်ကိုလည်း သိကျွမ်းခဲ့ဟန်လက္ခဏာ ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံဝင်ခဲ့၍ ဒေသန္တရဗဟုသုတနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုလူကြီး

ထံမှ များစွာကြားနာမှတ်သား ရပေ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ လည်းကောင်း၊ ဗန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနား၊ မော်လမြိုင်စသောမြို့များသို့ လည်းကောင်း ရောက်ခဲ့ဖူးသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ ထိုခေတ်အခါက ဤမျှလောက် ရောက်ပေါက်ခဲ့ဖူးလျှင်ပင် ဗဟုသုတစုံလင်လှပြီဟု မှတ်ထင်လောက်ပါပေပြီ။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းလူကြီးနှင့် ယှဉ်လျက်အိပ်ရင်း စကားပြောနေကြစဉ် ဦးသာဂိသည် ၎င်းတပည့်မများအား ကိုယ်တွေ့ အောက်လမ်းစကားထူးများ ဟောပြောရုံမျှမက ၎င်းတို့အား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသော အရာရှိအားလုံးတို့ကို မည်ကဲ့သို့ ပြုလိုက်မည်၊ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်စေမည် စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ကြုံးဝါးကျိန်ဆဲရေရွတ်နေလေ ရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ မအိပ်နိုင်အောင် ရှိနေကြလေတော့၏။ ၎င်း၏ဂိုဏ်းသား မဟုတ်သူ အခြားအချုပ်သမားများက တောင်းပန်ကြသော်လည်း မရချေ။ အချုပ်တွင်း၌ကား ရေနံချေးမီးခွက်ကလေး တစ်ခွက်သည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် တောက်လောင်လျက်ရှိလေ၏။

အတန်ညဉ့်နက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေလူကြီးသည် အိပ်ချင်လှပြီဖြစ်၍ စကားစကို ဖြတ်ပြီးလျှင် အိပ်ရန်ပြင်သော်လည်း ဦးသာဂိ၏ ဆူညံစွာကြုံးဝါးကျိန်ဆဲမှုကြောင့် အိပ်မရဘဲရှိရာတွင် အိပ်ရာမှထ၍ ဦးသာဂိအား အရာရှိများကို ကြုံးဝါးလိုလျှင် အရာရှိများ လာသောအခါမှ ကြုံးဝါးသင့်ကြောင်း၊ ယခုကြုံးဝါးနေသော်လည်း အရာရှိများ မကြားရသောကြောင့် မိမိတို့သာလျှင် အိပ်ပျက်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးသာဂိသည် မိမိ၏ချောင်မှထလာခဲ့၍ လူကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်...

‘အချုပ်ဆိုတာ ဆူတာညံတာပဲ၊ ဆူတာမကြားချင် အချုပ်ထဲ မရောက်

အောင် လုပ်ပါတော့လား'

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက...

'မောင်မင်းကြီးသား အဝေးက ဆူချေပါ။ ဒီအနား လာမဆူပြန်ပါနဲ့'

ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ဦးသာဂိက...

'မင်းက ဘာကောင်လဲ...'

ဟု ငေါက်ကာ ရင်ဘတ်ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ကျောက်လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မှခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်လေရကား အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ဦးသာဂိရင်ဘတ်ကို ဦးခေါင်းနှင့် တအားရွေ့လိုက်ရာ ဦးသာဂိမှာ အစ်ခနဲမြည်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားရလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးသာဂိသည် ကိုယ်ကိုအရှိန်သတ်ပြီးလျှင် လက်သီးများကိုဆုပ်ကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးဝင်လာလေရာ ထိုသူမှာ အရပ်လည်းမြင့်ပြန်၊ ခြေဆံလက်ဆံလည်းရှည်ပြန်၊ ကာယဗလလည်းကြီးပြန် ရှိနေကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိမြင်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပူး၍မသတ်ဘဲ ခွာ၍သတ်မှ ဖြစ်နိုင်မည်ဟုရိပ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လက်တံတို၍၊ ဗလမကြီးလှသော်လည်း လျင်မြန်သွက်လက်သည့် အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထက် ခွန်အားဗလကြီးမားသူများနှင့် သတ်ပုတ်ရာတွင် အကြိမ်ကြိမ် နိုင်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးသာဂိသည် ဗလအားကိုးနှင့်ကျွန်ုပ်ကို အတင်းဝင်၍ ဖမ်းသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ တံတောင်အောက်မှ ငုံ့လျှိုးကာ တိမ်းရှောင်လိုက်ရကား၊ ဦးသာဂိမှာ အားလွန်ပြီးလျှင် ဟပ်ထိုးဖြစ်သွား၍ တစ်ဖက်မှ နံရံကိုသာလျှင် ထိုးကြိတ်မိလေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ တိမ်းရှောင်နိုင်ခဲ့လတ်သော် ဦးသာဂိသည် ထင်ကြေးမပေါက်သည်နှင့် ဒေါသကြီးသည်ထက် ကြီးလာပြီးလျှင် နောက်သို့ပြန်၍လှည့်ကာ လှည့်ကာ လက်သီးကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အတင်းထိုးကြိတ်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

၎င်း၏လက်သီးများသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ နားအနီးမှလည်းကောင်း ပွတ်ကာသပ်ကာ ဝှိခနဲ ဝှိခနဲ ချော်၍သွားလေ၏။ တတိယအကြိမ် တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အကွက်ကောင်းကို စောင့်ကြည့်၍ အရှိန်ကြီးနှင့်အတင်းဝင်လာသော ဦးသာဂိ၏ပါးချိတ်ကို တအားကော်၍ ကျူးလိုက်ရာ အစစ်ခနဲမြည်သော အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ရုတ်တရက်ပြေးသွား၍ လဲလှမတတ်ဖြစ်နေသော ဦးသာဂိ၏ခြေထောက်ကို မြေကလိမ်ချိတ်ကာ ရင်ဘတ်ကို တွန်းလှဲလိုက်ရာတွင် ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် သတိမရတရရှိနေသော ဦးသာဂိ၏ခြေထောက်နှင့်လက်များကို စောင့်ဖြင့် ချည်တုပ်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကိုလည်း အဝတ်ဖြင့် ဆို့ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ အခြားသော အချုပ်သမားများသည် ကျွန်ုပ်ကို ဩဘာပေးကြလေရာ ဦးသာဂိသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်တွင် ငြိမ်ဝပ်စွာ အိပ်နေလေတော့၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထ၍ ဦးသာဂိကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ဖြေပေးလိုက်လေရာ ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ရန်ငြိုးဖွဲ့ဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်ပြုသမျှကို သူငယ်လေးသဖွယ် ငြိမ်သက်စွာ ခံနေလေတော့၏။ တပည့်မတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်တင်မည်ပြုခြင်းကိုပင် ဦးသာဂိက လက်ပြ၍ တားဆီးထားလိုက်ပေးသေး၏။

ဆွမ်းခံဝင်အချိန်ခန့်တိုင်လတ်သော် ရဲမက်အရာရှိ တစ်ယောက်သည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာ၍ အချုပ်သမားများ၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါတွင် လက်ယပ်ခေါင်ငင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လွယ်အိတ်ကလေးကို ကောက်ယူကာလိုက်ပါသွားလေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အရာရှိသည် ကျွန်ုပ်ကို အဆောက်

အဆုံး တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ သင်ဖြူး၊ ကော်ဇောတို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ သွင်းလိုက်လေရာ တစ်ခုသော ထောင့်၌ ခေါင်းပေါင်းဖြူး၊ ဖော့လုံး၊ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီစသည်တို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မွန်ရည်သောလူကြီးတစ်ယောက် ခုံတစ်ခု ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ။ ၎င်းအနီး၌ကား ဗလာထာဘီ၊ မိန်းမဝတ် အင်္ကျီစသည်တို့ဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက် ထိုင်လျက်ရှိရာ ၎င်းကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုသူငယ်မမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ယခင်က နှစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ခင်ခင်ထားပင် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

အရာရှိကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားမျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး နောက်...

‘ဒီကောင် ဟုတ်ကဲ့လား... လူပုံက ခပ်ဆိုးဆိုးပါကလား...’

ထား။ ။ (ကျွန်ုပ်ကိုသေချာစွာကြည့်ဟန်ပြုပြီးနောက်) ‘မှန်ပါ တယ် ဦးလေးမြတ်ရယ်၊ ဒီလူပါပဲ’

မြတ်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဟိုအရူးတွေထဲမှာ သူမပါဘူးပေါ့လေ၊ တူမ ကြီးကို သူက ကူညီဖို့ ကြိုးစားတယ်လား... ဟုတ်စ’

ထား။ ။ ‘ထားကိုသူက သာမန်မိန်းကလေးစားမျိုး မှတ်လို့ ကူညီမယ် ကြပါတယ်၊ ထားက ဒီအရူးတွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းလောက် ဘာကြောက်လိမ့်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သဘောရိုးနဲ့ ကူညီဟန်တူပါတယ်’

မြတ်။ ။ ‘နို့ပေမဲ့ သူက ရဲမက်တွေကိုတောင် ခုခံသေးဆိုပါ ကလား ထားရဲ့’

ထား။ ။ ‘ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့အထဲမှာတော့ ရန်သူရယ်၊ မိတ် ဆွေရယ် မခွဲခြားနိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ဦးလေးမြတ်ရယ်၊ အစာကျွေးတဲ့လူရဲ့ လက်ကို မှားပြီးဟပ်မိတဲ့ ခွေးလိုပေါ့’

မြတ် ။ ‘ငါ့တူမက ဥပမာပြကောင်းပါပေ့ကွယ်... ရှေ့နေလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါဖြင့်တူမကြီးက ဒီလူကို လွှတ်စေချင်တယ်လား’
 ထိုအခါခင်ခင်ထားက ဦးခေါင်းညို၍ ပြလိုက်၏ ။

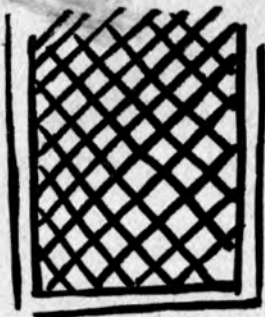
မြတ် ။ ‘(ကျွန်ုပ်အားလှည့်ကြည့်လျက်) ‘ဟေ့လူ... ဒီသူငယ်မက တောင်းပန်တဲ့အတွက် ငါလွှတ်လိုက်တယ်၊ တူမကြီးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ မင့်အပေါ်မှာ အပုံပဲကြီးပေတယ်... ဘာပြောချင်သလဲ’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ခွေးနှင့်အနိုင်းခံရသည့်ပြင် ခွေးတစ်ကောင်ကို လွှတ်လိုက်ပုံကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျေးဇူးမတင်နိုင်သည့်ပြင် ဒေါသမာန်ထလျက် ရှိနေလေ၏။ ခင်ခင်ထားမှာ ကျွန်ုပ်အတွက်နှင့် ရွှေဘိုသို့ ဤအချိန်ရောက်စေရန် နံနက်စောစောကြီးထလာရခြင်းဖြစ်ပေသည့်အကြောင်းကိုမျှလည်း သတိမရနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်စေရန် ကြိုးစားရာတွင်လည်း ခင်ခင်ထားသည် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖြစ်စေမှုအတွက်သာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ၎င်းအား ကူညီခံသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်လှသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်မတူဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ်အား အဖက်မတန်သော လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယူဆဟန်ရှိသောကြောင့် ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်မဆက်သည့်ပြင် ခွေးနှင့်ပင် နှိုင်းလိုက်ချေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ လွတ်လပ်ခြင်းပေးသည်ကို မယူလိုဘဲ အချုပ်မှ မခွာဘဲနေဦးမည် ကြံမိသေး၏။ သို့သော် စိတ်ကိုချုပ်တည်း၍...

ကျွန်ုပ် ။ ‘ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ဖို့အတွက် ဝန်မင်းကိုရော၊ မိန်းကလေးကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားရတော့မလား’

မြတ် ။ ‘သွားနိုင်တယ်...သွားနိုင်တယ်’

ထား ။ ‘(ပြုံးစိစိမျက်နှာထားမျိုးနှင့်) ‘မျက်နှာကြီးစုအောင်နေလို့ အောက်လမ်းဂိုဏ်းသား မှတ်နေကြပါဦးမယ်၊ ပုဆိုးများ ပြုစုတ်နေတာ

ချုပ်ပါဦးတော့'

ဟုပြောကာ ရှေးနည်းအတူ ရယ်မော၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ အခံရခက်လှစွာသော ရယ်မောသံကို နားထဲတွင်စွဲလျက် မြို့ဝန်မင်း၏အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးကေသရ ကျောင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

နောက်များမကြာမီအတွင်း အောက်လမ်းဂိုဏ်းသား မိန်းမများကို အချုပ်မှလွှတ်လိုက်သော်လည်း ဦးသာဂိအားမူ အထက်မြစ်ညာ မဲဇာ အရပ်သို့ ပို့လိုက်ကြောင်း ကြားသိရလေ၏။ ဦးသာဂိကို ပို့မည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ဆိပ်သို့လျှောက်သွား၍ ကရုဏာသဘောနှင့် နှုတ်ခွန်း ဆက်သပြီးလျှင် မှာထားရန်ရှိက မှာထားခဲ့နိုင်ကြောင်း ပြောသည်တွင် ဦးသာဂိက တကောင်းပင်ရွာနေ မဖွားမီဆိုသူ မိန်းမအား သူ၏အကြောင်း ကို သွားရောက်ပြောပြရစ်ပါရန် မျက်ရည်ကလေးဝိုင်းကာ မှာထားခဲ့ရှာ သေးသတည်း။

* * *

အခန်း (၄)

အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် မကျန်းမာကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မန်ကျည်းတုံရွာသို့ ပြန်သွားရလေရာ ဖခင်မှာ ကျွန်ုပ်ရောက် ပြီးသည့်နောက် သုံးလေးရက်အတွင်း၌ပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ရှာ လေ၏။ မိခင်သည် တစ်ဦးတည်းသော သားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် အား ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်ခြင်းအားဖြင့် ကြီးပွားဖိုလမ်းမရှိကြောင်း သိမြင် သည်နှင့် ဖခင်၏စာပုဒ်ကိုစွဲပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်မြောင်းသို့ ကျွန်ုပ်အား သွားစေ၍ မောင်အရင်းဖြစ်သူ ဦးသူတော်ထံတွင် ကုန်စည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုအလုပ်ကို သင်ကြားစေရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ဦးသူတော်မှာ မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်၍ သားသမီးမရှိသည့်ပြင် လောင်း လှေကြီး လေးငါးခြောက်စင်းဖြင့် မြစ်ကိုစုန်ဆန်ကာ အထက်ကုန် အောက်ကုန်များကို သယ်ယူရောင်းချခြင်းအားဖြင့် ဓနဥစ္စာ အတော်ပင် ကြွယ်ဝသူတစ်ဦးဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ ဇွဲသတ္တိကောင်းပုံ၊ စွန့်စားလိုသော စိတ်သဘောထား

ရှိပုံတို့ကို တွေ့ရှိရသောအခါ ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား များစွာ နှစ်သက် အားရခြင်းဖြစ်၍ နေရာတကာ မျက်နှာလွှဲပြီးလျှင် သားအရင်း တမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကြီး၏ နေအိမ်သို့ရောက်၍ ခြောက်လခန့် အတူ နေထိုင်မိလေလျှင် ဦးကြီးနှင့်အတူ စီးပွားရှာမှုတွင် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ ရသည့်အတွက်ကြောင့် လူငယ်သဘော ပပျောက်ပြီးလျှင် ရောင်းမှုဝယ်မှု၊ ကြီးပွားမှုကိစ္စများနှင့် လူကြီးသဘောသို့ ရုတ်ခြည်းပင် ပြောင်းလဲခဲ့လေ ပြီ။ ထိုအချိန်ကာလအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထား၏ ပြောင် လှောင်ရယ်မောခြင်းနှင့် စစ်သည်ရဲမက်၏ ရိုက်နှက်ခြင်းခံရသည့် အဖြစ် အပျက်နှစ်ခုတို့မှာ စိတ်ထဲတွင် မမေ့နိုင်အောင်စွဲလျက် ရှိနေလေတော့၏။

ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် တန်းလျက်ရှိသော မျက်ခုံးရှိသူ ခင်ခင်ထားကို ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိထဲတွင် မြင်လျက်ရှိသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ၎င်းအား ချစ်ကြိုက်သည်မဟုတ်၊ မုန်းပင်မုန်းသေးသည်ဟု အောက်မေ့၏။ ကျွန်ုပ်အား အဖက်မတန်သော တောသားကလေး တစ်ယောက်သဖွယ် ပြုမူလိုက်သော ခင်ခင်ထားကို နှိမ်လိုလှသော စိတ်သာလျှင် အားကြီးလှ၍ ၎င်း၏ မာနကို ချိုးလိုလှ၏။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် မည်ကဲ့သို့သော အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်ပေါ်ပါမည်နည်း ဟူ၍လည်း လူငယ် ပီပီ အမျိုးမျိုး တွေးတောစိတ်ကူးလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၂၀ သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လူပျိုကလေးတို့ ဘာဝအလျောက် လှပချင်သောဆန္ဒ အားကြီးလာသည် နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် မကြာခဏ ကြည့်မိလေရာ အားရလှ အောင် မရှိလှချေ။ ဦးခေါင်းခပ်ကြီးကြီး၊ ဝက်ခြံထူထူ၊ နှာခေါင်းပုတိုတို ရှိသော မျက်နှာမျိုးရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကိုပင် ကျွန်ုပ်သည် လူချော လူလှတို့၏ စာရင်းတွင် မသွင်းနိုင်ချေ။ သို့သော် ကောင်းသော အချက်

များကို ရှာ၍ကြည့်ပါမူကား ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ကာယရှိ၍ သူတစ်ပါးတို့ထက် အပင်ပန်းခံနိုင်၏။ ခြေခံမရည် လှသော်လည်း သူတစ်ပါးတို့ထက် လျင်မြန်စွာ လမ်းလျှောက်နိုင်၍ မည်မျှလျှောက်စေကာမူ ညောင်းညာပင်ပန်းခြင်း မရှိချေ။ မျက်လုံးများမှာ သူတစ်ပါးတို့ထက် ပို၍မကြည်လင်သော်လည်း သူတစ်ပါးတို့ထက် အဝေးသို့လှမ်း၍ မြင်နိုင်သောသတ္တိရှိ၏။ အတွင်းသဘောကို စစ်ဆေး ဆင်ခြင်ပြန်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရဲလှပါသည်ဆိုသော လူတို့ထက် မလျော့သောသတ္တိရှိသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီး၏လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်၍ လ အနည်းငယ်ကြာရှိလျှင်ပင် ငါသည် ဤတစ်သက်တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့် စားစား စွမ်းဆောင်လုပ်ကိုင်ရမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ ထင်မြင်မိသည်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ခုခံမှု ဆိုင်ရာ ပညာတို့ကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ လက်စေ့ထိုးခြင်း၊ နပန်းကိုင်ခြင်းတို့အပြင် ဓားသိုင်း၊ လှံသိုင်းတို့ကိုလည်း ရှမ်းဆရာကြီး များထံသို့ ချဉ်းကပ်သင်ကြားခဲ့ဖူး၏။ ထို့ပြင် လေးမြားပစ်ခတ်ခြင်း အတတ် ကိုလည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့သေးရာ အတော်အတန်လူတို့ အံ့ဩ လောက်အောင် လက်ဖြောင့်ခြင်းအစွမ်းကို ပြနိုင်ခဲ့ပေ၏။ လေးမြား အတတ်၌မူ ကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် အထုံဝါသနာပါခဲ့သည်ဖြစ်၍ လေး တစ်စင်းကို အသပြာ ၁၀၀ မှု အကုန်ခံ၍ အထူးသစ်သားဖြင့် ကိုယ်တိုင် ခုတ်လုပ်ပြုပြင်ထားရာ မြားတံများကိုလည်း ထိုနည်းအတူ အထူး တလည် ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင် ခုတ်လုပ်ပြုပြင်ထား သော ထိုလေးကို “ခင်ခင်ထား” ဟူသော အမည်ဖြင့် တိတ်တဆိတ်မှည့် ခေါ်ထားလေ၏။

၁၂၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်းဘုရင် နတ်ရွာစံလွန်တော်မူခဲ့၍

သီပေါဘုရင် နန်းတက်ခဲ့သည်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးကြီးတို့သည် ဗန်းမော် မြို့တွင် ကျွန်ုပ်အား ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ထား၍ တံရုတ်ကုန်စည်များကို ဝယ်ခြမ်းခြင်း၊ အောက်ကုန်များကို ရောင်းချခြင်းစသော အလုပ်ကို ဦးစီး လုပ်ကိုင်စေရန် အကြံအစည်ပြုခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် တိုင်းပြည်ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်းစိတ်ကူးအတိုင်း ရုတ်တရက် ဆောင်ရွက်ရန် မတတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေခဲ့ကြလေသည်။

(ကျွန်ုပ်က) 'သူတစ်ပါးလို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မလုပ်ကြဘဲ တစ်ဆိတ်လောက်ထွင်ပြီး လုပ်ကြရလျှင် မြန်မြန်ကြီး ကြီးပွားပါလိမ့်မယ် ဦးကြီးရယ်' ဟုပြောသောစကားကို ဦးကြီးသည် ကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ရှိ၏။

'တစ်နေ့တော့ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်' ဟူ၍ ဦးကြီးက ပြောရှာလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် လူရှင်းသော ကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဝါသနာအတိုင်း လေးမြားပစ်ခတ်လေ့ကျင့်ခြင်းအလုပ်ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ရှမ်းလူမျိုး လေးငါးယောက်တို့ လျှောက်လာကြ၍ တစ်ယောက်က...

'မင့်လို ဝါသနာအိုးတစ်ယောက် တွေ့နေပြီကော' ဟု အဖော်တစ်ယောက်အား ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုသူက...

'မင်းလူနဲ့ငါနဲ့ ပြိုင်ပါတယ်၊ ၅ ကျပ်နဲ့ ၁၀ ကျပ်နဲ့ အကျောပေးပြီး လောင်းလိုက်ပါဦးမယ်' ဟု ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ပြောလိုက်၏။ နောက်ဆုံး၌ စပ်ကြားလူတို့က စေ့စပ်ပေးသည့်အလျောက် ရှမ်းလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးပစ်ပြိုင်ရန် သဘောတူညီကြလေရာ လောင်းကြေးမှာ ၄၅ ၁၀ ကျပ်ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ လေးမြားအသင့်မပါသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏လေးနှင့်ပင် ပစ်ရန်သဘောတူလေရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏လေးနှင့်မြားတံများကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်လျှင်ပင် ကျွန်ုပ်

အား သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိဟန်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်း ၃၀ မျှဝေးသော သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် တစ်မိုက်ခန့် အဝန်းရှိသော စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို ကပ်ထား၍ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ပစ်ကြလေရာ ရှမ်းကလေးပစ်သော ပထမမြားတံသည် စက်ဝိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်လက်မခန့်အကွာတွင် စူးစိုက်နေလေ၏။ ဒုတိယမြားတံမူကား ထိုထက် အတွင်းကျကျ စူးစိုက်နေလေရာ၊ တတိယမြားတံသည်သာလျှင် ဗဟိုချက်တွင် စူးဝင်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အလှည့် သို့ရောက်၍ ပစ်လိုက်ရာ ပထမ မြားတံသည် ဗဟိုချက်နားတွင် ကပ်လျက် စိုက်နေ၍၊ ဒုတိယမြားတံသည် ရှမ်းကလေး၏ ဗဟိုကျနေသော တတိယမြားတံကို ဖောက်ခွဲလိုက်လေရကား ရှမ်းအဖော်များက ဩဘာပေးကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က...

‘အသေပစ်ရတာထက် အရှင်ပစ်ရတာက သာပြီးကောင်းတယ်’ ဟုပြော၍ ရှမ်းတစ်ယောက်အား ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြောက်စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မြားဖြင့်ချိန်မှန်းကာ ပစ်လိုက်ရာ ဒင်္ဂါးသည် လေထဲတွင်လွင့်စဉ်ပါသွားလေတော့၏။ ရှမ်းကလေးလည်း ထိုနည်းအတူ စမ်းသပ်ပစ်ခတ်လေရာ သုံးကြိမ်ပစ်သော်လည်း ပွတ်ကာ သီကာမျှရှိ၍ တည့်တည့်ကြီး မထိမှန်ချေ။ ထိုအခါမှ ရှမ်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏အစွမ်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုပြီးလျှင် လောင်းကြေးငွေဖြစ်သော ငွေ ၁၀ ကျပ်ကို သွက်သွက်လက်လက်ပင် ထုတ်ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် ရှမ်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏လေးနှင့်မြားတံများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍ ရောင်းလိုခဲ့လျှင် ရှမ်းမြင်းနှစ်စီးနှင့် လဲလှယ်ရန် ပြောသေးရာ ကျွန်ုပ်က မြင်းငါးစီးပေးသော်လည်း မလဲနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့ထွက်သွားကြပြီးနောက် ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှမ်းခမောက်

ဆောင်းလျက် မနီးမဝေးမှရပ်ကြည့်နေသည့် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက် သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို မေးမြန်းလေ ရာ ကျွန်ုပ်က...

‘ကျုပ်နာမည်ကို လူတိုင်းကမေးလို့ ပြောရမှာလား’

‘တယ်ထန်တဲ့လူပါလား... လေးမြားပစ်ကြတာ မြင်ဖူးလှပါပြီ၊ မောင်လောက်တော်တဲ့လူ မတွေ့ဖူးသေးလို့ နာမည်ကို မှတ်ထားချင်လို့ မေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်မောင်ရယ်’

ဟုပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ မိမိအစွမ်းကြောင့် မာန်တက်လျက်ရှိ သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော မေးခွန်းမျိုးကို မမေးရန် ပြောပြီးလျှင် ထိုသူကို အဖက်မလုပ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသူကမူ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူအတွက် စိတ်ဆိုးဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထား နှင့်...

‘မြားပစ်ကောင်းသလောက် မာနကြီးတဲ့သူငယ်တစ်ယောက်ပါပေ’ ဟု ပြောကာ ငေးကြည့်နေရစ်လေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီး၏ ကုန်တိုက်မှ နေအိမ်သို့ အပြန် လမ်းခရီးတွင် အတော်အတန် လူပြတ်သော ရပ်ကွက်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်း၍ သွားရလေ၏။ ၎င်းရပ်ကွက်မှာ လူရှုပ်လူပွေ တေလေကြမ်းပိုးများ ကျက်စားသောအရပ်ဖြစ်သောကြောင့် ည၌အချိန်တွင် လူကောင်းများ ရှောင်ကွင်းတတ်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ ရှားနှစ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ ပမာဏမပြုဘဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့ လေ၏။

ထိုည၌ လဆန်း ၇ ရက်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဝိုးဝါးမျှလင်းသော လကလေးသည် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိရာ အိမ်အိုကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည်

ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်လျှောက်လာရာမှ အိမ်အိုကြီးပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ချိုးဝင်တက်သွားလေ၏။

ထိုသူမှာ နေ့ခင်းအချိန်က ကျွန်ုပ်၏ နာမည်မေးသောသူပင်ဖြစ်ကြောင်းကို လံရောင်တွင် မြင်လိုက်ရသော်လည်း ထိုသူကမူ ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိဟန်မရှိ၊ ဂရုလည်းမစိုက်ခဲ့ချေ။

ဤလူကြီး ဒီအိမ်မှာ နေလေ့ရှိသလားဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့ကာ ဆက်လက် လျှောက်လာမည်အပြုတွင် လူသုံးယောက်တို့သည် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် နောက်မှလိုက်လာ၍ ထိုလူကြီးတက်သွားသော အိမ်အိုကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လူသုံးယောက်တို့၏ အမူအရာကို မသင်္ကာလှသည်နှင့် ပထမတက်သွားခဲ့သော လူကြီးကို ခင်မင်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း အတန်ငယ်စိုးရိမ်မကင်းရှိသည်နှင့် တုတ်ကိုကိုင်ကာ အမှတ်မဲ့ ဝင်လိုက်သွားလေ၏။

လှေကားမှာ အတော်အတန် မြင့်လှပေရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသော အခန်းမှ မီးရောင်ကလေး တလက်လက်ထွက်နေသည်ကို မြင်ရပြီး နောက် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်အသံများ ကြားရ၍ ဒရောသောပါး ဆင်းပြေလာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မတိုက်ခိုက်မိစေရန် ရှောင်ဖယ်ပေးလိုက်ရလေ၏။ ဆင်းပြေလာသော လူသည် ရင်ဆိုင်ခြင်း မပြုဘဲ လှေကားရင်းမှ လမ်းပေါ်သို့ တောက်လျှောက်ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ရှေးနည်းအတူ ဂိုးဂိုးဝှပ်ဝှပ် အသံများကြားရပြန်၍ ဒုတိယလူတစ်ယောက်သည် လှေကားကို သုံးထစ်ကျော် ခုန်ဆင်းပြေးလာ၍ ပထမလူနည်းတူ လမ်းဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေစဉ် တတိယလူတစ်ယောက်သည် လှေကား တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းထိုးကာ ပြေးဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်

အနီး လှေကားရင်းတွင် ခူးထောက်လျက် လဲလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် နာကျင်မှုထက် လှေကားထက်မှ ရန်သူကို ပိုမိုရွံ့ကြောက်ဟန် လက္ခဏာ နှင့် လက်ထောက်ကာထပြီးလျှင် ရှေ့လူနှစ်ယောက်တို့၏ လမ်းအတိုင်း လိုက်ပြေးလေတော့၏။

ထိုအခါမှ လှေကားထိပ်မှ အသံက...

‘လာခဲ့ဦးလေ ဘယ်သူကျန်သေးသလဲ’ ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် သည် ထိုလူကြီး၏ အသံကို မှတ်မိသည်နှင့်...

‘ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လူကြီးသည် မီးခွက်ကိုယူကာ မြှောက်ကြည့်လျက်...

‘ဟာ... ဘယ်သူများမှတ်တယ် နေ့လယ်က လေးသမားကလေး ပါကလား၊ ဘာလုပ်လာသလဲ’

‘လူသုံးယောက်က ခင်ဗျားနောက်က လိုက်သွားတာ မြင်လေတော့ မသင်္ကာလို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့ပါတယ်’

‘မောင်က ကျုပ်ကို ကူညီမယ်လို့လား... ဟား... ဟား... ဟား... ဒီအကောင်တွေမျိုး သုံးယောက်မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆယ်ယောက်ကိုလည်း ကျုပ်မကြောက်ဘူး၊ ဒင်းတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ’

‘အားလုံးပြေးကုန်ကြပါပြီ’

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပါဦး’

ကျွန်ုပ်သည် ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားသော အခါ လူကြီးသည် လှေကားထိပ်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း အတွင်းသို့ခေါ်သွား၍ တရုတ်ကော်ဇော တစ်ချပ်ပေါ်တွင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် ကြိမ်ချုပ်ကရားတစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန် များကိုထုတ်၍ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ကရေကရာ စသော မုန့်ချိုများဖြင့်

ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။ အခန်းတွင်း၌မူ ကွပ်ပျစ်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာမှတစ်ပါး အခြားအိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ မရှိသည်နှင့် ခေတ္တမျှတည်းခိုသော နေအိမ်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးတောမိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ဟိုလူသုံးယောက်က ဘယ်ကလူတွေလဲ'

လူကြီး ။ ။ 'ကျုပ်ရဲ့ သားချင်းတစ်စုပေါ့မောင်ရယ်၊ သူတို့အမွေကို ကျုပ်က လုလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြံစည်တဲ့ လူတစ်စုပေါ့'

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ မေးပါရစေ'

လူကြီး ။ ။ '(ပြုံးလျက်)' ကျုပ်ကိုမေးလျှင် မောင့်ကိုကျုပ်မေးတုန်းက ပြန်ဖြေသလို ပြန်ဖြေဖို့ရှိတာပေါ့။ သို့သော် ကျုပ်က မောင့်လို ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့အမျိုးကတော့ တကယ့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးဆိုပါတော့။ သို့သော် ဆွေမျိုးတစ်စုနဲ့ ကျုပ်နဲ့မတည့်လေတော့ အိမ်ခြေအတည်မနေဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အလုပ်ကတော့ လှေသူကြီးလည်းဟုတ်ရဲ့၊ ကုန်သည်လည်း ဟုတ်ရဲ့၊ ဖောင်သူကြီးလည်းဟုတ်ရဲ့၊ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ ကျုပ် မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်၊ မရောက်ဖူးတဲ့ အရပ်ရယ်လို့တယ်မရှိပါဘူး၊ တစ်ပြည်ထောင်လုံးနဲ့နေခဲ့ပါပြီ'

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ဆွေမျိုးများကတော့ ဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ'

လူကြီး ။ ။ 'များသောအားဖြင့်တော့ ရွှေမြို့တော်မှာပေါ့လေ၊ သီပေါဘုရင်ဟာတောင် ကျုပ်နဲ့ဆွေမျိုးမကင်းသေးဘူး၊ ထားပါတော့' လူကြီးသည် ထိုစကားကို ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သော်လည်း ၎င်း၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်မိသောအခါ အလွန်တရာ လူရည်သန့်လှ၍ ရုပ်လက္ခဏာကောင်းလှသည့်အဖြစ်ကို

တွေ့မြင်ရပေ၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော်၊ အသားမှာ ဖြူဝါဝါ၊ အရပ်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခုံညားတည်တံ့သော အင်္ဂါရုပ်ရှိသည့်ပြင် ပါးချောင်တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ဆေးနီဖြင့် ကြောင်ရုပ်ကလေး အဆင်းအတက် ထိုးနှံလျက်ရှိရကား လူချောလူလှကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ အလွန်ကြည့်၍ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ထင်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ 'နာမည်ကတော့ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ'

လူကြီး ။ 'ကျုပ်နာမည်ကတော့ တစ်ရပ်မှာတစ်မျိုး ခေါ်ကြတာပဲ၊ သို့သော် အဖေ အမေများ ထားခဲ့တဲ့ နာမည်ရင်းကတော့ မျိုးခွန်ထူးတဲ့'

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အကြောင်းကို မေးမိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် အကြောင်းကိုလည်း သူသိလိုသလောက် ပြောပြရန်ဝတ္တရားရှိသည့် အတိုင်း မိဘအမျိုးအနွယ်နှင့်တကွ အလုပ်အကိုင်တို့ကို ပြောပြလေရာ ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် ထိုလူကြီးကို ခင်တွယ်အားကိုးလာခဲ့သည့်နည်းတူ လူကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်အား နှစ်သက်တွယ်တာလာခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။

ထူး ။ '(ကျွန်ုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးနောက်)' မောင့်လို လူစလူနကလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တောက်တီးတောက်တဲ့ ကုန်သည် အလုပ်ကလေးနဲ့ တစ်သက်လုံးအချိန်ဖြုန်းရမည်ဆိုလျှင် နှမြောစရာကြီး ပေါ့မောင်ရယ်'

ကျွန်ုပ် ။ 'ကျွန်တော်လည်း မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ခရီးသွားမည် စိတ်ကူးထားပါတယ်'

ထူး ။ 'ဘယ်ဆီသွားမယ်လို့ အောက်မေ့သလဲ'

ကျွန်ုပ် ။ 'ဗန်းမော်မြို့မှာ ဦးကြီးရဲ့ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ကုန်တိုက်တစ်ခုဖွင့်မယ် အောက်မေ့တယ်'

ထူး။ ။(ဝမ်းမြောက်ဟန်မျက်နှာထားနှင့်) 'ဗန်းမော်၊ ရွှေကူ တစ်လျှောက်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ နားရွက်ရာချင်း ထပ်နေတော့တာ ပေါ့၊ မအိပ်ဖူး၊ မနေဖူးခဲ့တဲ့ နေရာရယ်လို့ မရှိပါဘူး'

ဟုပြောပြီးလျှင် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မြစ်ကြောင်းခရီးသွား ခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ သိသင့်သိထိုက်သော အချက်အလက်များတို့ ပြန်ပြောင်း ပြောပြသြဝါဒါ ပေးလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား နေအိမ်သို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့လေရာ ဗန်းမော်သို့ရောက်၍ အရေးကိစ္စ ရှိခဲ့လျှင် ၎င်းအားတွေ့အောင်ရှာ၍ အကူအညီတောင်းပါက စောင်မ ကူညီနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ 'ဟိုရောက်တော့ ဘယ်လိုမေးရမလဲခင်ဗျာ'

ထူး။ ။ 'မြစ်ဆိပ်နားမှာ ဦးတောက်ထိန်ဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ ထမင်း ဆိုင်ရှိလေရဲ့၊ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် ဦးတောက်ထိန်ကို တစ်ယောက် ချင်း တွေ့အောင်ရှာပြီး 'မြစ်တစ်ဖက် ဝက်လက်ကင်း၊ မကျက်ခင်ဖဲ့လို့စား လိုက်' ဆိုတဲ့စကားဝှက်ကို ရွတ်ပြလိုရှိရင် ကျုပ်နှင့်တွေ့အောင် စီမံပေး လိမ့်မယ်၊ မှတ်ထားနော် ကြားလား'

'မှတ်မိပါပြီခင်ဗျား'

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် နေအိမ်သို့ရောက်ပြီဖြစ်၍ လူကြီးနှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာခဲ့ကြလေရာ လူကြီးလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဆိုသော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် တေးချင်းကလေးတစ်ပုဒ်ကို ခပ်အေးအေးသီဆိုကာ ၎င်း၏အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်ကို ရပ်၍ကြည့်နေမိလေသေး၏။

* * *

အခန်း (၅)

ကျွန်ုပ်၏ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဗန်းမော်မြို့တွင် ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် နေထိုင်စေရန် အကြံအစည်ပြုခဲ့သည်မှာ အတော်ပင်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ၁၂၄၂ ခုနှစ်တွင်မှ အကြံအစည် အထမြောက်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းနှစ် ဝါခေါင်လတွင် ကျွန်ုပ်သည် အောက်အရပ်ဒေသမှ ဆိုက်ရောက်လာသော ကုန်စည်များကို လောင်းလှေကြီးလေးစင်းဖြင့် တင်ဆောင်ကာ တောင်လေ ကောင်းကောင်းနှင့် ဆန်တက်လာခဲ့ရာ ၁၀ ရက်ခန့်အတွင်းတွင် ဗန်းမော်မြို့သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

လှေကြီးများပေါ်၌ပါလာသော ကုန်စည်များကို ယခင်က ကြိုတင်ငှားရမ်းထားပြီးဖြစ်သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ သယ်ယူသိုလှောင်ကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြို့၏အခြေအနေကိုကြည့်ရှုရင်း နေအိမ်မှတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ လူငယ်တို့မည်သည်မှာ မရောက်ဖူးသော ဒေသတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါတွင် စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုကြည်ရွှင်လတ်ဆတ်ခြင်း ရှိတတ်မြဲအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် မြို့သူမြို့သားတို့ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ နေပုံ

စသည်တို့ကို ကြည့်၍ မငြီးငွေ့နိုင်လောက်အောင် ရှိနေသဖြင့် တစ်ရပ်မှ တစ်ရပ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့လေ၍ ကျောက်မြောင်းနှင့်ရွှေတို မြို့မှတစ်ပါး မည်သည့်ဒေသသို့မှ မရောက်ဖူးသေးသည့် ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ အစစအရာရာတို့သည် အသစ်ဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်ရှု၍ အားမရနိုင် လောက်အောင် ရှိနေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူစည်ကားသော ရပ်ကွက်များကို ဖြတ်ကျော်၍ မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့စဉ် အလွန်တရာ အရပ်မြင့် ၍ ပခုံးကျယ်လှသောလူတစ်ယောက်ကို ခဲတစ်ပစ်လောက်တွင် မြင်ရ သည်နှင့် ထိုသူ၏ဟန်ပန်လေသံကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ ထိုသူသည် မြစ်နဖူးတွင် စိုက်ပျိုးထားသည့် မုန်လာခင်းကလေး တစ်ခု အတွင်း ဖြတ်သန်းကာ လျှောက်လျက်ရှိရာ ထိုသူအား ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ၎င်း၏ရုပ်လက္ခဏာသည် စိတ်ထဲတွင် ပေါ်၍လာလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသူသည် အခြားမဟုတ်၊ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့် လောက်က ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ချုပ်နှောင်ခြင်းခံရဖူးသည့် ဆရာကြီး ဦးသာဂိ ပင်ဖြစ်ကြောင်း သတိရလာလေ၏။

နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်က ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးသာဂိတို့ ရန်ပြေရုံမျှသာရှိ၍ မိတ်ဆွေမဟုတ်ကြငြားသော်လည်း နေရင်းဌာန၌ တွေ့ဖူးသောလူ တစ်ယောက်ကို တစ်ရပ်တစ်ကျေး အဝေးမြို့ရွာတို့၌ တွေ့ရသည့်အခါ ခေါ်ချင်ပြောချင်သောစိတ် ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိ မှန်းသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှမ်း၍ဟစ်ခေါ်လိုက်ရာ ဦးသာဂိသည် ရပ်တန့်ခြင်း မပြုသည့်ပြင် သာ၍ပင် လျင်မြန်အောင် လှမ်းသွားသေး သည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က ၎င်းကိုမိစေရန်ပြေး၍ လိုက်သောအခါ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ မြစ်ဘက်သို့ ဆင်း၍ပြေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကို မတွေ့ရလျှင် မနေဟု ဆုံးဖြတ်လျက် မုန်လာခင်းကိုဖြတ်ကျော်ကာ မြစ်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြေးလေရာ ဦးသာဂိသည် ကမ်းတွင်ချည်ထားသော ပိန်းကောမတစ်စင်းကို ရုတ်တရက်ဖြတ်၍ ခုန်တက်ပြီးလျှင် လှော်ခတ်စပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်တွင် မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ထွက်ခွာစပြုနေသော ပိန်းကောမပေါ်သို့ အပြေးအလွှား ခုန်တက်လိုက်ပြီးနောက် လှုပ်နေသော လှေပေါ်မှ မကျစေရန် ဟန်နှင့်နွဲ့လျက်ရှိစဉ် ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်၏ဗိုက်ကို လှော်တက်ဖြင့် ထိုးချလိုက် လေရကား ကျွန်ုပ်မှာ ရေထဲသို့ကျသွားလေ၏။ ရေမှာ ခါးလည်လောက်မျှသာနက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပိန်းကောမကိုမိအောင် မကိုင်ဖမ်းနိုင်ဘဲ ရှိနေရာ ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့မျှ လှည့်၍မကြည့်တော့ဘဲ ရေကြောင်းမှ စုန်ချသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် နွဲ့နစ်များကို ခြေထောက်မှဆေးကြော၍ ရေဆိပ်မှ တက်လာခဲ့ပြီးလျှင် မုန်လာခင်းရှင်နှင့်တူသော လူတစ်ယောက်ကို တဲကလေးတစ်တဲတွင်တွေ့၍ ယခင်က ပြေးသွားသော လူရှည်ကြီးကို သိပါသလောဟု မေးကြည့်ရာ ထိုသူက ၎င်းလူရှည်ကြီးသည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်နိုင်ကြောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ မိမိ၏မုန်လာခင်းသို့လာ၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုဖြစ်စေ၊ ကြက်များကိုဖြစ်စေ၊ ဆီ၊ ဆန်တို့ကို ဖြစ်စေ အလစ်သုတ်တတ်ကြောင်း၊ ယခုလည်း မိမိက တဲနောက်မှချောင်းပြီး ၎င်း၏အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်ကလိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးသည်ကိုမြင်လိုက်ရကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မုန်လာခင်းရှင်သည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကိုမေးမြန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြန်ပြောရာတွင် ထိုသူက...

‘ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်နေတာ ကောင်းသားနဲ့ ဒုက္ခရှာတဲ့သူငယ်တစ်ယောက်ကိုး၊ ဒီနယ်မှာ တောတွင်းသားတွေက ထမလား၊ တောင်

တန်းသားတွေ ထမလား၊ ဟိုဘက်က လားတရုတ်တွေက ထမလား၊ တစ်နေ့တော့ ဗန်းမော်မြို့သူမြို့သားတွေ ဒုက္ခဖြစ်ကြပါလိမ့်ဦးမယ်။ လူကလေးက ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပါတီနဲ့ ကျုပ်စကား နားထောင်လျှင် ကိုယ့်အရပ်ဒေသကိုသာ ပြန်သွားပါ။ ဓားခုတ်ရာမှာဝင်ပြီး လက်မလျှို လာပါနဲ့။ ကိုင်း... ကိုင်း... ကျုပ်လည်း နွားကျွေးစရာ အလုပ်ရှိသေး တယ်။ ပြန်ဦးတော့...'

ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ တဲကလေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ ရလေ၏။

တည်းအိမ်သို့ရောက်၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိ၏ ထူးဆန်းသော အမူအရာအကြောင်းနှင့် မှန်လာခင်းရှင် ပြော သောစကားများကို စဉ်းစားလျက်ရှိရာ ဦးသာဂိမှာ လူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ထူးဆန်းစွာပြုမူခြင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာမရှိလှချေ။ သို့ရာ တွင် အခင်းရှင်ပြောသောစကား၌ တောတွင်းသားသော်လည်းကောင်း၊ တောင်တန်းသားသော်လည်းကောင်း၊ လားတရုတ်များသော်လည်းကောင်း ထကြွလိမ့်မည်ဆိုခြင်းမှာ အကယ်ပင်ဖြစ်လေသလော။ အကယ်၍ ထိုလူ ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ စွန့်စားခြင်းကိုအလိုရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် လာခဲ့မိသည့်အတွက် နောင်တမရသည့်ပြင် တစ်သက်တစ်ခါ ကြုံတွေ့ရခဲ့လှသော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို ကြုံတွေ့ရပေ တော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်သလိုလိုပင် ရှိချေသေးတော့၏။

* * *

အခန်း (၆)

ဗန်းမော်သို့ရောက်၍ ၆ လခန့် ကြာရှိလတ်သော် ကျွန်ုပ်မှာ တရုတ်ပြည်မှ ကျလာသော သားမွေးအင်္ကျီ၊ ပိုးရိုင်းစသော ကုန်စည်များနှင့် ၎င်းဒေသထွက် သစ်ကြားသီး၊ သစ်အယ်သီး၊ သစ်သော့သီးအသီးအနှံအမျိုးမျိုးတို့ကို ဝယ်ခြမ်းရသော ကိစ္စဖြင့်လည်းကောင်း၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ တင်ပို့လိုက်သော ကုန်စည်အမျိုးမျိုးတို့ကို သိုလှောင်ရောင်းချရသော လုပ်ငန်းဖြင့်လည်းကောင်း အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ တောတွင်းသား၊ တောင်တန်းသားတို့ ထကြွမည်ဆိုသော ကိစ္စကို သတိမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့လေတော့၏။ ကုန်စုံတိုက်ကိစ္စကို ဦးကြီးစိတ်တိုင်းကျအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၍ ကျွန်ုပ်၏အလုပ်သည် နေသားတကျရှိခဲ့လတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်၊ ကြိမ်ဖောင်စသောလုပ်ငန်းတို့ဘက်သို့ ခြေတစ်ဖက်လှမ်းကာ ချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်လိုပြန်သည်ဖြစ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သာမက ရွှေလီချောင်းဘက်သို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းသွား၍ သစ်ဝါးများကို ကုန်စည်ဖြင့်လဲထပ်ရန် စီမံခဲ့ပြန်လေ၏။ ထိုစဉ်အခါက နိုင်ငံခြားကုန်သည်ကြီးများဖြစ်သည့်

ဘုံဘေးဘားမားကုမ္ပဏီ စသည်တို့သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်စွန့်စားသူတစ်ဦးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကို မရှုလိုကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကို ဓနတည်းဟူသော အင်အားဖြင့် ဖိနှိပ်ရန် စီမံကြလေ၏။ သစ်တောဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများသည် မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ကြသော်လည်း မြန်မာလူမျိုး ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို အားမပေးကြဘဲ နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီများဘက်သို့ မျက်နှာလိုက်တတ်ကြ၏။ မြန်မာမင်းအစိုးရကိုယ်တိုင်ကပင် နိုင်ငံခြားသား (မျက်နှာဖြူ) ကုန်သည်ကြီးများကို ရွံ့ကြောက်နေကြဟန် လက္ခဏာရှိသည်ဖြစ်၍ အချို့သောကိစ္စများတွင် ကျွန်ုပ်ထက် အခွင့်အရေး ပေးတတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ မတရားသဖြင့် ကျင့်သည်ဟု ယူဆလောက်သော ကိစ္စမျိုးပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါတိုင်း မြို့ဝန်ထံသို့ဖြစ်စေ၊ သစ်ကြိတ်ဝန်ထံသို့ဖြစ်စေ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ကာ ရှင်းလင်းပြောပြလေတတ်ရကား၊ အရာရှိကြီးငယ်တို့က ကျွန်ုပ်ကို “လူဆူကလေး” တစ်ယောက်ဟူ၍ အချင်းချင်း မေးငေါ့ပြောဆိုတတ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ပြောသောကိစ္စထမြောက်အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ အထမမြောက်သည်ဖြစ်စေ... ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်အခါမှ လျှော့၍မပေးဘဲ အကြီးဆုံးသော အရာရှိထံသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် လမ်းဆုံးလိုက်လေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိခဲ့သော်လည်း စတုတ္ထအကြိမ် အလားတူကိစ္စမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် တိုင်မြဲတိုင်းတိုင်တန်း၍ ဆူမြဲတိုင်းဆူလေ့ရှိ၏။

နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် စကားများရပုံ၊ အရာရှိငယ်များ၏ ညှဉ်းပန်းမှုကြောင့် ဆူပွက်ခဲ့ရပုံ၊ အရာရှိကြီးများသို့ ပေါက်ရောက်အောင် ဝင်ခဲ့ပုံစသည်တို့ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် စာတစ်အုပ်မက ပြည့်လောက်ပေသည်ဖြစ်သော်လည်း ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု

ဆိုင်ရာ ရာဇဝင်စာအုပ်မဟုတ်သောကြောင့် စုံလင်စွာဖော်ပြရန် အလိုမရှိပေ။ လိုရင်းအချုပ်၌ ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုသမျှသော အချက်တို့အနက် ၁ကျပ်လျှင် တစ်ပဲခန့်မျှ ရခဲ့သည်သာများပေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများ၏ မုန်းတီးခြင်းကိုခံရ၍ အရာရှိကြီးငယ်တို့၏ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဝမ်းမနည်းလှချေ။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အချက်မှာ အချို့သော အမျိုးသားကုန်သည်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆူပူမှုကြောင့် အကျိုးခံစားတန်သလောက် ခံစားကြရသော်လည်း ၎င်းအတွက် ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်ကြရုံမျှမက အချို့အရေးတွင် နိုင်ငံခြားသား ကုမ္ပဏီဘက်မှ လိုက်တတ်ကြသေး၏။ အချို့သော လူနံ့များသည် သူဌေးဟူ၍ ခေါ်သော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီမှ ကိုယ်စားလှယ်များကို တွင်တွင်ကြီး ဆလံပေးလိုကြ၍ ၎င်းတို့၏ ပြုံးရယ်ခြင်း၊ အရောဝင်ခြင်း စသည်တို့ကို ရွှေလောက်တမျှ သွားရည်ကျတတ်ကြ၏။ သူဌေးဆိုသူက ကျောကိုပွတ်သပ်လိုက်လျှင် ငွေတစ်သိန်း မြတ်စွန်းသလောက် ရွှင်မြူးဝမ်းမြောက်ကြဟန်တူပေ၏။

အခြားဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အချက်တစ်ခုမှာ ရွှေလီချောင်းသို့ ကျွန်ုပ်သွားရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကြိမ်၊ ဝါး၊ မျော စသည်တို့ကို ခုတ်ရောင်းကြသော တောသားများသည် ရှေးယခင်ကထက် ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းအတွက် ဈေးနှုန်းပိုမို၍ရကြ၏။ လခကြီးတွေပေး၍ အလုပ်လုပ်ရသော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများထက် ကျွန်ုပ်က ကုန်ဈေးနှုန်းကိုမြင့်၍ ဝယ်နိုင်၏။ ကြိမ်၊ ဝါးများ မခုတ်သေးမီကပင် ကျွန်ုပ်က လှေ၌ပါသော ကုန်စည်များကို ကြိုတင်၍ ပေးထားနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် နှုန်းမှာလည်း ပိုရ၍၊ ကျပ်တည်းသော အချိန်၌ ကုန်စည်လည်း ကြိုတင်သုံးနှင့်ကြရ၏။ သို့ပါလျက် ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် မှန်ကန်စွာ မဆက်ဆံလိုကြသည့်ပြင် မျက်နှာဖြူများနှင့် ဆက်ဆံရမှ ဂုဏ်ကြီးသည်ဟု

မှတ်ထင်တတ်ကြလေသည်။

သစ်ဝါးခုတ်ရန် စိတ်အကြံမရှိသောသူတို့ကမူ ကျွန်ုပ်ထံမှ ကုန်စည်များကို အကြွေးယူလိုတတ်ကြပေရာ ကျွန်ုပ်က ဓာတ်သိဖြစ်သောကြောင့် အကြွေးမပေးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်ကို ကြည်ညိုခင်မင်သူများထက် မနာလိုမုန်းတီးသူများက ပိုမိုများပြားခဲ့လေ၏။

ဗန်းမော်မြို့ပေါ်ရှိ လူကုံထံများအနက်မှလည်း ကုန်စည်ကူးသန်းမှုဖြင့် ကြီးပွား ထွန်းကားလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်ကို နောက်မှပေါ်လာသော 'ရွှေကြာပင်' ဟုခေါ်ဝေါ်ကာ လူဖက်မတန်သကဲ့သို့ ပြုလိုသူတို့လည်း ပေါများလှ၏။ အချို့မှာ မင်းမှီစိုးကပ်အဖြစ်နှင့် အရာရှိများ အိမ်သို့ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ခဲ့လျှင်ပင် ကုန်သည်အလုပ်ကို အနုညာတဟူ၍ အောက်မေ့ကြ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်စွမ်းကို ကိုယ်အားမကိုးတတ်ဘဲ သူတစ်ပါး မျက်နှာသာမှသာ စိတ်ချမ်းသာတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ထိုအလုပ်၌ ပျော်ပိုက်နိုင်ဖို့ မရှိချေ။

ယခုမှာမူကား ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ၏ မျက်မုန်းကျိုးခြင်းကိုမျှ မကြောက်လန့်ဘဲ စီးပွားရှာခြင်းအလုပ်၌ စိတ်ပါဝင်စား၍ နှလုံးမွေ့လျော်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဤလူ၊ ထိုလူတို့၏ မနာလိုမရှုစိမ့်နိုင်ခြင်းတို့ကို မဖြူလှချေ။ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်သွား၍ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်လျက်ရှိနေခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီး တရားဟောမည်ဆိုသောကြောင့် ကြားနာရန် သွားရောက်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းလာခဲ့သူတို့သည် ကော်ဇောကြီးများ ခင်းကျင်းကာ ထိုင်နေကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား မည်သူကမျှ နေရာထိုင်ခင်းမပေးချေ။ တရားပွဲပြီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှထွက်လာသောအခါ

ကာလသားတစ်စုသည် ကျောင်းဝင်းပေါက်၌ စုရုံးကာ “အနီ၊ အနော” စသည်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ရွှေဘိုနယ်တောသူတောသားများ ပြောဆိုပုံကို ပြောင်လှောင်ကာ ရယ်မောပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ရိုက် ဖော်ကားခဲ့ပါက ၁၀ ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ တုံ့ပြန်ချေပ မည်ဖြစ်သော်လည်း အထက်ပါ လှောင်ပြောင်ခြင်းမျိုး လောက်ကိုမူ ကလေး ကလား အပြုအမူမျိုးဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့၍ မျက်နှာထားတင်းတင်း နှင့်သာ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အခါတစ်ပါးတွင်လည်း ဦးကြီးတင်ပို့လိုက်သော ကုန်စည်များ သည် လှေကြီးသုံးစင်းဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်များ နှင့်စောင့်ကြပ်ကာ ကုန်စည်များကို လှေများမှချလျက်ရှိစဉ် အရက်မူး သမား လေးငါးယောက်တို့သည် သူတစ်ပါး၏ မြှောက်ပေးမှုအတွက် ကြောင့် ရေဆိပ်သို့ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ လှေသမားများသည် ရွှေဘိုနယ်မှ သတ္တိကောင်းသော လူများဖြစ်ရကား နှုတ်လောက်သာ ဆူတတ်သော ထိုနယ်သားခံ လူမိုက်များအား အလွယ်တကူနှင့် တွန်းလှန်၍ လွှတ်လိုက် နိုင်ကြလေ၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များနှင့် အခြားအလားတူ အဖြစ်အပျက် ကို ထောက်ချင့်လိုက်သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုနယ်တွင် ရန်သူများမည့် အရေးကို သိမြင်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နယ်မှ လူခပ်တောင့်တောင့်နှင့် သတ္တိကောင်းသူများကို ခေါ်ယူကာ လက်သပ်မွေး၍ ထားခဲ့လေ၏။ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းကျွေးမွေးခြင်းကို တွေ့ရသည့် အခါ ကျွန်ုပ်အတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိကြလေသည်။

တစ်ညသ၌ လူမိုက်တစ်စုတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ကုန်တိုက်ကို မီးရှို့ ရန်ကြိုးစားကြရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို သတင်းရပြီးဖြစ်သော

ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များနှင့် စောင့်နေ၍ ဝင်းထဲသို့ ၎င်းတို့ဝင်လာ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝါးရင်းတုတ်များနှင့် ခြိမ်းခြောက် ရိုက်နှက်ကာ
လွှတ်လိုက်ကြ၏။

တစ်ယောက်သောသူမှာ အပြေးမသန်သည်ဖြစ်၍ လက်ရဖမ်းမိ
လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်ပြိုင်ဖြစ်သော ကုန်သည်များ၏ လက်ချက်ဖြစ်
ကြောင်း သိသည်နှင့် ထိုလူ၏ လည်ကုပ်ကို ဓားမြှောင်နှင့်တော့ကာ ကုန်
သည်များ စုဝေးရာဖြစ်သောပွဲရုံသို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

ပွဲရုံသို့ရောက်သောအခါ ကုန်သည်တစ်စုတို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ
လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားဖျင်းပြောလျက် ရှိကြလေရာ ကျွန်ုပ်
သည် လူဆိုးကို ၎င်းတို့အလယ်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်၍...

‘ကိုင်း... ငါ့လူ၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်စမ်း’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

လူဆိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ ကုန်တိုက်ကို မီးရှို့ရန်ကြံစည်မိကြောင်း
ဖွင့်ဟဝန်ခံကာ ထုတ်ဆောင်ပြောဆိုရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ရပ်တန့်နေ
လေလျှင် ကျွန်ုပ်က လည်ကုပ်ကို ဓားမြှောင်နှင့် ဖိနှိပ်ကာ တိုက်တွန်း၍
ပေးလေ၏။

ထိုလူ၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် အထူးသဖြင့် မျက်မှန်းကျိုးနေခဲ့
သော ကုန်သည်တစ်ယောက်က...

‘အလကား ထွင်လုံးတွေပါ မယုံကြပါနဲ့’

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က...

‘ထွင်လုံးမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးတို့ရေ... အဟုတ်အမှန်ချည်းသူပြော
နေတာပဲ၊ သို့သော် ကျုပ်တစ်ခုပြောလိုက်မယ်၊ ကျုပ်ကိုမှန်းလို့ ပျက်စီး
အောင် ကြံစည်ကြလို့ရှိရင် လူမိုက်ငှားပြီး မခိုင်းကြပါနဲ့။ သတ္တိရှိလျှင်
ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်ကြစမ်းပါ’

ဟု ပြောကာ ပွဲရုံမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ လူဆိုးများသည် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပြုခြင်းမှ ရပ်စဲနေကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အတန် သက်သာရာရခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ပြိုင်ဘက်များသည် အခြားသောနည်းဖြင့် နှောင့်ယှက်ရန် စီမံကြပြန်လေ၏။

ထိုစဉ်အခါက ကသာမြို့အထက် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ရေကြောင်းဓားပြများ သောင်းကျန်း ထကြွလျက် ရှိကြလေရာ တစ်ခါက ဓားပြများသည် ကုန်စည်အပြည့်နှင့် စုန်သွားသော ကျွန်ုပ်၏ လောင်းလှေကြီးသုံးစင်းအနက် သားမွေးအင်္ကျီများတင်ဆောင်သွားသော လှေကြီးတစ်စင်းကို မီးရှို့၍ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြ၏။ ကျန်သော လှေနှစ်စင်းတို့မှာ ရွာနှင့်နီးကပ်လာသောကြောင့် လွတ်မြောက်ချမ်းသာရာ ရသွားကြ၏။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဝါးဖောင်ကြီးကို တစ်စီးစီ ခုတ်ဖြတ်၍ မြစ်ကြောင်းတွင် မျှောလိုက်ကြ၏။ တတိယတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးကြီးက ကုန်ဝယ်ရန် ဇောနှင့်ပို့လိုက်သော ငွေတစ်သောင်းထုပ်ကို လုယူလိုက်ကြ၏။ အခြားကုန်သည်များ၏ ပစ္စည်းများကို တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်းမခံရဘဲ ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းတစ်ခုတည်း ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်း ခံရသည်မှာ စဉ်းစားဖွယ်ရာ အချက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလေ၏။

အထူးသဖြင့် ငွေထုပ်ကို ပို့စဉ်က အခြားသူတို့၏ ပစ္စည်းများလည်း ပါရှိကြပါလျက် ကျွန်ုပ်၏ ငွေထုပ်ကိုမှ ကွက်၍လုယူလိုက်ကြခြင်းမှာ အလွန်တရာ မသင်္ကာဖွယ် အကြောင်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုနှစ်များတွင် “ဘိုမုတ်ဆိတ်အသင်း” အမည်ရှိ လူဆိုးအသင်းကြီးနှင့် “တို့ဗမာ” အမည်ရှိ အသင်းကြီးတို့သည် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ကျက်စားနေကြရာ တို့ဗမာအမည်ခံ အသင်းကမူ နိုင်ငံခြားကုန်သည်ကြီး

များ၏ ပစ္စည်းများကိုသာ ရာခိုင်နှုန်းဖွဲ့ကာ အခွန်အတုတ် တောင်းခံ၍
မြန်မာကုန်သည်များ၏ ပစ္စည်းကိုမူ လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ကြချေ။

ဘိုမှတ်ဆိတ်အသင်းကမူ နိုင်ငံခြားသားများ၏ သေနတ်
လက်နက်များကို မတုပုံသည်ဖြစ်၍ အရချောင်သော မြန်မာကုန်သည်
များကိုသာ လုယက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိလေသည်။

ထိုအသင်း နှစ်သင်းတို့သည်လည်း တစ်သင်းနှင့်တစ်သင်း မတည့်
ကြသဖြင့် ရံဖန်ရံခါ တိုက်ခိုက်တတ်ကြကြောင်းနှင့် သတင်းဖြစ်ပွားလျက်
ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကိုမှကွက်၍ လုယက်သော အသင်းမှာ ဘို
မှတ်ဆိတ်တို့လူစု ပေလော၊ တို့ဗမာအသင်းပေလောဟု ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ
တွင် မဝေခွဲမဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ဝန်မင်းထံသို့သွား၍ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းသက်သက်
မျှကိုသာ ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းမှာ မသင်္ကာဖွယ်ရာရှိကြောင်းနှင့်
ပြောပြတိုင်တန်းသောအခါ မြို့ဝန်မင်းက အစိုးရမင်းတို့မည်သည်မှာ
လူခပ်သိမ်းတို့ကို ကာကွယ်ရန်ဝတ္တရားရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းတစ်ခု
တည်း ပျောက်ဆုံးခြင်းမှာ အစိုးရမင်းတို့အဖို့ ခြားနားခြင်း မရှိကြောင်း၊
ကျွန်ုပ်ကို အထူးတလည် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် မတတ်နိုင်ကြောင်း
များနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကို ကျွန်ုပ် မကျေနပ်သော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်
ခဲ့ချေ။

ထိုကိစ္စအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အကြံအိုက်ပြီးလျှင် မအိပ်နိုင်၊
မစားနိုင် ဖြစ်နေစဉ် တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကိုခွန်ထူး၏စကားကို
ရုတ်တရက် သတိရမိလာ၏။

အကြောင်းရှိလျှင် တွေ့အောင်ရှာ၍ လာခဲ့ရန် ကိုခွန်ထူးက မှာထား

လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကမ်းနား၌ရှိသော ထမင်းဆိုင်ရှင် ဦးတောက်ထိန်ထံသို့သွား၍ ကိုခွန်ထူးဆိုသူကို သိပါ သလောဟု မေးမိ၏။ ထိုအခါ ဦးတောက်ထိန်က ကြားလည်းမကြား၊ တွေ့လည်းမတွေ့ဖူးကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေသည်တွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ကိုခွန်ထူး၏ မှာထားချက်စကားကို သတိရ၍ “မြစ်တစ်ဖက် ဝက်လက် တင်၊ မကျက်ခင် ဖဲ့လို့စားလိုက်” ဟု ရွတ်၍ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဦးတောက်ထိန်သည် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ တံခါးကို ပိတ်ကာ တိုင်ပင်လေ၏။

* * *

အခန်း (၇)

ဦးတောက်ထိန်သည် ကျွန်ုပ်ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် ဒန်တို
ကြီး မီးညှိသောက်ရင်း...

ထိန်။ ။ ‘မောင်က ဗိုလ်ထိန်ဝင်းနဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုခွန်ထူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

ထိန်။ ။ ‘သူ့အမေကမှည့်တော့ ကိုခွန်ထူးတဲ့၊ တပည့်များက
ခေါ်တော့ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအကြောင်းကို
မကြားဖူးဘူးလား’

စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် တို့ဗမာအသင်းသားများအကြောင်းကို
ကြားရသောအခါ “ဗိုလ်ထိန်ဝင်း” အမည်သည် တွဲဖက်လျက်ပါလာလေ
ရာ ဗန်းမော်မြို့သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်လာကတည်းက အကြော်ဆိုင်တိုင်း၊
ထမင်းဆိုင်တိုင်း၊ လက်သုပ်ဆိုင်တိုင်းတို့တွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏အမည်ကို
လူတိုင်း၏ပါးစပ်တွင် ပြောနေကြသဖြင့် တစ်ဝင်းတည်းဝင်းနေကြသည်
ဟူ၍ပင် အောက်မေ့ခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုခွန်ထူးမှာ
လူပြောများလှသော ဗိုလ်ထိန်ဝင်းဖြစ်ချေသည်ဟု အနည်းငယ်မျှ မရိပ်မိ

ဘဲ ယခုမှသိရှိရသဖြင့် အံ့ဩစွာ ငေးကြည့် နေမိလေ၏။

ထိန် ။ ။ (ကျွန်ုပ်မျက်နှာထားကိုမြင်သဖြင့် ပြုံးလျက်) 'ဗိုလ်ဆို ပေမဲ့ မလန့်ပါနဲ့၊ သစ္စာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့လျှင် သူနဲ့တွေ့ရအောင် ကျုပ်စီမံပေးရတာပေါ့။ နက်ဖြန်နံနက် စောစောလာခဲ့။ လှေအတွက်ရော၊ ရိက္ခာအတွက်ရော ကျုပ်တာဝန်ထား လိုက်ပါတော့'

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဦးတောက်ထိန်နှင့် စကားကြာရှည်စွာ ပြောမနေဘဲ နက်ဖြန်လာမည့်အကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင် ထမင်းဆိုင်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ကြက်ဦးတွန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ဦးတောက်ထိန်၏အိမ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ဦးတောက်ထိန်သည် ရှမ်း တရုတ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ လောင်းလှေကလေးတစ်စင်းပေါ်သို့ စားနပ် ရိက္ခာများ တင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရှမ်းတရုတ်သည် ကျွန်ုပ် ကို မြင်သောအခါ တွေ့ဖူးဟန်လက္ခဏာနှင့် နှုတ်ဆက်လေရာ ကျွန်ုပ်က သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ မှတ်မိလေ၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက် ခန့်က ကျွန်ုပ်သည် နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် မြင်းတစ်စီးနှင့် တောမှပြန် အလာ လူပြတ်သောမြို့အဝင်တွင် အရက်မူးသမားသုံးယောက်တို့သည် ရှမ်းလိုလို၊ တရုတ်လိုလိုရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်း၍လှုပ်ယက်နေကြ ရာ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းနှင့်အတင်းဝင်၍ တစ်ယောက်ကို တိုက်လိုက်ပြီး နောက် တစ်ယောက်ကို ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်နှက်လိုက်သည်တွင် ရှမ်း တရုတ်က တတိယတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို တုတ်နှင့်ရိုက်ခွဲလိုက် သဖြင့် ထွက်ပြေးကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ဒုတိယလူ၏ လက်ချက်ကြောင့် နားရွက်တစ်ဖက် စုတ် သွားရုံမှတစ်ပါး ဒဏ်ရာအနာတရ မထိခိုက်ဘဲ လွတ်လာခဲ့ရာ ရှမ်း

တရုတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးနောက် ခွဲခွာသွားကြလေ၏။ ဦးတောက်ထိန်နှင့်အတူ လှေကို ရေပက်လျက် ရှိသောလူမှာ ထိုသူပင် ဖြစ်လေ၏။ ဦးတောက်ထိန်က ထိုလူ၏ အမည်ကို “ရှီလန်” ခေါ်ကြောင်း ပြောပြ၍ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းထံသို့ လိုက်ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

နေထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်နှင့်ရှီလန်တို့သည် လောင်းလှေကလေးနှင့် စုန်လာခဲ့ကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ လှေဦးတွင်ထိုင်လျက်၊ ရှီလန်သည် လှေကိုပဲ့ကိုင်၍ လိုက်လေ၏။ လှေတွင် ပေါင်းမိုးကလေးနှင့် တကွ မီးဖိုကလေးလည်းပါရှိ၍ ရေဆန်တွင် ရွက်တိုက်ရန်အတွက် ရွက်တစ်ခုပါလာလေ၏။

နံနက်စာစားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးတောက်ထိန်ပေးလိုက်သောထမင်းနှင့် ငါးကြော်တို့ကို စားသောက်ကြ၍ မီးဖိုကလေးတွင် ကျွန်ုပ်တည်ထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုးကို သောက်ကြ၏။ နေပူသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်းမိုးအောက်တွင် တစ်ရေးတစ်မောအိပ်၍ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ရှီလန်အား တစ်လှည့်နားစေရန် လှေကိုပဲ့ကိုင်မည်ပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် ရှီလန်က ကိစ္စမရှိဆို၍ ပဲ့မြဲတိုင်း ပဲ့လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က လျင်မြန်စွာ ရောက်စေခြင်းငှာ လှေဦးမှ တက်တစ်ချောင်းနှင့် လှော်၍လိုက်လေ၏။

နေစောင်းသော အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကျဉ်းအရပ်သို့ ရောက်လာကြလေရာ ရေစီးသန်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် လှေကလေးသည် မြင်းပြေးသောအရှိန်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ထိုးဆင်းလေ၏။ ညနေ ၄ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ရှီလန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုလက်ပြ၍ လှေကို အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လေရာ ထိုအရပ်၌ တောင်ကြီးတို့သည် မြစ်ကမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် မြင့်မောက်စွာမိုးလျက် ရှိကြလေ၏။

ရှိလန်သည် လှေကလေးကို ချုံတစ်ချုံ၏ အောက်သို့သွင်း၍ချည်ကာ ဝှက်ထားခဲ့ပြီးနောက် လှေပေါ်မှဆင်းပြီးလျှင် တောင်ကမ်းပါးယံကို တက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရှိလန်၏နောက်မှကပ်၍ လိုက်လေ၏။ ရှိလန်သည် အလွန်ကျယ်လှသော ခြေလှမ်းဖြင့် ချိုင့်များ၊ ကမူများ၊ သစ်တုံးများ၊ ကျောက်တုံးများကို ကျော်လွှားကာ လျင်မြန်စွာ တက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တောင်ဆင်းတောင်တက် ကျင်လည်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် ၎င်းကိုမိအောင် အလဲလဲအကွဲကွဲနှင့် လိုက်ရလေ၏။

တစ်နာရီလောက်ခန့်မျှ တက်မိကြလေလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခြေသန်လှသည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မတ်စောက်လှသော တောင်ကြီးကို မရပ်မနားဘဲ အပြေးအလွှား ဒရောသောပါး တက်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နံရိုးချင်းထိမတတ် မောဟိုက်စွာ အသက်ရှူရပြီးလျှင် ရွေးများသည် နဖူးမှ ခြေမသို့တိုင်အောင် ယိုစီး၍ ဆင်းလေတော့၏။ သို့ပါသော်လည်း လူနှင့်လူချင်းကို လျှော့ပါဟု မပြောလိုသော ဝါသနာအလျောက် ကျွန်ုပ်သည် ရှိလန်အား ဖြည်းဖြည်းတက်ရန် မတောင်းပန်ဘဲ မိအောင်ခဲ၍ လိုက်ခဲ့ရာ တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ၌ အသက်ထွက်ရမတတ် မောဟိုက်ပင်ပန်းလျက် ရှိခဲ့လေပြီ။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရှိလန်သည် တောင်တန်းကို အလျားလိုက် လျှောက်သွား၍ တစ်နာရီကျော်လောက် လိုက်မိကြသော အခါ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် မီးရောင်များကို မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ရှိလန်သည် ကျွန်ုပ်အား ခြေသံမကြားရအောင်လျှောက်ရန် သတိပေး၍ မီးရောင်များ တွေ့မြင်ရာသို့ လျှော့ဆင်းကြလေရာ ထိုအချိန်၌ကား နေဝင်ပြီးဖြစ်၍ မှောင်စပြုလျက် ရှိနေလေပြီ။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ထိပ်မှ ငါးဆယ့်လားသော စမ်းချောင်းကလေး တစ်ချောင်းကို တွေ့ကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချောင်းကလေးအလိုက် လျှောက်သွား၍ အတန်ငယ်

လိုက်မိကြသောအခါတွင် လူသံများ ကြားကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်ကိုကွယ်လျက် လူသံများကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူလေးငါးယောက်တို့သည် မီးပုံကြီးအနီးတွင် အသားများကို တံစို့ကြီးများဖြင့်ထိုးကာ ကင်လျက်ရှိကြရာ ၎င်းမှထွက်လာသော အနံ့တို့သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏နှာခေါင်းတွင် အလွန်မွှေးကြိုင်လှပေ၏။

ထိုလူစုနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ကား မီးရှူးများကို ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထွန်းညှိထားလျက် လူတစ်ကျိပ်ခန့်တို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်နေကြလေရာ ၎င်းတို့၏အလယ်၌ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင်မူကား လူတစ်ယောက်သည် ခါးထောက်ကာ ထိုင်နေလျက် မိမိရှေ့တွင်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်အား ဒေါသကြီးစွာသော အမူအရာနှင့် ကြိုးဝါးပြောဆိုကာ ရှိနေလေ၏။ ရှိလန်သည် ကျောက်တုံးပေါ်မှလူကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ...

‘ဆရာကြီး...’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကိုခွန်ထူးခေါ် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရပ်နေသောလူနှင့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသောလူကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုင်လျက်ရှိသော ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် လက်တစ်ဖက်ကိုခါးတွင် ထောက်လျက် တစ်ဖက်တွင် ဓားလွတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလေရာ ရပ်နေသော လူမူကား မုတ်ဆိတ်ကြီးတဖွားဖွားနှင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ရှိနေသောကြောင့် ဤမျှလောက် ဆိုးသွမ်းပုံလက္ခဏာရှိသူတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ရဖူးချေဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် အရောင် တဖျပ်ဖျပ်လက်လျက်ရှိသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရပ်နေသောလူကို

ကြည့်လျက်ပြောသည်မှာ...

‘အပြစ်ထင်ရှားနေပြီ... ဘာပြောချင်သေးသလဲ’

မှတ်ဆိတ်ကြီးနှင့်လူက ဘာမျှမပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ထိုင်နေသောလူတစ်ကျိပ်တို့ဘက်သို့

လှည့်၍...

‘ကိုင်း... တပည့်တို့ သူ့ကို ဘယ်လိုစီရင်မလဲ...’

တစ်ယောက်။ ။ ‘ဒဂါးတစ်ပြားကို ခေါင်းပန်းလှန်စေပြီး သုံးခါလုံး

ခေါင်းကျအောင် လှန်နိုင်လျှင် ချမ်းသာပေးရုံရှိတာပေါ့...’

ဝင်း။ ။ (မှတ်ဆိတ်နှင့်လူအား) ‘ကြိုက်ရဲ့လား’

ဟု မေးသောအခါ ထိုလူသည် ဦးခေါင်းညိတ်၍ ပြလေ၏။

၎င်းနောက် လူတစ်ယောက်သည် ဒေါင်းဒဂါးတစ်ပြား ထုတ်၍

လူတစ်ယောက်က အထက်သို့ ပစ်မြှောက်၍ မြေသို့ကျလာသောအခါ

ဒေါင်းဘက်မှ လန်လျက် ကျနေလေ၏။

ဝင်း။ ။ ‘တစ်ကြိမ်ရှိပြီ... မြှောက်ဦး’

ထိုလူသည် ဒုတိယအကြိမ် မြှောက်ပြန်သောအခါ မြေပေါ်၌

လန်နေသော ဒဂါးကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခါးတွင်ဝှက်ထားသော

ဓားမြှောင်ကို ထုတ်နုတ်ကာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအား ထိုးလိုက်လေ၏။ သို့ရာ

တွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် အလွန်တရာ မျက်စိလျှင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်

သည့်ပြင် ထိုကဲ့သို့ပြုလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်သိမြင်ထားဟန် လက္ခဏာ

ရှိလေရကား မြှောက်လိုက်သောလက်သည် မိမိထံသို့ မဆင်းလာမီပင်

မိမိ၏ ဒူးပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓားလွတ်ဖြင့် ထိုလူ၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်

လိုက်လေ၏။ ထိုလူမှာမူ ညည်းညူခြင်းမရှိဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုးလဲ

သွားလေရာ တပည့်များသည် လွတ်ရာသို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပုန်းအောင်းနေရာမှထွက်လာ၍...

‘ကိုခွန်ထူး... ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တယ်’
 ဟု ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ရာ ကိုခွန်ထူးသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်
 သော်လည်း မှတ်မိဟန်လက္ခဏာ မရှိချေ။ ထိုအခါ ထိုင်နေသောလူများ
 သည်...

‘သူလျှို... သူလျှို...’

ဟု ဟစ်အော်ကာ ထလာကြလေရာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ အမိန့်အရ
 လူများသည် ကျွန်ုပ်ကို လက်ပြန်ကြီးချည်ကာ ဖမ်းပြီးလျှင် သစ်ခက်တဲ
 တစ်တဲသို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရေငတ်လှပြီဖြစ်၍
 စောင့်ကြပ်နေသော လူတစ်ယောက်အား ရေတစ်ခွက်ရလိုကြောင်းနှင့်
 ပြောရာတွင် အစောင့်သည် ဖျော်ရည်တစ်ခွက်ကို ယူလာခဲ့လေ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ဖျော်ရည်ကိုသောက်ရသောအခါ ခါးသက်သက်ရှိပါသည်
 ဟု အောက်မေ့လိုက်ပြီးနောက် သတိလစ်၍ အိပ်ပျော်သွားလေတော့
 သတည်း။

* * *

အခန်း (၈)

နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဝင်း။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်ထွန်းချွန်... နေကောင်းပြီလား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကိုခွန်ထူးလား... နေလို့တော့ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဖျော်ရည်က ဆေးခတ်ထား ထင်ပါရဲ့၊ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိ ကျိရှိလိုက်တာ'

ဝင်း။ ။ 'စကားရှည်မနေအောင်လို့ ဆေးခတ်ပြီး သိပ်လိုက်ရ တာကိုး'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့လုပ်တာ တော်ရောလားခင်ဗျာ'

ဝင်း။ ။ 'ဒါက မောင့်အပြစ်ပဲ၊ တကယ်ဆိုလျှင် ရှိလန်က အချက်ပေးအောင် ဆိုင်းနေဖို့ ကောင်းတယ်။ အခုတော့ မောင်က ကျုပ်တို့ အထဲ ဇွတ်ဝင်ပြီး လာလေတော့ ဟိုလူတွေ လက်ချက်မဦးရအောင် ကျုပ်က ကြိုတင်ပြီး အရေးယူလိုက်ရခြင်းဖြစ်တယ်။ ကျုပ်လူစုက တောက်တီးတောက်တဲ့ လုပ်လို့ရတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးမောင်ရဲ့'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'တပည့်တွေက တကယ့်ဇော်တွေချည်းပဲ။ ခင်ဗျားနယ် ဗျာ... မင်းမျိုးဆိုပြီးတော့ ဒီလိုလူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းပြီး နေမှနေပါပေ တယ်ဗျာ'

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစကားကို ထွက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှားမှန်း ကို သိလေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုခွန်ထူးသည် ယမန်ညဉ့်က မုတ်ဆိတ်ကြီးနှင့်လူအား ကြည့်ခဲ့ဖူးသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လျက် တင်းမာသောအသံဖြင့်...

ဝင်း။ ။ 'ကျုပ်က အမျိုးကိုခိုက်ပြီးပြောခဲ့လို့ရှိလျှင် သည်းခံ တတ်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့'

ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ ပြောမိသော စကားတစ်ခွန်းအတွက် တစ်ဖက်သားက မျက်ကြောတင်းခဲ့လျှင် လျှော့ပေးချင်သောစိတ်မရှိဘဲ ဇွတ်နှစ်၍ ပြောတတ်သော အလေ့ရှိပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုခွန်ထူး စိတ်ဆိုး မှန်းသိလျက်နှင့် လျှော့မပေးဘဲ...

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခင်ဗျား သည်းခံတာ မခံတာတော့ ကျွန်တော် နား မလည်ဘူး... ပြောတဲ့စကားကတော့ မှန်တဲ့စကားကို ကျွန်တော် ပြော လိုက်တာပဲ'

ထိုအခါ ကိုခွန်ထူးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ မည်သို့ပြုရမည် မသိ သည့်လက္ခဏာနှင့် စကြိုလျှောက်ကာ အကြံယူလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ နောက်မှ....

ဝင်း။ ။ 'မောင်က တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက် ပဲ။ ဒီပြင်လူဆိုလျှင် ဒီတစ်ဝက်မပြောရဘူး။ ကျုပ်ပိုင်းသတ်ပြီးပြီ။ မောင့်ကို တော့ ဘယ်လိုအရေးယူရမယ်လို့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခင်ဗျား အရေးယူလို့ရှိလျှင်လည်း ကျွန်တော်က အဆင်သင့်ပါပဲ'

ဟု ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်မိလေ၏။

ဝင်း။ ။(စကြိုလျှောက်နေရာမှရပ်တန့်လျက်) 'ဘယ်လို အဆင်သင့်တာလဲ၊ ဓားချင်း ယှဉ်နိုင်လို့လား။ မလုပ်နဲ့ မောင်... ရေချို၊ ရေငန် နှစ်နိုင်ငံမှာ ပြိုင်စံရှားတဲ့ ဓားမောင်ရေ။ မောင်လို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အရွယ်မပြောနဲ့ ပွဲပေါင်းများစွာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေတောင် ကျုပ်ဓားကို မခံနိုင်ဘူး။ လေးချင်းဆိုင်ရအောင်ဟာကလည်း မောင့်မှာ လေးမပါခဲ့ဘူး။ သို့သော် ကျုပ် ဒီလိုနဲ့ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး၊ ထစမ်း...'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲ၌ သေလုမတတ်ကြောက်သော်လည်း ရဲရဲကြီးဟန်လုပ်၍ ထလိုက်လေ၏။

ဝင်း။ ။ 'ကိုင်း... မောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ လက်ချင်းပဲ စမ်းကြစို့ရဲ့...'

ဟုပြောကာ အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ကျီကို ချွတ်လေ၏။ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆေးနီဆေးနက်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်အောင် ထိုးနှံထားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှချေသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာထားမှာမူ တင်းတင်းကြီးထား၍ အံကြိတ်ကာ ရပ်နေလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထိုးသတ်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းထက် လက်တံတိုနေသည်ဖြစ်၍ ခွာ၍ မသတ်ဘဲ ပူး၍သတ်မှသာ သက်သာရာရမည်ဟု သိရှိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးအားနှင့် ခိုင်မာသော လည်ကုပ်အားတို့ကို အသုံးပြုမည်ဟု အတင်းဝင်၍ ပူးလုံးမည်ကြံတိုင်း ကိုခွန်ထူးသည် ကြောင်ကလေးကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ဆုတ်ခွာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက်တွင် သွက်လက်လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ နဖူး၊ နှာခေါင်း၊ မေးရိုးစသည်တို့ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်ကာဆက်ကာ ထိုးလေရကား ကျွန်ုပ်၏ နှာခေါင်းမှ သွေး

များ ယိုစီး၍ ထွက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုးလိုက်သော လက်သီးချက်တို့မှာမူ လေထဲသို့သာ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးပါသော်လည်း ကိုခွန်ထူးသည် အားကုန်ထုတ်၍မထိုးဘဲ ဆ၍ဆ၍သာ ထိုးနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မလဲနိုင်ဘဲ ချာလပတ်လည်ကာ ခုခံနေရလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် နာကျင်ခြင်းထက် ရှက်ခြင်းက ပိုမိုကဲလွန်လာသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကိုငဲ့ကာ ကိုခွန်ထူး၏ ရင်ဝသို့ အတင်းပြေးဝင်၍ ဆောင့်လိုက်ရာ ရည်ရွယ်ရာသို့ မရောက်မီ ဒိတ်ခနဲအသံကိုကြားရ၍ မျက်လုံးမှ မီးများပွင့်ထွက်လျက် ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က မြင်းသိုးတစ်ကောင်၏ အမြီးကို လက်စွပ်လုပ်ရန် နုတ်မိရာတွင် ပါးချိတ်ကို မြင်းကန်ခဲရူးရာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ လက်သီးချက်မှာလည်း ထိုမျှလောက်ပင် ပြင်းထန်ပါပေ၏။

သတိရလာသောအခါ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးချိတ်ကို ပွတ်သပ်ကာ...

‘လူကလေး မောင်ထွန်းချွန်၊ သတိရပြီလား မောင်ရေ...’

ဟု ကြင်နာယုယသော အသံဖြင့် မေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ပြောမိသည့်စကား မှားကြောင်းကို ဝန်ခံလေရာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက...

‘ကျုပ်ကလည်း ဒီလောက်နာအောင် ထိုးဖို့မကြံစည်ဘဲ လက်လွန်သွားတာပါ မောင်ရယ်။ တကယ်ဆိုတော့ မောင်ကပြေးဝင်လာတဲ့ အရှိန်ကို ကျုပ်က မချိန်ဆလိုက်မိတဲ့အတွက် ဒီလောက်ပြင်းပြင်းကြီးထိသွားပါတယ်’ ဟု ပြောလေ၏။

(ကျွန်ုပ်က) ‘ပြင်းထန်ပုံကို မပြောပါနဲ့၊ မြင်းကန်သလောက် ရှိပါ’

ပေတယ်' ဟု ပြောသောအခါ ကိုခွန်ထူးသည် ကြည်ရွှင်အားရဟန် လက္ခဏာနှင့် ၎င်း၏အလုပ်အကိုင်အကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြ လေ၏။

ဝင်း။ ။ 'ဒီလူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းရမလားလို့ မောင်က ကျုပ်ကို စွပ်စွဲထားတာ ရှင်းပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ရယ်လို့ ခေါ်ကြပေမဲ့ တကယ်ဆိုတော့ ဆရာရယ်၊ တပည့်ရယ်လို့ မရှိကြပါဘူး။ အမျိုးဖျက်တဲ့ လူနောက်ကို အမျိုးညံ့တဲ့လူများက လိုက်ကြရတဲ့ မေ့တာအတိုင်း ကျုပ် စကားကို မပယ်ရှားဘဲ နာယူကြတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်က မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ ကျက်စားတယ်ဆိုပေမဲ့ ကျုပ်သတ်လိုက်တဲ့ ဘိုမှတ်ဆိတ်တို့လို လှေမြင်တိုင်း အရမ်းမလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ တရုတ်များလို နိုင်ငံခြားသား ကုန်သည်ကြီးတွေ၊ ကုမ္ပဏီသူဌေးကြီးတွေလောက်မှ ကျုပ် တို့က ငွေတောင်းယူခဲ့တာပါ။ ငွေဆိုလျှင်လည်း ငွေပဲ၊ လူကိုတော့ လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ခဲ့ဘူး။ တို့ဗမာဆင်းရဲသား လှေဆိုလျှင်လည်း ကျုပ် တို့က အဝေးကြီးက ရှောင်တယ်'

ကျွန်ုပ် ။ 'နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်နဲ့မှ ထမင်းစားတတ်လို့ ဟာလား...'

ဝင်း။ ။ '(ပြုံးလျက်)' ကျုပ်မှာ လယ်ဧက ၃၀၀ ထက်မနည်း ရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့အမျိုးက ငြိမ်ငြိမ်နေလျှင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရတာတစ်ကြောင်း၊ ဒီဘက်ကို ဝါသနာပါတာကလည်း တစ် ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်'

ကျွန်ုပ် ။ 'ငြိမ်ငြိမ်နေလျှင် ဘာကြောင့် စိုးရိမ်ရတာလဲခင်ဗျာ'

ဝင်း။ ။ 'မင်းမျိုးဆိုတာ မောင်တို့ဆင်းရဲသားတွေလို မဟုတ် ဘူး၊ ဒါပဲပြောပါရစေတော့'

ဟု ပြောလေလျှင် ကျွန်ုပ်သည် စကားကိုဖြတ်၍ လာရင်းကိစ္စကို

ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ယခု ကျွန်တော် လာရောက်ခဲ့ခြင်းကိစ္စကလည်း ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကိုမှ ကွက်ပြီး တိုက်ယူနေကြပုံပေါ်လို့ ခင်ဗျားကိုလာပြီး တိုင်ချင်လို့ပါ’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ဆုံးရှုံးနစ်နာရပုံများကို ပြောပြလေ၏။ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ဒန်တိုကို သောက်ရင်း နားထောင်နေပြီးနောက်...

ဝင်း။ ။ ‘လှေတစ်စင်း မီးရှို့တာကတော့ ဘိုမှတ်ဆိတ်တို့ လက်ချက်ပဲ။ ငွေထုပ်ကို ယူခြင်းနဲ့ ဝါးဖောင်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်းကတော့ ကျုပ်တို့လူစုပဲ။ ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ ဥစ္စာရှင်ဟာ လူစွာတစ်ယောက်လုပ်ပြီး ကျုပ်တို့အကြောင်းကို ရွှေ့နားတော်ကြားအောင် မဟုတ်မတရား တိုင်လားတန်းလား လုပ်တယ်လို့ သတင်းရလို့ပါ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘မမှန်သတင်းပါခင်ဗျာ၊ ဥစ္စာရှင်က ကျွန်တော်ပါ’

ဝင်း။ ။ ‘ကိုင်း... ဒီလိုဖြင့် ဝါးဖောင်အတွက်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငွေတစ်သောင်းအတွက်တော့ ဦးတောက်ထိန်ဆီကို ကျုပ် စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ သူက ရှင်းပြီးပေးပါလိမ့်မယ်’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ခင်ဗျားတို့ အလုပ်လုပ်ပုံက တော်ပါပေဗျာ၊ သတင်းကို မှန်မမှန် မစူးစမ်းဘဲနဲ့ အရမ်းလုပ်ရာ ကျမနေဘူးလား’

ဝင်း။ ။ ‘ဒီတုန်းက ကျုပ်မရှိဘူးမောင်ရဲ့။ လက်ထောက်ကို လွှဲထားခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပေါ့။ ကိုယ့်ပစ္စည်း ပြန်ရလျှင်လည်း တော်ရောပေါ့လေ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ငွေကို ပြန်ရပေမဲ့ ဝါးဖောင်ကတော့ ဆုံးတာပေါ့’

ဝင်း။ ။ ‘လွန်ပြီးတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ နောက်ကို မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကိုင်း ဒါထက် ဒီစကားကိုဖြတ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောကြဦးစို့။ မောင်လုပ်ပုံကိုပုံ အကြောင်းတွေကို ကျုပ်ကြားရ

တာ တော်တော်အားရတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျား ကြားသလား'

ဝင်း။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင့်သတ္တိကလေးကိုလည်း ကြိုက်တယ်၊ အမျိုးသား ကိုထိလျှင် မခံချင်တဲ့စိတ်ကလေး ရှိလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျုပ်ရိပ်မိတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကိုင်း ကိစ္စကို ပြောပါဦးခင်ဗျာ'

ဝင်း။ ။ 'ဗန်းမော်ကို မောင် ရောက်ပြီးတဲ့နောက် မြစ်ဆိပ်မှာ မုန်လာခင်းစိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖူးတယ်၊ ဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သိသလဲ'

ဝင်း။ ။ 'ဘယ်နှယ် သိသိလေ။ ကျုပ်နည်းနဲ့ ကျုပ်သိတာပေါ့။ ဒီလူက တစ်နေ့နေ့မှာ ရှမ်းတရုတ်တွေ ထကြွလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ပြောလိုက်ဖူးပါတယ်'

ဝင်း။ ။ 'ဒီသတင်းဟာ အမှန်ပဲမောင်ရဲ့... သူတို့ထကြွလျှင် ဗန်းမော်မြို့ပေါ်က လူတွေအားလုံး သေကြဖို့ချည့်ပဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ'

ဝင်း။ ။ 'သူတို့လာလျှင် ခုခံဖို့ ကျုပ်တို့စီမံမှာပေါ့'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဒါက စစ်ဗိုလ်ကြီးများရဲ့ အလုပ်ကပဲ ခင်ဗျာ'

ဝင်း။ ။ 'စစ်ဗိုလ်ကိုချည့် အားကိုးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စစ်တပ်လာမှာကနောက်၊ မောင်တို့လူစုတွေက အလျင်သေကုန်ကြလိမ့်မယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ'

ဝင်း။ ။ 'မြို့ထဲမှာ မောင်လိုသတ္တိကောင်းပြီး မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့လူတွေရှိတယ်။ ဒီလူတွေကို ကျုပ်က သတင်းပေးလိုက်တယ်။ မောင်က အားလုံးသွေးစည်းထားပြီး အရေးရှိလျှင် တပ်ဖွဲ့ပြီး ခုခံဖို့ စီမံထားနှင့်'

ရမယ်'

ကျွန်ုပ် ။ 'ကျွန်တော်က လူမုန်းများနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စီမံလို့ဖြစ်ပါ့မလား'

ဝင်း ။ 'ဒီလူတွေအားလုံး ကျုပ် တွက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်လျှင် ဖြစ်နိုင်တယ်'

ကျွန်ုပ် ။ 'ကောင်းပါပြီ... ခိုင်းပါတော့'

၎င်းနောက် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူကုံထံ ၂၀ ခန့်တို့၏ အမည်စာရင်းကို ပေးအပ်လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းထံမှ ရံဖန်ရံခါ ခဲယမ်းမီးကျောက်များနှင့် လက်နက်များ ပေးပို့မည့်အကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်က ထိုလူများနှင့်တိုင်ပင်၍ သင့်လျော်သောနေရာတွင်သိုဝှက်ထားဖို့ အကြောင်း များကို မှာထားသွန်သင်လိုက်လေ၏ ။

၎င်းနောက် အရေးရှိသောအခါ အံ့ချိန်းအချက်ပေး၍ လူစုရန်နည်း များ၊ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်နည်းများကို အကျယ်တဝင့် ထုတ်ဖော်မှာကြား လိုက်သေး၏ ။

ကျွန်ုပ်မှာ ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးသည့်အတွက် ပြန်ရဖို့ အကူအညီ တောင်းခံရန် လာရောက်ခဲ့ရာတွင် အလွန်ကြီးလေးစွာသော မြို့နယ်၏ တာဝန်ကို ထမ်းရွက်သည့်အလုပ် ရနေချေပြီတကားဟု စဉ်းစားမိ၏ ။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ထိန်ဝင်းကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဤမျှလောက် လေးနက်ကြီးကျယ်သော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်ကို လူရာသွင်း၍ စီမံလျက်ရှိခြင်းမှာ စိတ်ကြီးဝင်ဖွယ်ရာ အချက်တစ်ခုဖြစ်ပေသဖြင့် ကျွန်ုပ် သည် စွမ်းအားရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ရန်ကိုလည်း သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက် လေ၏ ။

နံနက်စာ စားချိန်တွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ယမန်နေ့ညက ညစာ မစားခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်အား တောဟင်း တောထမင်းတို့သာမက နံ့သာပု

ငှက်ပျောသီး၊ သစ်သော့သီး၊ ထောပတ်၊ မလိုင်စသော စားကောင်း
 သောက်ဖွယ်တို့ကိုပါ တည်ခင်းကျွေးမွေးလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းနှင့်အတူ
 အလွန်မြန်ယှက်စွာ စားသောက်ရလေ၏။ ရှိလန်မှာမူ ၎င်း၏တပည့်များ
 နှင့်အတူ နံနက်စာ စားသောက်လေသည်။

ကိစ္စပြီးစီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းကို နှုတ်ဆက်၍
 ရှိလန်နှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့ကြလေရာ ဝှက်ထားသော လှေကလေးကို ချုံထဲ
 တွင်တွေ့၍ လေကောင်းလှသည်နှင့် ရွက်ထူကာ ဆန်တက်လာခဲ့ကြလေ
 ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လှေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်း ဗိုလ်ထိန်ဝင်း
 အကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလာခဲ့ရာ တစ်ကြိမ်တွေ့သည်ထက် တစ်ကြိမ်
 တိုး၍နှစ်သက်အားကိုးဖွယ် ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ပါပေတကား
 ဟု များစွာကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

* * *

အခန်း (၉)

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသွားခရီးတွင် ရေစန့်ဖြစ်သောကြောင့် နေ့ချင်းပေါက်ခဲ့လေသည်။ အပြန်ခရီး၌မူ တစ်ညအိပ်သော်လည်း ခရီးတစ်ဝက်မျှ မပေါက်သေးချေ။ ပထမည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကို သဲသောင်ပြင်တစ်ခုတွင် ဆိုင်ကပ်၍ ညစာချက်ပြုတ်စားသောက်ကာ အိပ်ကြလေ၏။

ဒုတိယနေ့၌ လေကောင်းစွာ မတိုက်သည်ဖြစ်၍ ရှိလန်က ထိုးဝါးဖြင့်ထိုးကာ ဆန်တက်ရလေရာ ကျွန်ုပ်က ပဲ့ကိုင်ရလေ၏။

နေပူချိန်လောက်သာ နားနေ၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး ဆန်တက်ကြပါသော်လည်း နေဝင်လှအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗန်းမော်နှင့် ၁၀ မိုင်ထက်မနည်း ကွာလှမ်းသေးရာ ရိက္ခာမူကား ကုန်ခန်းခဲ့လေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လှေကို ရွာဆိပ်ကမ်းတစ်ခုတွင် ဆိုက်စေပြီး နောက် ရှိလန်အား ထမင်းအိုးတစ်လုံး ချက်ရန်မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် ရွာထဲ၌ ဟင်းလျာများ ရှာဖွေဝယ်ယူရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လှေဆိပ်မှ မိုင်တစ်ဝက်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခြံစည်းရိုးဖြင့် ဝိုင်းရံထားသည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ

လေရာ အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီမှ လူအများ စကားပြောသော အသံများကို ကြားရသည်နှင့်ဝင်းထဲသို့ စွတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်လှေကားသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က စားစရာကလေးများရှိပါလျှင် ခရီးသည်များဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့အား ရောင်းလျှင်ရောင်း၊ ပေးလျှင် ပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်မည်ပြုသည်တွင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မစောင့်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တစ်ခါတည်းခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါသွားလေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လူ ၂၀ ခန့်တို့သည် ကော်ဇောကြီးများပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ထမင်းအုပ်များဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသော စားသောက်ဖွယ်တို့ကို စားသောက်လျက် ရှိကြလေရာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သော လူသည် အိမ်ရှင်နှင့် တူသောလူကြီးတစ်ယောက်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ စကားတီးတိုး ပြောလိုက်သည်တွင် လူကြီးသည်ကျွန်ုပ်ထံသို့ ထလာ၍...

‘လာပါမောင်.....လာပါ၊ ဒီမှာ ထိုင်ပါ’

ဟု ပြောကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် ထမင်းတစ်အုပ်ကို ပြင်ဆင် ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဇောကြီး၏ အစွန်းတွင် ထိုင်လျက်မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်နေစဉ် ကောင်းမွန်စွာဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် ဧည့်သည်တစ်စုတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ၎င်းတို့အချင်းချင်း စကားပြောကာ စားသောက်စရာတို့ကို စားသောက်ရယ်မောလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှင်လူကိုမြင်ဖူးပါသည်ဟု အောက်မေ့၍ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် ထိုလူကြီးသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ဗိုလ်သူရ အမည်ရှိ စစ်ဗိုလ်ဟောင်းကြီးဖြစ်၍ မင်းတုန်းဘုရင် လက်ထက်တော် ကတည်း

က မကျန်းမာသဖြင့် ရာထူးမှနုတ်ထွက်ကာ ထိုနေရာသို့ သားသမီးတစ်စု တို့နှင့်ငြိမ်းချမ်းစွာ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဗန်းမော်မြို့တွင် လည်း ၎င်းတို့ မိသားဖွဲ့သားတစ်စုကို ရံဖန်ရံခါတွေ့မြင် ရဖူးကြောင်းများ နှင့်သတိရ၍ လာလေ၏။

စားသောက်ခြင်း ကိစ္စပြီးစီးလတ်သော် အိမ်ရှင်မိုလ်သူရက...

‘ကဲ....ဝမ်းဗိုက်ကလေးများ ချောင်သွားအောင် တင်မောင်ညွန့်က စောင်းကောက်တီးပြီး တူမကြီးက တေးချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုစမ်း ပါဦး။ တူမကြီးအသံကို မကြားရတာ အတော်ကြာသွားပေပြီ။ တင်မောင် ညွန့်ကလည်း ဒေဝဏ္ဏန္ဒာ တပည့်မို့စောင်းကောက် အတီးကောင်းလှ တယ်ပြောပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ပရိသတ်တို့သည် ဝိုင်းဝန်း၍ ထောက်ခံ စကားပြောကြလေ၏။

၎င်းနောက် အစေခံတစ်ယောက်သည် မှန်စီရွှေချထားသော စောင်းကောက်တစ်ခုနှင့် စည်းနှင့်ပြောက်တို့ကိုယူခဲ့၍ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ပရိသတ်အစွန်းမှ ကော်စောပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဧည့်သည်များကို စေ့ငအောင် မမြင်ရဘဲ အနီးမှ လူအနည်းငယ်တို့ ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

တေးချင်းဆိုမည့်လူနှင့် စောင်းကောက်တီးမည့်သူတို့မှာ ကော်စော ကြီးများ၏ ထိပ်ပိုင်းတွင်ရှိနေကြရကား ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ကို အလျှင်း ပင်မမြင်ရချေ။ စောင်းကောက်ကိုင်သူက အနည်းငယ် တေးသံပေးပြီး နောက် တေးဆိုမည့် မိန်းမသည် “တောမြိုင်စွန်းက လွမ်းအောင်ဖန်” ဟူသောတေးချင်းကို စတင်၍ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

၎င်းနောက် “သက်လယ်ရယ် x x သက်လယ် ရွှေသွေးရယ်” ဟူ

သော အပိုဒ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူကား ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲတွင် မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသည့်အတွင်း ပြတင်းပေါက်မှ သီဆိုလိုက်သော ခင်ခင်ထား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် ထင်ရှားစွာ ထွက်ကာပေါ်ပေါက်လာ သည့်ပြင်အသံမှာလည်း ထိုအသံနှင့် တူလှသည်ဟုအောက်မေ့မိသဖြင့် ပါးစပ်သို့ ခွံ့မည်ပြုနေသော ထမင်းလှတ်သည် လွတ်၍ကျမတတ်ဖြစ် သွားလေတော့၏။

၎င်းနောက် “ချစ်တဲ့သူ.....ကြိုက်တဲ့သူရယ်” ဟူသော အပိုဒ်သို့ ရောက်ပြန်သောအခါတွင်မူကား တေးချင်းဆိုသော သူကို မြင်လိုလှသော စိတ်ဇောသည် အလွန်တရာ ပြင်းထန်၍လာလေရာ ဣန္ဒြေမရဟူ၍ စွပ်စွဲ ကဲ့ရဲ့ခြင်းခံခဲ့ရမည်ကို ကြောက်လှသောကြောင့်သာလျှင် ထိုင်မြဲတိုင်း ထိုင်၍နေရပေ၏။

အကြောင်းမူကား ယခု သီဆိုသော အသံသည်သာမက လှည့်ပုံ၊ ပတ်ပုံ၊ ဆွဲငင်ပုံများသည်ပင်လျှင် ခင်ခင်ထား၏ ဆိုပုံနှင့် တူလှသော ကြောင့်ပေတည်း။

ထို့နောက် “ထုံးကျေရှင်..... သုံးရွှေ လင်ရယ်” ဟူသော အပိုဒ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ယုံမှားသံသယ အလျှင်းပင် မရှိတော့ချေ။ ခင်ခင်ထား မဟုတ်ခဲ့လျှင် ခင်ခင်ထား ဝင်စားသောသူ ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် သီဆိုသူ၏မျက်နှာကို မြင်ခွင့်မရနိုင်ခဲ့သေးချေ။ ထို ခဏ၌ ကော်ဇောထိပ်တွင် ထိုင်နေသည့် တစ်ယောက်တည်းသောသူသည် ညောင်းညာသည့်လက္ခဏာနှင့် နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်ရာ တေးချင်းဆိုသူ၏ မျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးနှင့် တန်းခနဲဖြစ်သွားလေရကား ကမ္ဘာ လောကကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲတွင် ရုတ်တရက် ကွဲအက် ပြိုပျက် သွားဘိသကဲ့သို့ ချာခနဲလည်ကာ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

အကြောင်းကိုဆိုသော် ပြင်းထန်လှစွာသော မေတ္တာဓာတ်သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို မှန်တိုင်းဖြင့် ရှေ့လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တရကြမ်း တိုက်ခတ် တိုးရှေ့လိုက်လေရကား ကြီးပွားမှု၊ ချမ်းသာမှု၊ တိုးတက်မှု၊ ကျော်စောမှု စသည်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ရေသဖွယ် ရွတ်ရှော်ရှော် ဖြစ်သွား ပြီးလျှင် ခင်ခင်ထားက ကျွန်ုပ်အား “ချစ်တဲ့သူ... ကြိုက်တဲ့သူရယ်” ဟူ၍ တတွတ်တွတ် ခေါ်ငင်ခြင်းကို ကြားလိုသော စိတ်ဆန္ဒသည်သာလျှင် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌မူကား အညတရ အနညာတ ကုန်သည်ကလေး တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာမာနကြီးဟန် လက္ခဏာရှိ သော ခင်ခင်ထားနှင့် မိုးနှင့်မြေကြီးလောက်မက ကွာလှမ်းသည့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အလိုဆန္ဒသည် လူရှူးတစ်ယောက်၏ အိပ်မက်သဖွယ် ရှိလေတော့သည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

သို့ရာတွင် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုကား မဆိုနိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏လိုအင်ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်စုံခြင်း၊ မပြည့် စုံခြင်းကို အပထား၍ လောက၌ ကျွန်ုပ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးရမည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ရှိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုဖြစ် နေချေပြီဟု မှတ်ယူမိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

၎င်းတေးချင်း ဆုံးသောအခါ တေးထပ်တစ်ပုဒ်နှင့် ဘောလယ် တစ်ပုဒ်ကိုလည်း သီဆိုသေး၏။

တေးထပ်မှာ ဦးပုညရေးသည့် “ကောင်းခြောက်ဆယ် လေးရပ်” အစချီသော တေးထပ်ဖြစ်လေရာ “မြင်ရသူ ဖေသက်သာတယ်၊ ရွှေ မျက်နှာ ကြည်လွန်းလို့လေး... ” ဟု အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါတွင် စလေဦးပုညသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဖြစ်ပျက်ပုံကို သိမြင်လေရောသလား ဟူ၍ စဉ်းစားမိသေး၏။

တေးချင်းပြီးဆုံး၍ သီဆိုသူနှင့် စောင်းကောက်တီးသူတို့ ချီးမွမ်း
ပြောဆိုပြီးကြသောအခါ လူကြီးနှစ်ယောက်နှင့် တေးချင်းဆိုသူတို့သည်
ထိုင်ရာမှထ၍ လျှောက်လာကြလေရာ၊ ကော်စောအစွန်း၌ ထိုင်လျက်ရှိသော
ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုလူကြီးမှာ ဗန်းမော်မြို့ဝန်ပင် ဖြစ်လေရာ မြို့ဝန်သည် ကျွန်ုပ်၏
တိုင်တန်းချက်များကို မကြာခဏ ကြားခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို အတော်
အတန် သိကျွမ်းလျက် ရှိခဲ့လေသည်။

(မြို့ဝန်က) ‘မောင်ထွန်းချွန်ပါကလား၊ ဘယ်ကလှည့်ပြီး ဝင်လာခဲ့
တာလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုကဲ့သို့မေးခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် ဝတ်ဆင်ထားသော
အဝတ်မျိုးသည် ထိုပရိသတ်နှင့် မသင့်လျော်သောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။

ခင်ခင်ထားကမူ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှတ်မိဟန်
လက္ခဏာနှင့် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်လေရာ ကြွင်းကျန်သော ပရိသတ်တို့
ကမူ “ဒီနေရာနဲ့ မင်းနဲ့တန်သလား” ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်
ကိုဝိုင်း၍ ကြည့်ကြလေ၏။

ဧည့်သည်များမှာ များသောအားဖြင့် အရာရှိပိုင်းကလူများ
ဖြစ်ကြ၍ ကျွန်ုပ်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုလိုကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့၏ မထိမဲ့မြင် ပြုခြင်းကို အမှု
မထားဘဲ ခင်ခင်ထားက ကျွန်ုပ်အား မှတ်မိခြင်းကိုသာ ဝမ်းသာလျက်
ရှိလေ၏။

ခင်ခင်ထားသည် အဝါကြိုးထဘီ၊ မိန်းမဝတ်အင်္ကျီနှင့် ပဝါကို
ရင်တွင်စည်းလျက်ရှိရာ ဆံပင်မှာမူ ထိုခေတ်က နည်းထွင်သူတို့ အလေ့
အတိုင်း ထိပ်ဆံဖြတ်၍ထားသဖြင့် မခွဲတရီနှင့် အလွန်ယဉ်လှပါပေသည်။

၎င်း၏ မျက်နှာမူကား ယခင်က အပျိုပေါက်စ သူငယ်မကလေး
၏ လှပခြင်းမှသည် အတောင်အလက်စုံသော အပျိုကြီး၏ ခုံညားသိုက်
မြိုက်နှစ်မြိုက်ဖွယ်ရာ တင့်တယ်လှစွာသော ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာသို့ ပြောင်း
လဲခဲ့ပြီးဖြစ်၍၊ မျက်စိ၌ ရှေးကထက် အဆများစွာ တိုး၍ ချစ်ခင်ဖွယ်
ကောင်းဘိ၏ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ဝန်မင်း၏ အမေးစကားကို ဖြေဆိုရန် ကိစ္စတစ်ခု
နှင့် ဗန်းမော်သို့ ပြန်အလာတွင် အချိန်ကြာသင့်သည်ထက် ကြန့်ကြာ
သွားသောကြောင့် ရိက္ခာပြတ်လပ်သည်နှင့် ရွာသို့တက်၍ စုံစမ်းမည်အပြု
တွင်ဗိုလ်ကြီး၏ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြော
လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ...

‘သစ်သော့သီးကလေးများ ရောင်းစရာ ပါသေးသလား’

ဟု မကြားတကြား မေးလိုက်လေရာ၊ တစ်ယောက်က...

‘သစ်သော့သီးတော့ မပါဘူး၊ ငံပြာရည်ကောင်းကောင်း ကြိုက်
လျှင်တော့ ပါဟန်တူတယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်နှင့် ၎င်းတို့အချင်းချင်း တစ်ခပ်တစ်
နေကြလေ၏။

၎င်းတို့အနက်တွင် စောင်းကောက်ကို တီးသည့် စပဲပုဆိုးနှင့်
လူငယ်တစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါးတို့ထက် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မော
ရင်း...

‘ငံပြာရည်ဆိုတာ အခေါ်သာဆိုးတယ်၊ အင်မတန် နံတာမျိုးပဲ’

ဟု ပြက်လုံးထုတ်လိုက်လေရာ လူအများလည်း တိုး၍ ရယ်မော

ကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ပါးတို့ ပြက်ရယ်လှောင်ပြောင်ခြင်း

ကို ဘယ်အခါမျှ ခံတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေရာ ခင်ခင်ထား၏
ရှေ့တွင် ထိုကဲ့သို့ ပြောင်လှောင်ခြင်းကိုမူကား တိုး၍ သည်းမခံနိုင်သည်
ဖြစ်သောကြောင့်...

‘ငံပြာရည် ရောင်းတိုင်းလည်း လူနံ့တာမဟုတ်ဘူး၊ စပ်ပုဆိုး
ဝတ်တိုင်းလည်း လူမွှေးတာမဟုတ်ပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စကားမှာ ထိုပရိသတ်အဖို့၌
ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ မရှိလှသည် မှန်ပေရာ ကျွန်ုပ်ဝတ်ထားသောအဝတ်
ကြမ်းတို့နှင့် မျက်နှာထားတို့အတွက်ကြောင့် တိုး၍ မဖွယ်ရာအောင်
ရှိလှပေ၏။

ထိုအခါ စပ်ပုဆိုးနှင့်လူက...

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရန်စတာလား’

၎င်းက ရုတ်တရက် ထ၍မေးလိုက်သောအခါ ၎င်းအနီးရှိ လူကြီး
တစ်ယောက်က...

‘တန်ပါ တင်မောင်ညွန့်ရယ်၊ ဈေးသည်တစ်ယောက်နဲ့ တုပြိုင်ပြီး
စကားများမနေချင်ပါနဲ့’

ဟုပြောလိုက်လေရကား၊ တင်မောင်ညွန့်ဆိုသူက...

‘ခင်ဗျား သတိပေးတာ မှန်ပါပေတယ်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို လူဖက်မတန်တစ်ယောက်အနေဖြင့်
ကြည့်ကာ လှည့်သွားလေ၏။

မြို့ဝန်မှာ သူတစ်ပါးတို့ တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားစေရအောင် တို့ပေး
တတ်သော ဝါသနာရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ပရိသတ်အားလုံး
ကိုလှမ်းကြည့်၍...

‘တောင်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းမှုထမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်
လက်ရုံးရည်နဲ့ နှလုံးရည်သာ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။ တတ်နိုင်လို့

သူတောင်းစားဖြစ်ပါစေ၊ နှလုံးရည်နဲ့ လက်ရုံးရည်ရှိလျှင် ကျုပ်တို့က တော့ လူဖက်မတန်ဘူးလို့ မအောက်မေ့နိုင်ဘူး'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ အိမ်ရှင်နှင့်တကွ ဧည့်သည် အားလုံးတို့သည် မကျေနပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေကြ လေရာ မြို့တော်ဝန်မင်း၏ စကားဖြစ်သောကြောင့် တုံ့ပြန်ချေပခြင်းကား မပြုကြချေ။ စင်စစ်မှာ မြို့ဝန်မင်းလည်း ကျွန်ုပ်ဘက်မှလိုက်၍ ခုခံ ကာကွယ်လိုသောအနေမျိုးဖြင့် ထိုစကားကို ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ကပင် မကျေနပ်နိုင်ချေ။

အကြောင်းကိုဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း "လူမှာ အမျိုး၊ ကြက်မှာ အရိုး" ဟူသော စကားအရ အမျိုးမြင့်မြတ်ခြင်းသည် ဂုဏ်ထူး တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူခဲ့သည့်အပြင် ၎င်း၏စကားအရဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ကိုမျိုးရိုး ညံ့ဖျင်းသည်ဟု ဝန်ခံထားရာ ရောက်နေချေ၏။

အမှန်ကိုဆိုရသော် ကျွန်ုပ်မှာ မန်ကျည်းတုံရွာ၌ ရွှေကျောင်းကြီး ဒါယကာသုံးပါးမင်းကြီး၏ အဆက်အနွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေရကား ၎င်းပရိ သတ် အနက်သာမက မည်သည့်ပရိသတ်၌ဖြစ်စေ၊ အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ယုတ်ညံ့သည်ဟု မမှတ်ယူနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

ထိုအခါ ခင်ခင်ထားအနီး၌ ရပ်လျက်ရှိသော လူကြီးက ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍...

'မောင့် စကားပြောပုံ ကြားရတာ ကျုပ်တို့ ရွှေဘိုနယ်ကနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား မောင်'

'မှန်ပါတယ် ဦး ခင်ဗျား'

'ဘယ်သူ့ အနွယ်ထဲကလဲ'

'ရွှေကျောင်းကြီး ဒါယကာသုံးပါးမင်းကြီးရဲ့ မြေးပါ ခင်ဗျား'

‘ဪ... မောင်က ဦးဆုံးရဲ့ သားလား’

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘ကိုင်း.....ဒါဖြင့် ပရိသတ်ကို ကျုပ်က ရှင်းပြောရပေမယ့်၊ မျိုးရိုး ဇာတိအကြောင်းပြောကြလျှင် ဒီသူငယ်ဟာ ဒီလူတစ်စုတွင်သာမက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ မင်းညီမင်းသားကလွဲလျှင် ဒီသူငယ်ထက် မျိုးရိုး ဇာတိမြင့်မြတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှမရှိကြောင်း ကျုပ်ကရဲရဲကြီး တာဝန်ခံ လိုက်ပါတယ်ဗျာ’

ဟု မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုလူကြီးမှာ ခင်ခင်ထား၏ဖခင် ဦးသိဒ္ဓိဖြစ်၍ သီပေါဘုရင် လက်ထက်တော်တွင် အကောက်ဝန်အဖြစ်နှင့် ဗန်းမော်သို့ ခန့်ထားခြင်း ခံရကြောင်းကို နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ်သိရှိရလေသည်။

အကောက်ဝန်မင်း၏ စကားအတွက်ကြောင့် ပရိသတ်တို့သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အထင်အမြင်ကြီးသွားသည်ဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို များစွာသက်သာခွင့်ရစေသည်ဖြစ်၍ ထိုလူကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် များစွာကျေးဇူးတင်မိပေ၏။

ထိုလူကြီးသည် ခင်ခင်ထား၏ဖခင်ဖြစ်ကြောင်းကို နောင်အခါ တွင် သိရှိရရာ၌ကား တိုး၍ပင် အရသာရှိလှပါပေ၏။

ထိုလူကြီးက ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ အထင်အမြင် မသေးသိမ်ခဲ့ပါလျှင် မည်သူက မည်ကဲ့သို့ ထင်မြင်စေကာမူ ဂရုစိုက်ဖွယ်ရာမရှိဟု အောက်မေ့ ကာ အမျက်ပြေပျောက်လေတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ သင်္ကာရှင်းပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် သွားရန် အချိန်တန်ပြီဟု အောက်မေ့သည်နှင့် အိမ်ရှင်နှင့်တကွ ခင်ခင်ထားတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ သွားတော့မည်ပြုလေရာ အကောက်ဝန်မင်းက...

‘နေပါဦးမောင်ရဲ့၊ တစ်ရပ်တစ်ကျေး ရောက်နေတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်

နယ်သူနယ်သား တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရတာ သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပဲ။ ဟောဒါက ကျုပ်သမီးကလေး ခင်ခင်ထားပါတဲ့’

ဟု ပြောပြကာ တားဆီးရာတွင်မူကား ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ဆက်လက်နေရလေ၏။

ခင်ခင်ထားကမူကား ကျွန်ုပ်၏ မျိုးရိုးဇာတိကို သိရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှ သဘောထား ပြောင်းလဲဟန် လက္ခဏာ မရှိခဲ့ချေ။

၎င်းနောက် လူကြီးတစ်စုတို့သည် ကော်ဇောကြီးများ၏ထိပ်၌ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ မြင်ကွန်းမင်းသား အကြောင်းမှစ၍ ခေတ်ကာလဆိုင်ရာ တိုင်းရေးပြည်ရေးများကို ပြောလျက်ရှိကြရာ လူငယ်တစ်စုတို့ကမူ ခင်ခင်ထားကိုအလယ်တွင် ထားလျက် ကိုပု၊ ကိုဖူးညိုစသော ရုပ်သေးသမားများအကြောင်း၊ ဖာရစ်ဇာတ်ပွဲများအကြောင်း စသည်တို့ကို ရယ်ကာ မောကာနှင့် ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။

လူငယ်များသည် ခင်ခင်ထားကို ဝိုင်း၍ ပိုးပန်းနေကြဟန်တူပေရာ ၎င်းတို့အနက်တွင် တင်မောင်ညွန့်သည် လူရည်အချွန်ဆုံး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ခင်ခင်ထားကမူ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်အား အနည်းငယ် မျက်နှာလိုက်ဟန်နှင့် အရေးတယူ ခေါ်ငင်ပြောဆိုလေရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ထိုသို့သော အပြုအမူအတွက် ကျွန်ုပ်ကို မနာလိုဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကမူ ရန်လုပ်ရန်ဆန္ဒ မရှိခဲ့ချေ။ အကောက်ဝန်မင်း၏စကားကြောင့် ထိုည၌အဖို့၌ စိတ်ကျေနပ်လျက်သာရှိနေပေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ပြန်ချိန်တော်လောက်ပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှင်နှင့် အကောက်ဝန်မင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ပြန်တော့မည်ဟု လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို တိုက်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်

လိုက်ရာတွင် တင်မောင်ညွန့်ကို မြင်ရလေ၏။

ညွန့်။ ။ခင်ဗျားဟာ လူကြီးလူကောင်း သားသမီးမှန်သော်လည်း ခင်ဗျားအမူအရာက ကြမ်းတမ်းလွန်းလို့ နားရင်းအုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သို့သော်လည်း ကျုပ်မလုပ်တော့ဘူး၊ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါတယ်။ သို့သော် နောက်နောင် ဒီလိုလုပ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ကျုပ် ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး၊ ကြားရဲ့လား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကြားပါတယ်၊ သို့သော် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်နည်းနည်းပါးပါး သိကြရလျှင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သို့သော် ဒီကနေ့ညတော့ ထားလိုက်ပါဦးတော့၊ နောက်နောင်ကို...'

ညွန့်။ ။ 'နောက်နောင်ကို ခင်ခင်ထားနဲ့ အရောတဝင် ခေါ်လား ပြောလား လုပ်လို့ရှိရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ တွေ့ကြလိမ့်မယ်'

ဟုပြောပြီးလျှင် လှည့်၍ ပြန်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ကို မနာလိုဝန်တိုလောက်သော အခြေအနေ၌ရှိသည်ဟု တင်မောင်ညွန့်က မှတ်ထင်လိုက်ခြင်းသည်ပင် စိတ်ကြီးဝင်ဖွယ် အခြင်းအရာတစ်ခုဟူ၍ ယူဆမိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်အူရွှင်လာပြီးလျှင် တဟားဟားနှင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောနေရစ်လေ၏။

* * *

အခန်း (၁၀)

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းထံမှ ပြန်ရောက်သည့်နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးတောက်ထိန်သည် ကျွန်ုပ်ထံလာရောက်၍ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း ကတိထားလိုက်သော ငွေတစ်သောင်းထုပ်ကို ထုတ်ပေးလေ၏။

ထို့ပြင် ဗန်းမော်မြို့ပေါ်၌ ယုံကြည်စိတ်ချရမည့် လူများ၏ နာမည်စာရင်းကိုလည်း ဖြည့်စွက်၍ ပေးလိုက်ပြန်ရာ ၎င်းစာရင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်ကို မလိုမုန်းထားသူများ၏ အမည်များလည်း ပါရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်မှာ ထိုလူများထံသို့ တစ်ယောက်စီ သွားရောက် တွေ့ဆုံ၍ ဗန်းမော်မြို့ကို ရှမ်းတရုတ်တို့ ဝင်စီးမည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ရှိသည့်အကြောင်းကို ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ အမည်ဖြင့် ပြောပြပြီး လျှင် အရေးရှိလျှင် စုဆောင်းဖို့အတွက် အချက်ပေးရန် နည်းလမ်းကို ပြောပြရန်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် သေနတ်များနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို လျှို့ဝှက်စွာ တင်ပို့မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးတောက်ထိန်တို့က လှေမှ တိတ်တဆိတ်ချ၍ ကျွန်ုပ်၏ ကုန်လှောင်တိုက်ထဲတွင် ဝှက်ထားရန် ဖြစ်

လေသည်။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက ပေးပို့လိုက်သောစာရင်းတွင် ပါရှိသော လူများမှာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်လေရကား ကျွန်ုပ်က ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ စာကိုပြ၍ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်လျှင်ပင် ၎င်း၏ စီမံကိန်းအတိုင်း သွက်လက်စွာ လိုက်နာသူများသာလျှင် ဖြစ်ကြလေ၏။

ရှိလန်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းထံမှ ပြန်လာသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ နေထိုင်လျက်ရှိပေရာ ကာကွယ်ရေးကိစ္စတွင် ၎င်းအား ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက လက်ရုံးတစ်ဖက်ကဲ့သို့ အားကိုးဟန်တူပေ၏။

ထိုသူသည် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘဲလျက် မြန်မာတို့ ခုခံကာကွယ်ရေးတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်လျက် ရှိနေခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်နားမလည်နိုင်အောင် ရှိပေ၏။

ရှိလန်အား ၎င်းအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည့်အခါ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်ဖို့အရေး တစ်ကြိမ်ကြိုကြိုကဲ့သို့ နည်းတူ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ဖို့တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... ကျွန်ုပ်အကဲခတ်၍ရသလောက်မှာ ရှိလန်သည် ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးကို ကျေးစွပ်မည့် လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရဲဝံ့စွာ တာဝန်ခံနိုင်လောက်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကာကွယ်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မြို့နှင့် ၅ မိုင်ခန့်ဝေးသော ရွာတစ်ရွာ၌ နေထိုင်လျက်ရှိသူ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသင်းသားတစ်ယောက်ထံ စာတစ်စောင်နှင့် လွှတ်လိုက်ရာ ၃ ရက်ကြာ သော်လည်း ပြန်မရောက်လာသည်နှင့် ရှိလန်အား ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ရှိလန်သည် မသာယာသော မျက်နှာနှင့် ပြန်လာ

ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်စေလွှတ်လိုက်သော သူ၏အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ အလောင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူမှာ ရှမ်းတရုတ်တို့၏လက်ချက် ဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောပြရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မိသော ဘေးရန်သည် နီးကပ်၍ လာလေပြီဟု တွေးဆပူပန်မိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်ထွက်လာခါနီးတွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက မကြာမီအတွင်း ၎င်း ကိုယ်တိုင် လာရောက်ပါဦးမည်ဟု မှာထားလိုက်ဖူးရာ၊ ထိုအခြင်းအရာ တို့ကိုကြုံတွေ့ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းလာပါစေတော့ ဟုအောက်မေ့လျက် နေ့တိုင်းပင် စောင့်မျှော်မိလေ၏။

ထိုရက်များအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားကို နေ့တိုင်းပင် သံတိရ၍ ၎င်းတို့၏ နေအိမ်ကို သိပါသော်လည်း မအားမလပ်သည် တစ်ကြောင်း၊ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမရှိဖူးသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မသွား ရောက်ခဲ့ချေ။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် နေ့ကြီးရက်ကြီးများ၌ ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ကြသော ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သီလယူရန်ထွက်လာခဲ့ရာ ခင်ခင်ထားကို တွေ့ကောင်းတွေ့လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်ဖြစ်၍ စပ်ပုဆိုးနှင့် ပဒုမ္မာအင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ သျှောင်ချောထုံးလျက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မြို့သူမြို့သားများအနက် အချို့တို့သည် ကျွန်ုပ်အပေါ် မျက်မှန်း ကျိုးနေကြသော်လည်း ယခုတလောတွင်မူကား အကောက်ဝန်မင်း၏ စကားကြောင့်ပေလောမသိ၊ လူကြီးပိုင်းမှ ကျွန်ုပ်ကို ဖျူဖျူငှာငှာ စကား လက်ခံပြောကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် လူငယ်ပိုင်းကမူကား ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ စိတ်သဘော ပြောင်းလဲကြသေးဟန် လက္ခဏာမရှိချေ။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ် တွေးထင် သည့်အတိုင်း ခင်ခင်ထားတို့ သားအဖသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သီလ

ယူရန် ရောက်လာလေရကား၊ မြို့ပေါ်မှ ကာလသား ပေါင်းစုံတို့သည်
၎င်းကျောင်းတိုက်သို့ သစ်လွင်သော အဝတ်အစားတို့နှင့် လာရောက်ကြ
လေ၏။

သီလခံယူကြသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားကို မြင်မိသော်
လည်း အနည်းငယ် ကွာလှမ်းနေသောကြောင့် နှုတ်ဆက်ခွင့်မရချေ။
ကာလသား စုံလင်လှသော ထိုနေရာမျိုး၌ ကျွန်ုပ်သည် လူချွန်လုပ်လို
သော ဆန္ဒမရှိသဖြင့်လည်း နှုတ်ခွန်းဆက်ဖို့ အခွင့်ရရန် မကြိုးစားခဲ့ချေ။

သီလခံယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အကောက်ဝန်မင်း သားအဖတို့
နှင့် တွေ့ရန် မကြံစည်တော့ဘဲ ကျောင်းထဲမှ ထွက်လာမည်ပြုရာ
ဝင်းပေါက်သို့ရောက်သောအခါ ကာလသားတစ်စုတို့သည် လမ်း
တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ရပ်ကာ အပျိုကလေးများကို ရှုစားလျက်ရှိကြလေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အကြားမှ ဣန္ဒြေနှင့်လျှောက်လာရာ...

- တစ်ယောက်။ ။ ‘ကုန်စုံသည်ကြီး.....ကြည့်လိုက်ကြ မောင်တို့’
- အခြားတစ်ယောက်။ ။ ‘ငနဲက စပ်ပုဆိုးတွေနဲ့၊ လူပါးဝလိုက်လေ
ကွာ’
- အခြားတစ်ယောက်။ ။ ‘ပုဆိုးဝတ်ထားပေမဲ့ ပေါင်လှန်ကြည့်စမ်းပါ
ကွာ.... သေးကြောင်းတွေနဲ့ပါ’
- အခြားတစ်ယောက်။ ။ ‘ထို့...ငပြာရည်စော် နံလိုက်လေကွာ’
- အခြားတစ်ယောက်။ ။ ‘လူနေ ချုံကြား၊ စိတ်နေ ဝတ်ပါကလား’
- အခြားတစ်ယောက်။ ။ ‘မင်းက အနှီလို မပြောပါနဲ့ကွ၊ အနှာမျိုး
ငါက မကြိုက်ဘူး’

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်
သည် ထိုမျှလောက်သော ပြက်ရယ်ပြောင်ခြင်းမျိုးကို ကလေးကလား
ဆန်လှသည်ဟု အောက်မေ့သည်နှင့် စိတ်မဆိုးလှဘဲ ရင်ကိုကော့ကာ

လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်မဆိုးသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အချို့တို့သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးလာသည့် လက္ခဏာနှင့် တစ်ယောက်သော ကာလသားသည် ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ် စောင်းတိုက်မည်ဟု ထွက်လာလေရာ တင်မောင်ညွန့်က ထိုသူကို ဆွဲထား၍...

‘ကျောင်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်လို့ မတော်ပါဘူးကွာ’

ဟု ပြောကာ ဖယ်ရှားလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်သော ကာလသားသည် ရန်ဖြစ်အောင် စမည်ဟု ကြံစည်ထားဟန် လက္ခဏာနှင့် ၎င်း၏လက်၌ ကိုင်ထားသော ကြိမ်တုတ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်၏ခြေ ထောက်ကြားထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိလျင်၍ လက်မြန်သူဖြစ်သောကြောင့် ကြိမ်တုတ်ကို ခြေထောက်ကြားသို့ မရောက်စီ ကိုင်ဖမ်း၍ ချိုးပစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ကြိမ်တုတ်ရှင်သည် တုတ်ကျိုးကို ကောက်ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ပေါက်လိုက်ရာ တုတ်စွန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ပါးကို ခြစ်မိသွား လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကာလသား တစ်စုသည် သွားများကိုဖြုကာ ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်း၍ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကို ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပြီ ဖြစ်၍ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ ဟူသောစိတ်ထားနှင့် အရမ်းမဲ့ ပြုကျင့်တော့မည် ကြံစည်လိုက်သည်တွင်...

‘ကိုထွန်းချွန်၊ ကျွန်မတို့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပါဦး’

ဟု ပြောသံကြားသည်နှင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ခင်ခင်ထား တို့ သားအဖနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အမျက် လုံးလုံးပြေပျောက်၍ ခင်ခင်ထားတို့

သားအဖနှစ်ယောက်တို့နှင့် အတူလျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အကောက်ဝန်မင်း၏ နေအိမ်သို့ ရောက်၍ သားအဖနှစ်ယောက် တို့ကို ပို့ခဲ့ပြီးသဖြင့် ဆက်လက်၍ လျှောက်လာခဲ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အားရန်စသော ကာလသားတစ်စုနှင့် တွေ့စမ်းချင်လှ၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ကို တစ်ယောက်ချင်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက် တစ်ပြူး၊ သုံးယောက်တစ်ပြူး ကိုင်၍ မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချနိုင်သည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလောက် အရေးကြီးနေသော အချိန်အခါတွင် မည်သူနှင့်မျှ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရန် အလိုမရှိသော်လည်း တစ်နေ့နေ့၌ ကျွန်ုပ်ကို ရန်စလျက်ရှိသော ကာလသားများအား မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပေးမှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်တော့မည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးတောက်ထိန်နှင့် တိုင်ပင်ရန် ကိစ္စရှိသောကြောင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့၍ အိမ်သို့အပြန်တွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် စိပ်ပုတီးကိုကိုင်ကာ လျှောက်လာသည်နှင့်တွေ့၍ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်ကိုမေးသည်တွင် ကျွန်ုပ်က...

‘မောင်ထွန်းချွန်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ’

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် စိပ်ပုတီးကို စိပ်ရင်း....

‘ဒါဖြင့် ကျုပ် လိုက်ခဲ့ပါရစေ’

ဟုပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးကို အိမ်သို့ခေါ်သွားလေရာ လမ်းခရီးတွင် လူကြီးသည် ‘သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ’ အစရှိသော ပါဠိမျိုးတို့ကိုရွတ်လျက် ကျွန်ုပ်နောက်မှ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် လိုက်လာလေ၏။

နေအိမ်သို့ ရောက်၍ ရှိလန်နှင့်တွေ့လျှင် ရှိလန်သည် ကျွန်ုပ်ကို

ကြည့်လျက် မပြုံးစဖူး ပြုံးလေရာ ကျွန်ုပ်က...

‘ရှိလန် ပြုံးတယ် ... မိုးရွာလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောမိလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးကိုခေါ်၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး လျှင် ကိစ္စကိုမေးရာ လူကြီးသည် ကုန်းနေသောခါးကို ဆန့်တန်း၍ ဖြူဖွေးသော ဆံပင်တို့ကို လက်ဖြင့် ပွတ်ဖျက်ပြီးနောက်...

‘ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ဘယ်နှယ်နေသလဲ’

ဟုမေးလိုက်သည်တွင်မှ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမှန်း သိရလေ၏။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ညစာ စားသောက်၍ အရပ်ရပ် ကိစ္စတို့ကို စီမံလျက်ရှိကြရာ၊ မီးခွက်ထွန်းချိန်တိုင် ရောက်သော်လည်း မပြန်သေးချေ။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်၌ အိပ်ဖို့ပြောသောအခါ၌မူ ‘ပြန်ဦးမှ ဖြစ်မည်’ ဟု ပြောကာ ငြင်းဆန်လေ၏။

၎င်းနောက် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် သေနတ်များ ထားပုံ၊ အချင်းချင်း အချက်ပေးဖို့ စီမံထားပုံ စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်ဖြစ်၍ ည ၁၀ နာရီကျော် အချိန်ခန့်ရှိလေလျှင် လူ ၆ ယောက်ခန့်တို့သည် ရှမ်းတရုတ်များအသွင် ဝတ်ဆင်ကြလျက် အရက်မူးလှသော ဟန်ပန်ဖြင့် တည်းအိမ်သို့ ဝင်လာကြလေ၏။

ထိုလူများသည် ရုပ်ဖျက်၍လာကြသော်လည်း ၎င်းတို့၏ ဟန်ပန် ကိုကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့် မပါသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တင်မောင်ညွန့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကိစ္စမှာ လေးနက်သောကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ တော်စွာ လျော်စွာ မူးယစ်ကာရန်ဖြစ်ရုံမျှနှင့် ကျွန်ုပ်က မကျေနပ်နိုင်ချေ။

ထိုသူများသည် အိမ်တွင်းသို့ ဆူညံစွာ ဝင်လာကြ၍ အထူးသဖြင့် မူးနေဟန်တူသော လူတစ်ယောက်က ‘ကိုထွန်းချွန် မရှိဘူးလား’ ဟု မေးကာသေတ္တာကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ ခပ်အေးအေး ထိုင်လျက်ရှိသော ဗိုလ်

ထိန်ဝင်းအပေါ်သို့ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထိုးလဲသွားလေ၏။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက လက်ဖြင့် တွန်းဖယ်လိုက်သောအခါ ထိုလူက...

‘ခင်ဗျားက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့....ဘယ်သူလဲ’ ဟုမေးလိုက်ရာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက...

‘မိတ်ဆွေကြည့်ရတာ သိပ်မူးနေပုံပေါ်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်လျှင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်’ ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုလူ။ ။ ‘ဘာပြုလို့ အိမ်ပြန်အိပ်ရမှာလဲ....ဒီကနေ့ည တစ်ည လုံး မအိပ်ဘူး။ ရွှေဘိုသားဈေးသည် ဘယ်မှာလဲ....ဘယ်ပုန်းနေသလဲ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘မပုန်းပါဘူးဗျာ ... ရှိပါတယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ... ထိုအခါ လူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အေးစက်သော အမူအရာကို မြင်သည်နှင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေကြလေရာ ခေါင်းဆောင်လုပ်လာသူက သူတစ်ပါးတို့ထက် ရဲဝံ့ဟန်နှင့် ရင်ကိုကော့ လျက်...

‘ကျုပ်တို့ မြို့သူမြို့သားတစ်စုက ရွှေဘိုသားကို ဒီမှာနေဖို့ သဘော မတူဘူး... ဒါကြောင့် သုံးရက်အတွင်း ဒီမြို့မှ ထွက်ခွာသွားရမယ်’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘မသွားခဲ့လို့ရှိလျှင်...’

ထိုလူ။ ။ ‘ကုန်တိုက်ရော၊ လူရော မီးနဲ့တိုက်ပစ်မယ်’ ဟုပြောကာ တရုတ်ပြည်မှ လက်ဆောင်ရထားသော ကြွေပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးကို ရိုက်ခွဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်ုပ်အား မည်သို့မျှ မပြောရန် လက်ပြဲပြီးလျှင် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ခေါင်းဆောင်ဘက်သို့ လှည့်လျက်...

ဝင်း။ ။ ‘ကျုပ်က ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို

စော်ကားတာတော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အားလုံးကို ကျုပ်က တောင်းပန်ပါတယ်။ အေးအေးသာ ထွက်သွားကြပါ။ မောင်တို့သောက်ဖို့ အရက်ဖိုး ငါးကျပ်စီ ကျုပ်က ပေးလိုက်ပါမယ်’

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ငွေပေးပါမည် ပြောရာ၌ ထိုလူများကို တိုး၍ စိတ်ဆိုးအောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေရာ ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်းတိုး၍ စိတ်ဆိုးလာသည်နှင့် ခေါင်းဆောင်က...

‘ဘာလုပ်ဖို့ရာလဲ ခင်ဗျားငွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဈေးသည်တွေသာ ငွေကို ဂရုစိုက်တယ်၊ ကျုပ်တို့က လူကုံထံတွေ၊ ငွေကို ဘာလောက်မှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငွေပေးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို စော်ကားတာပဲ၊ ရော... ခင်ဗျား စော်ကားချင်တဲ့လူ’

ဟု ပြောကာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ ကျောကို ဓားလွတ်နှင့်အပြားလိုက် ရိုက်လေရာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမှာ ထိုသို့ပြုလိမ့်မည်ဟု ပြင်ဆင်ထားပြီး...

ဝင်း။ ။ ‘ကျုပ်က လူဆိုးတွေလားလို့... လက်စသတ်တော့ လူကုံထံတွေ ဆိုပါကလား’

ခေါင်းဆောင် ။ ‘ဘာတုံး သီလကြောင်... ခင်ဗျား ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ဖယ်စမ်း’

ဝင်း။ ။ ‘မဖယ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ကျုပ်ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်၊ အသတ်အပုတ် ဝါသနာမပါပေမဲ့ သတ်ခွင့်ကြိုလျှင် သတ်ရလိမ့်မယ်’

ခေါင်းဆောင် ။ ‘အဝတ်ဖြူဝတ်ပြီးတော့ အသာမနေချင်ဘူး၊ ဘာဝင်ရှုပ်နေတာလဲ’

ဝင်း။ ။ ‘ရှုပ်တယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ရပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း လာ... တစ်ယောက်ချင်းထွက်ခဲ့’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံမှ ဓားတစ်ချောင်းကို တောင်း၍ ဝင့်နေလေရာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူလည်း သတ္တိကောင်းဟန်နှင့် နှောင့်နှေးခြင်း

မရှိဘဲ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ရှေ့တွင် ရပ်လေ၏။

၎င်းနောက် စတင်ထိုးခုတ်ကြလေရာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် ၎င်းနယ်သားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရှမ်းသိုင်းကို အတော်အတန် တတ်ခဲ့ဟန် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမှာ “ရေချိုရေငန် နှစ်နိုင်ငံတွင် ပြိုင်စံရှားသော ဓားသမား” ဖြစ်လေရကား ၎င်း၏ဓားသည် ထိုလူ၏ဦးခေါင်း၊ ရင်ဘတ်၊ လည်ပင်းစသည်တို့ကို လျှပ်စစ်ပစ်သကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ်ဝဲလျက်ရှိလေရကား ထိုလူသည် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ဆုတ်ခွာသွားရပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် မခံမရပ်နိုင်သည်နှင့် အပြင်သို့လှည့်ကာ ထွက်ပြေးရလေ၏။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမှာ ဤလူများလာကြမည့် အကြောင်းကို သိရှိပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည့်ပြင် ရှီလန်နှင့်လည်း စီမံပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထွက်ပြေးသွားသောလူသည် ရှီလန်တို့ လူစုလက်သို့ ရောက်သွားဟန်တူပေ၏။

၎င်းနောက် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက...

‘ကိုင်း... ဘယ်သူလာမလဲ၊ နောက်တစ်ယောက်...’

ဟု ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဒုတိယတစ်ယောက်သည် ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့် ထွက်လာရာတွင် တတိယတစ်ယောက်ကလည်း ကူညီမည် ပြုလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

‘တစ်ယောက်ချင်းလေ’

ဟုပြောကာ ထိုလူ၏ဓားကိုရိုက်ချလိုက်ရာ ထိုသူလည်း ပြန်၍ ဆုတ်သွားလေ၏။

ဒုတိယလူမှာ ပထမခေါင်းဆောင်လောက်ပင် ခုခံနိုင်လေရာ

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ သွက်လက်လျင်မြန်သော ဓားချက်ကို မခံမရပ်နိုင်သည်နှင့် ရှေးနည်းအတူ ဆုတ်ခံခံပြီးနောက် တံခါးပေါက်မှ ထွက်ပြေးရလေ၏။

တတိယလူမှာ ရှေ့နှစ်ယောက်လောက်မျှကြာအောင် မခုခံနိုင်ဘဲ တည်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးလေတော့၏။

ကျန်သော လူသုံးယောက်တို့အနက် တစ်ယောက်သည် မတိုက်လို ကြောင်းပြောလေရာ ကျန်နှစ်ယောက်တို့မှာ မူးလှပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတတ်နိုင်ကြချေ။ ၎င်းတို့သည် ကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင် လျက် တေးချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံပြိုင်ဆို၍ နေကြလေသေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူသုံးယောက်တို့ကို အိမ်ပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားကြ၍ တဲတစ်တဲတွင် ရှိလန်နှင့် ကျွန်ုပ်၏တပည့်များ ဖမ်းချုပ်ထားသော ပထမလူသုံးယောက်တို့ကိုပါ ပူးပေါင်းပြီးလျှင် ကောင်းမွန်ငြိမ်သက်စွာ ပြန်သွားကြဖို့ သြဝါဒပေးပြီး လွှတ်လိုက်ကြလေ၏။

ဝင်းပြင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ လူသုံးယောက်တို့သည် ပြန်၍ လာကြဦးမည့်ဟန်နှင့် တိုင်ပင်ကာ ရပ်နေကြသေးရာ နောက်ဆုံးတွင်မှ လက်လျှော့ကြဟန်နှင့် ထွက်သွားကြလေသတည်း။

* * *

အခန်း (၁၁)

ကျွန်ုပ်ကို စော်ကားရန် လာရောက်ကြသူများမှာ လူကုထံများ၏ သားများဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်က ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့အားမျှ ပြောပြခြင်းမပြုသော်လည်း တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် သတင်းပျံ့နှံ့သွားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဈေးသည်တစ်ယောက်လက်တွင် အညံ့ခံရချေသလောဟု ထိုသူတို့မှာ ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်ခြင်း ခံကြရဟန်တူပေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကာလသားများနှင့်ကိစ္စသည် ဤမျှနှင့် မပြီးဆုံးသေး။ တစ်နေ့နေ့၌ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်ရပြီးမှသာ အေးလိမ့်မည်ဟူ၍ မှတ်ထင်မိလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို အလိုမရှိသော်လည်း ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ကြောက်လှအောင် မရှိချေ။

အထက်ပါအခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်ကြာ ရှိသောအခါ မြို့ဝန်မင်းသည် ရွှေမြို့တော်မှ ဧည့်သည်တော်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ ပွဲလမ်းသဘင်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည့်ပြင် လူငယ်များအဖို့ မြင်းပြိုင်ပွဲ၊ လှံထိုးပွဲ၊ ဓားခုတ်ပွဲ၊ စက်ပစ်ပွဲ စသည်တို့ကိုလည်း ကျင်းပလေ၏။

လှဲထိုးပွဲဆိုသည်မှာ လူနှင့်လူချင်း ထိုးသတ်ရသည်မဟုတ်။ မြင်းပေါ်မှစီးလျက် စက်ကွင်းကို ထိုးရခြင်းဖြစ်ပေရာ ဓားခုတ်ပွဲမှာလည်း ထိုနည်းအတူ ဓားဖြင့်တစ်စုံတစ်ရာကို ကျင်လည်စွာ ခုတ်ပိုင်းပြရုံမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ မြင်းပွဲမှာမူ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ဒုန်းပြိုင်ပွဲ မဟုတ်၊ အသားကျပွဲမျှသာဖြစ်၍ အငြင်းအခုံ အလွန်များသော ပွဲမျိုးဖြစ်လေသည်။

ပွဲနေ့၌ ပရိသတ်တို့သည် ထမင်းစားပြီးအချိန်မှစ၍ ကွင်းကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြလေရာ လူသာမန်တို့သည် သစ်ပင်အောက်၊ ကနားဖျင်းအောက် စသည်တို့တွင် စုရုံးကာ စောင့်မျှော်နေကြ၍ မြို့ဝန်မင်းနှင့် တကွ အရာရှိပိုင်းမှ လူစုမူကား ကွင်းကြီး၏ ထိပ်တည့်တည့်တွင် မဏ္ဍပ်ကြီးထိုး၍ ဖျာ၊ ရိုင်း၊ သင်ဖြူးစသည်တို့ဖြင့် ခင်းကျင်းစီမံထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုန်သည်တစ်ယောက်ပီပီ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်လျက် မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် အခြားသော မင်းစိုးရာဇာတို့၏ သားသမီးများနှင့်အတူ ခင်ခင်ထားကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

ခင်ခင်ထားမှာ ထိုနေ့အဖို့၌ ပွဲနေပွဲထိုင်တွက် အဝတ်အစားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်မည့် အဝတ်မျိုးမျှလောက်ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပေရာ အရာရှိအရာခံတို့၏ သားသမီးများ အနက်တွင် အကြောရှင်းဆုံး၊ အဖျတ်လတ်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု လူတိုင်းက ဝန်ခံကြရပေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ လူကုံထံများ၏ သားများသည် မြင်းပြိုင်ပွဲ၊ လှဲထိုးပွဲ၊ ဓားခုတ်ပွဲ စသည်တို့တွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ ပွဲဝင်လောက်အောင် မတတ်မြောက်သောကြောင့် မပါဝင်ခဲ့ပေ။

မြင်းစီးခြင်းအလုပ်၌ ကျွန်ုပ်သည် အကြမ်းဆုံးသော မြင်းကို နိုင်အောင်ကိုင်၍စီးနိုင်သော်လည်း “အသားကျ” ပွဲတွင် အလှ၊ အယဉ်စီး

ခြင်းအတတ်ကိုကား မတတ်ကျွမ်းခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့အဖို့တွင် ပွဲကြည့်လောက်မျှသာ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့၌ တင်မောင်ညွန့်သည် ဓားခုတ်ပွဲ၊ လှဲထိုးပွဲတို့အပြင် “အသားကျ” ပွဲတွင်လည်း ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏မြင်းစီးပုံမှာ ကြည့်၍မငြီးနိုင်အောင် သပ်ရပ်ခြင်းရှိပေ၏။

အလွန်ကြမ်းတမ်းပုံပေါ်သော ဖောင်းဝတ်ဖြူကြီးတစ်စီးကို စိုင်းလျက် တင်မောင်ညွန့်သည် ကုန်းနီးပေါ်တွင် အနည်းငယ်ကလေးမျှ လှုပ်ခါတိမ်းစောင်းခြင်းမရှိဘဲ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဇက်ကိုကိုင်ကာ၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှဲကိုထမ်းလျက် လွှားခနဲလွှားခနဲ ခုန်လာပြီးလျှင် ကြီးဖြင့် တန်းလန်းဆွဲထားသည့် စက်ဝိုင်းတို့ကို တည့်တည့်ကြီး ထိုးဖောက်နိုင်လေရကား ပရိသတ်တို့သည် ဩဘာပေး၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ဩဘာပေးသူတို့အနက်တွင် ခင်ခင်ထားသည် အရွှင်ပျဆုံးဖြစ်လေရကား မင်းတဲဘက်သို့ မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ရှိနေလေတော့၏။ တင်မောင်ညွန့်၏အစွမ်းကို ကျွန်ုပ်သည် မချီးမွမ်းဘဲမနေနိုင်သော်လည်း စိတ်ထဲ၌ မချမ်းသာလှချေ။ ခင်ခင်ထားက ပျော်ရွှင်စွာ ဩဘာပေးသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌ကား တိုး၍စိတ်မသက်သာခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

မြို့ဝန်မင်းသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက လက်ဆောင်ပေးသော မှန်ပြောင်းဖြင့်ကွင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ကာ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရကား ကျွန်ုပ်သည် မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နှင့် လိုက်သွားရလေ၏။

မြို့ဝန်မင်း၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ ယခင်က ကျွန်ုပ်ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်း လူအချင်းချင်းကို ရန်တိုက်ပေးတတ်လေရကား ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့

လို၊ မမြင်လိုသူတွေ ပေါများကြောင်းသိသည်နှင့် တမင်ခေါ်ငင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မဏ္ဍပ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ မြို့ဝန်မင်းက...

‘ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်ထွန်းချွန်ရဲ့၊ ဘယ်ချောင်းသွားပြီး ကုပ်နေရ တာလဲ၊ မောင့်ကို တွေ့ချင်တဲ့လူတွေ အပုံပဲ၊ ဟောဒီမှာ... လာပါ လာပါ၊ ဒီရှေ့ကိုလာပါ’

ဟုခေါ်ကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေလျှင် ပရိသတ်အများတို့လည်း နှာခေါင်းရှုံ့နေ ကြလေ၏။ မြို့ဝန်မင်းကမူ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် သာ၍ကြည်ရွှင်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မြို့ဝန်မင်းပေးသောနေရာတွင် ဝင်၍ထိုင်လေ၏။

ဧည့်ပရိသတ်အများတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် ကြည့်နေကြလေရာ ခင်ခင်ထားကမူ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခြားသူများနှင့် လှည့်၍စကားပြောနေလေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်သည် ထိုပွဲသို့ လာခဲ့မိခြင်းကား မှားချေပြီဟု နောင်တရမိလေ၏။ ပရိသတ်ဗိုလ်ထုအလယ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသော် လည်း ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေချေပြီ။

ထိုခဏ၌ တင်မောင်ညွန့်သည် မြင်းပြိုင်ပွဲ၌ အနိုင်ရခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မဏ္ဍပ်သို့ရောက်ပြီးလျှင် ခင်ခင်ထားအနီး၌ထိုင်ကာ မိမိစီးနင်းခဲ့ရပုံ အခက်အခဲများအကြောင်းကို ပရိသတ်တို့အား ပြောပြသဖြင့် ခင်ခင်ထား သည် အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်သော မျက်နှာထားနှင့် နားထောင် နေသည်ကိုတွေ့မြင်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်တရာ အနေရခက်လျက် ရှိနေလေ၏။

ခင်ခင်ထားမှာ ၎င်းကိုယ်တိုင် မြင်းစီးဝါသနာပါသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ အပျိုပေါက်ကလေးအရွယ်တိုင်အောင် မြင်းစီးလာခဲ့ပေရကား မြင်း

ပြိုင်ပွဲဆိုလျှင် အလွန်စိတ်ပါဝင်စားလှဟန်တူ၏။ မြင်းစီးကောင်းသူ တစ်ယောက်ကိုလည်း စိတ်ထဲက မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိနေဟန် တူပေ၏။

တင်မောင်ညွန့်က စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြ၍ ခင်ခင်ထားက စိတ် အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေသဖြင့် ၎င်းတို့၏ ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာ များကို မြင်သည့်အခါ၊ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့မှာ လူချောနှင့်မိန်းမချော ဖြစ်ကြသောကြောင့် ရွှေနှင့်မြကဲ့သို့ အလွန်လိုက်လှပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲ က မချီမဆုံ ချီးမွမ်းမိပေ၏။

ထိုအတောအတွင်း အသားကျမြင်းနှစ်ကောင်ကို ယှဉ်ပြိုင်ကာ စီးလာကြရာ တင်မောင်ညွန့်က 'မြင်းနီကနိုင်လိမ့်မည်' ပြော၍ ခင်ခင် ထား က 'မြင်းဖြူနိုင်လိမ့်မည်' ပြော၏။

ယင်းသို့ကြည့်နေကြစဉ် ခင်ခင်ထားက 'မြင်းနီဖောက်ပြီ' ဟုပြော လိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်က မဖောက်ကြောင်း ငြင်းဆန်၏။ ထိုအခါ ခင်ခင်ထားသည် ကျွန်ုပ်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍...

'ကိုထွန်းချွန် မြင်လိုက်တယ်ဟုတ်လား။ မြင်းနီကြီးက ဖောက် သွားတယ်မဟုတ်လားရှင်'

ဟု မေးလိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်က ကျွန်ုပ်အား တိုင်ပင်ခြင်းကို မခံချင်ဟန်လက္ခဏာနှင့်...

'ကိုထွန်းချွန်ကလည်း ဖောက်တယ်ထင်လျှင် ငွေ ၁၀၀ လောင်း မလား၊ ဟာ မဖြစ်ပါဘူးလေ။ ခင်ဗျားတို့ ကုန်သည်ဆိုတာ ငွေကို မလောင်းရက်ပါဘူး၊ သိပ်နှမြောတတ်တာပဲ'

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ တင်မောင်ညွန့်၏ နားရွက်ကို ဆွဲ၍ ယမ်းချင်လှ၏။

ထို့နောက် ပွဲများပြီးစီးသောအခါ အကောက်ဝန်မင်းသည် ဧည့်

သည်များနှင့် စကားပြောနေရာမှ ထလာ၍ ခင်ခင်ထားအား အိမ်သို့ ပြန်ကြရန် ခေါ်ပြီးလျှင် လှည်းယဉ်ကလေးဆီသို့ ထသွားကြရာ ခင်ခင် ထား၏ တို့ဖတ်ပဝါသည် မြေပေါ်၌ကျနေရစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားထံသို့ လိုက်ပေးမည်ဟု တို့ဖတ်ပဝါကို ကောက်ယူလေရာ တင်မောင်ညွန့်သည် တို့ဖတ်ပဝါကို လုယူကာ ကျွန်ုပ် ကို အမှတ်မဲ့တွန်းလိုက်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ မြက်ပေါ်၌ ခြေချော်ကာ မြေပေါ် သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တင်မောင်ညွန့်အပေါ်၌ စိတ်ဆိုးလိုက်ပုံမှာ ပြောရန် မရှိတော့ချေ။ လွန်ခဲ့သော နေ့ရက်များအတွင်း ပြက်ရယ်ပြုခြင်း၊ ပြောင် လှောင်ခြင်း၊ ရန်စခြင်း စသည်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် တစု တရုံးကြီး ပေါ်ထွက်လာ၍ ဦးခေါင်းထဲ၌ ဝီခေါ်မတတ် မြည်လျက် ရှိကြ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အမင်း စိတ်ဆိုးလှ၏။ သို့ရာတွင် သွက်သွက်ခါအောင် ခြောက်ခြားခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် အလွန် တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ငါသည်ကား ဗန်းမော်မြို့၌ရှိစဉ် မြို့သူမြို့သား တို့၏ ပြက်ချော်ချော်ပြုမှုခြင်းကို မခံလိုလျှင် ယောက်ျား စင်စစ်မှန် ကြောင်းကို ထင်ရှားအောင် ပြရချေအံ့တကားဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက် လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်တို့မှ မြူမှုန်များကို သေချာစွာခါပြီးနောက် တင်မောင်ညွန့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ ကာလသား သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့်ရပ်ကာ စကားပြောလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်လျှောက်လာသည်ကို တင်မောင်ညွန့်က မြင်သောအခါ ၎င်း၏သူငယ်ချင်းများအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်နှင့် ကာလ သားများသည် ရှုဖယ်၍ပေးကြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏အကြားမှ

ဝင်၍ သွားလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် တွန့်ဆုတ်ဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ ရဲတင်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ရပ်လျက်...

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်က သည်းခံလာခဲ့ရတာ များလှပြီ။ သည်းခံတိုင်း တိုးပြီးစော်ကားချင်တဲ့လူပဲ။ ရော့... ဒီတစ်ခါ စော်ကားဦး’

ဟု ပြောကာ ၎င်း၏ပါးကို တစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ကာလသားများသည်လည်း အံ့ဩလှသည့် လက္ခဏာနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြလေရာ တင်မောင်ညွန့်မှာမူ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖွေး၍ သွားရာမှ ရဲခနဲနီတွတ်လာလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်မှာ မန္တလေးမြို့သူဌေး ဦးဖိ၏ တူဖြစ်၍ ရန်ကုန် သားဖြစ်လေရာ ၎င်း၏ဖခင်မှာ အောက်မြန်မာပြည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်အောက်တွင် အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်အခါက အထက်မြန်မာပြည်သည် သီပေါဘုရင်လက် အောက်တွင် ရှိနေသော်လည်း အောက်မြန်မာပြည်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိလေရာ ရန်ကုန်မြို့တွင် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဖွင့်၍ အင်္ဂလိပ် စာသင်ကြားကြသော မြန်မာများလည်း အတော်ပင်များခဲ့လေပြီ။

တင်မောင်ညွန့်မှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက် တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဝတ်ပုံစားပုံနှင့်တကွ စိတ်နေသဘောထားတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့အထက်သူ အထက်သားများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အလွန်တရာ ဘိုဆန်လှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ပုဆိုးရှည်ကို ဝတ်သော်လည်း ရှူးဖိနပ်နှင့် ရှပ် အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်၍ သူတစ်ပါးတို့နှင့် ခြားနားခြင်းရှိ၍ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှသည်ဟု မိန်းကလေးများက မှတ်ထင်

ကြဟန်တူပေသည်။

ကျွန်ုပ်က ပါးကိုရိုက်လိုက်သောအခါ တင်မောင်ညွန့်သည် ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်မည်ပြုပြီးမှ စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားလိုက်ဟန် လက္ခဏာနှင့်...

‘ကိုထွန်းချွန်... ခင်ဗျား သေဝံ့ရဲ့လား’

ဟု မေးလိုက်ရာ

‘ခင်ဗျားနဲ့ သတ်ရလျှင် ဆယ်ပြန် သေဝံ့သေးတယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တင်မောင်ညွန့်က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ အရေးမှာ ပါးနားချရုံ၊ လက်သီးနှင့်ထိုးရုံလောက်နှင့် ကိစ္စပြီးနိုင်မည့်အရေးမျိုး မဟုတ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်အစရှိသော ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူလူမျိုးများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် အချင်းများကြသည့်အခါ ဓားချင်းယှဉ်၍ဖြစ်စေ၊ သေနတ်ချင်းဆိုင်၍ဖြစ်စေ တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်ဟု ကြားရဖူးကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည်လည်း သတ္တိကောင်းသူ တစ်ယောက်မှန်ခဲ့ပါလျှင် ၎င်းနှင့် ကြိုက်ရာလက်နက်ဖြင့် ဆိုင်ပြိုင်ကာ သေအောင်တိုက်ခိုက်ဝံ့ပါ၏ လောဟုမေးရာ ကြိုက်ရာလက်နက်နှင့် တိုက်ရလျှင် တိုက်ဝံ့ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တင်မောင်ညွန့်က ၎င်း၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် နှစ်လက်ရှိကြောင်း၊ ဓားလည်းရှိကြောင်း၊ ကြိုက်ရာကို ရွေးရန်ပြောရာ ကျွန်ုပ်မှာ လက်တံတိုသူဖြစ်၍ ဓားချင်းယှဉ်ရလျှင် အရေးမလှကြောင်း သိသည်နှင့်...

‘ခင်ဗျားက သေနတ်နှင့်ပစ်၊ ကျုပ်က မြားနှင့်ပစ်မယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ တင်မောင်ညွန့်သည် ဝမ်းမြောက်စွာ သဘောတူညီလေ၏။

အခြားသော ကာလသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ပြောသောစကားများကို ဝိုင်းဝန်းကာ နားထောင်လျက်ရှိကြရာ နောက်ဆုံး၌ တစ်ယောက်သော သူက...

'ကျုပ်တစ်ခုပြောပါရစေ၊ ခင်ဗျားက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုင် ဝေမဲ့ ကျည်ဆန်တစ်ခုတည်း ထည့်ခဲ့ရမယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း မြားတစ်ချောင်း တည်း ယူခဲ့ရမယ်။ မှန်လျှင် မှန်၊ မမှန်လျှင်လည်း တော်ကြပါတော့...' ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်က သဘောတူညီကြလေ၏။

၎င်းနောက် နက်ဖြန်လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူပြတ်သော နေရာတစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံကြရန် ချိန်းဆိုကြပြီးလျှင် လူစုခွဲသွားကြလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရှီလန်ကိုခေါ်၍ အဖြစ် အပျက်ကိုပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် မှာထားလေရာ ရှီလန် သည် ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်လည်းမတင်၊ ထောက်ခံခြင်းလည်း မပြုဘဲ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကာ ဦးခေါင်းညိတ်လေ၏။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲလျက် အကြံအိုက်နေသော အချက်တစ်ခုကို အပြန်အလှန် စဉ်းစားပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် ဆုံးဖြတ် ချက်ချ၍ အိပ်လိုက်လေ၏။

အရုဏ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ရှီလန်ကိုနှိုး၍ လေးမြားတို့ကို ယူကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ ရောက်၍ အတန်ငယ်စောင့်နေမိကြလေလျှင် တင်မောင်ညွန့်နှင့် ကာလ သား လေးငါးယောက်တို့ ရောက်လာကြလေ၏။

၎င်းနောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခြေလှမ်း ၂၀ မျှဝေး သောနေရာမှ ပစ်ကြရန် သဘောတူကြသဖြင့် ရှီလန်နှင့် ကာလသား များသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေဖြင့်လှမ်းကာ တိုင်းထွာလျက် ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်နှင့် တင်မောင်ညွန့်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်

မကြည့်ဘဲ ရပ်နေကြလေ၏။

ထို့နောက် ရှိလန်သည် တင်မောင်ညွန့်၏ သေနတ်တွင် ကျည်ဆန် တစ်ခုတည်း ဟုတ်ပါ၏ လောဟု ကြည့်ရှုလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း မြားတံ တစ်ချောင်းတည်း ပါလာကြောင်း ထုတ်၍ပြရလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုင်းထွာသောနေရာ၌ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ ရပ်နေကြလေရာ ဒိုင်လုပ်သူကာလသားက 'တစ်...နှစ်...သုံး' ဟုဆိုပြီးလျှင် ပဝါကိုလက်မှချလိုက်လျှင် ပစ်ကြဖို့ သဘောတူညီထား ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်က လေးမြားကိုလည်းကောင်း၊ တင်မောင်ညွန့်က သေနတ်ကိုလည်းကောင်း ကိုင်ကာရပ်နေကြလေ၏။

၎င်းထုံးစံမှာ ဥရောပတိုက်သားများ၏ ထုံးစံဖြစ်သည်ဟု တင် မောင်ညွန့်က ပြောပြထားရာ ကျွန်ုပ်ကမူ မည်သည့်လူမျိုး၏ ထုံးစံဖြစ် စေ၊ အရေးမကြီးဟု အောက်မေ့ကာ ခပ်အေးအေး ရပ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ဒိုင်လုပ်သူ ကာလသားသည် ပဝါကိုင်ထားသောလက် ကိုမြှောက်လျက် 'တစ်...နှစ်' ဟု အသံထုတ်ကာ ရွတ်ဆိုနေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ထိုလူကို စိုက်ကာကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အရေးမကြီး ဟု အောက်မေ့ကာ တင်မောင်ညွန့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် တင်မောင်ညွန့်သည် ကျွန်ုပ်ကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်ပြီးနောက် ချိန်ထား သော သေနတ်နှင့် "ဒိုင်...။" ခနဲ ပစ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ နား နားတွင် "ဝိုး...။" ခနဲ ဖြတ်သွားသော ကျည်ဆန်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူကား မြားနှင့်ချိန်ရွယ်ခြင်းမပြုသေးဘဲ ငေးကြည့်နေ သည်ကို တင်မောင်ညွန့်မြင်လေလျှင် ပစ်တော့မည်ကို စောင့်နေဖို့ လက္ခဏာနှင့် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ လှမ်းကြည့်နေရာတွင် ကျွန်ုပ် သည် လေးကိုအပေါ်သို့ထောင်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်သည် မြားတစ်ချောင်းကို တောင်းယူ၍...

‘ကိုတင်မောင်ညွန့်... ကျုပ်ကို လေးမပစ်တတ်ဘူး အောက်မေ့မနေနဲ့’
ဟု ပြောပြီးလျှင် ၎င်း၏ဦးခေါင်းထက်ရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ ချောင်း
ကြည့်နေသော ရှဉ့်တစ်ကောင်ကို ချိန်လျက်ပစ်လိုက်ရာ ရှဉ့်သည် မြား
တန်းလန်းနှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျလာလေ၏။

ထိုအခါ တင်မောင်ညွန့်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၍...

ညွန့်။ ။ ‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ငြိုးပြေလိုက်ကြပါစို့ဗျာ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ကျွန်တော်က ဒေါသအလျောက် ပြုသော်လည်း နဂို
ကတည်းက ရန်ငြိုးမထားပါဘူးဗျာ’

ညွန့်။ ။ ‘တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က တော
သားလူနဲ့တစ်ယောက်လို့ အောက်မေ့မိတာ။ ယခုတော့ တကယ်စိတ်
သဘောထားကြီးကြောင်း ထင်ရှားပါပေတယ်။ ယနေ့ကစပြီး အပြုအမူနဲ့
ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ကို အန္တော့ဝါသိက တပည့်ရင်းလို့ မှတ်ပါတော့
ဗျာ’

ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုဖက်ယမ်းလေလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ
ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ
ငိုယိုမိလေသတည်း။

* * *

အခန်း (၁၂)

ထိုနေ့မှစ၍ မြို့ပေါ်ရှိကာလသားများသည် ကျွန်ုပ်ကို ရန်စဖို့ မကြိုးစားကြသည့်ပြင် ခေါ်ချင်ငင်ချင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်သူတွေ ပေါများ လျက်ရှိလေတော့၏။ အချို့ကလည်း ကျွန်ုပ်၏လေးပစ်ကောင်းခြင်းကို ချီးမွမ်းပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်ထံ၌ ၎င်းအတတ်ကို တပည့်ခံ၍ သင်ကြား ပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် ပြောကြသေးရာ ကျွန်ုပ်က ဤအတတ်မှာ မျက်စိကောင်းခြင်း၊ လက်ငြိမ်ခြင်းနှင့် အလေ့အကျင့်တို့သာလျှင် လိုရင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်းပြောပြရသေး၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ဖက်မှ သက်သာခွင့်ရသော်လည်း တစ်ဖက်မှ စိတ် မသက်သာစရာ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရုံမှာ ခင်ခင်ထားသည် တင်မောင်ညွန့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အေးစက်စက်အမူအရာမျိုးပြလျက် ရှိခဲ့လေ၏။

အခြားသူတို့က ကျွန်ုပ်ကို မထိမဲ့မြင်ပြုကြစဉ်အခါက ခင်ခင်ထား သည် ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် အရောတဝင် ခေါ်ငင်ပြောဆို လေ့ရှိရာ လူအများတို့က ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အထင်အမြင်ကြီးလာကြ

ကြောင်း တွေ့ရှိရသောအခါတွင်မူကား ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ခပ်မှန်မှန် အမူအရာမျိုး ပြလျက်ရှိလေ၏။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း တင်မောင်ညွန့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်ပွားခြင်း ကိစ္စမှာ ခင်ခင်ထားကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်ကြသည်ဟု ယူဆဟန်တူလေရာ သူ၏အကြောင်းကို မြို့သူမြို့သားတို့က မလေးမစား ထည့်သွင်းပြောဆိုကြစေရန် ကျွန်ုပ်တို့က ပြုလုပ်ကြသည်ဟု ယူဆဟန်လက္ခဏာနှင့် ရံဖန်ရံခါ မြို့ထဲတွင် တွေ့ဆုံမိသောအခါများတွင် မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအခါ၌ ခင်ခင်ထားကို စိတ်ထဲတွင် အတော်ပင် စွဲလမ်းလျက်ရှိနေပြီဖြစ်ရကား ခင်ခင်ထားမျက်နှာ မသာခွဲလျှင် လောက၌ ကြီးပွားမှု၊ ချမ်းသာမှု၊ ကြွယ်ဝမှုတို့သည် အချည်းနှီးပင် ရှိတော့သည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ အကောက်ဝန်မင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်ကြားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သွားရောက်ရလေ၏။ လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် အခြားဧည့်သည်များမရှိဘဲ မြို့ဝန်မင်းတစ်ယောက်တည်း လာရောက်လေရာ လူကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း မြင်ကွန်းမြင်းခုံတိုင် စသည်တို့အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ခင်ခင်ထားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပျင်းရိသည်နှင့် လူကြီးများအနားမှထလာခဲ့ပြီးလျှင် ခင်ခင်ထားသည် စောင်းကောက်တီးခြင်းအတတ်ကို သင်လျက်ရှိသည့် အလျောက် စောင်းကောက်ကို ကောက်ယူလေ့ကျင့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအနီးတွင် မရဲတရဲနှင့် ထိုင်နေပြီးနောက် ပြောရန်ရှိသော စကားကို တိုက်ရိုက်ပြောတတ်သော ဝါသနာအတိုင်း...

‘ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ အဘယ်အပြစ်ကြောင့် စိတ်နာနေရပါသနည်း’

ဟု မေးလိုက်မိလေ၏။

ထား။ ။(မျက်ခုံးချိုလျက်) 'ရှင်ကို ကျွန်မက စိတ်နာတယ်တဲ့၊ လူပုံက တော်လှတယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ တစ်လနေလို့မှ တစ်ခါမတွေ့ကြဘဲနဲ့ ဘာကြောင့်ရှင်ကို ကျွန်မက စိတ်နာနေရမှာလဲ။ တော်လှတယ်၊ ကျွန်မက စိတ်နာနေတယ်ဆိုတော့ ရှင်ကိုတွေ့ခဏသတိရနေသလိုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်တော်အထင်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါကလား'

ကျွန်ုပ် ။ 'ခင်က သတိမရပေမဲ့ ဒီကဖြင့် နေ့တိုင်းညတိုင်း တစ်ခဏကလေးမှ မလစ်ပါဘူး၊ သတိရပါတယ်ဗျာ'

ထိုအခါ ခင်ခင်ထားသည် ရှေးကရယ်မောဖူးသည့် နည်းအတိုင်း ပြောင်လှောင်ကာ ရယ်မောလျက်...

'ငပြောရည်ရောင်းရင်း ကျွန်မကိုပါရောပြီး သတိရတယ်ဆိုပါတော့။ တော်ပါရှင်၊ ကျွန်မပါ ငပြောရည်စော်နံ့ကုန်ပါ့မယ်၊ တော်တော်အဆင်ပြေအောင် စကားပြောမတတ်တဲ့လူပဲ'

ကျွန်ုပ် ။ 'အဆင်ပြေအောင် မပြောတတ်တာတော့ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြောများပြောတတ်လျှင် ဟိုနေ့က မိုးရွာထဲမှာ တောမြိုင်စွန်းသီချင်းကလေး ဆိုလိုက်သံကြားရကတည်းက နားထဲမှာ ဒီအသံစွဲလာခဲ့တာ။ တစ်နေ့က ဗိုလ်သူရရဲ့အိမ်မှာ ဒီတေးချင်း ထပ်ပြီးကြားလိုက်ရပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မပြောတတ်ဘူး။ ချစ်တဲ့သူရယ်၊ ကြိုက်တဲ့သူရယ်ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလေးကို နားနားမှာကပ်ပြီး တီးတိုးကလေးများ ဆိုသံကြားရလျှင် နတ်ပြည်က အရှင်လတ်လတ်ခေါ်လို့တောင် လိုက်ချင်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ် ခင်ရယ်' ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

ထား။ ။(စိတ်လည်းမဆိုး၊ သဘောလည်းကျဟန်လက္ခဏာ မရှိဘဲ) 'ဒီလိုတော့ တော်တော်အလာကြီးပါကလား၊ ဒါထက် ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မအတွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုတင်မောင်ညွန့်နဲ့ ပစ်လား၊ ခတ်

လား လုပ်ကြတယ်ဆို'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'သူတို့က မခံနိုင်အောင် စပြီး လုပ်ကြလို့ပါ ခင်ရယ်၊ သို့သော်လည်း ခင့်နာမည်ကို ကျုပ်တို့က တစ်ခွန်းကလေးမှ ထည့်ပြီး မပြောမိပါဘူး၊ ယုံပါတော့'

ထား။ ။ 'ရှင်က တော်တော်ရန်များတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်၊ ရောက်ရာအရပ်မှာ လူတွေ ဆူကုန်ကြရတယ် ထင်ပါရဲ့'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကျုပ်က ဆူအောင်လုပ်ရခြင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ စော်ကားလျှင် မခံတတ်ရုံလောက် ရှိတာပါ' ဟု ပြောခြင်းကို ခင်ခင်ထားသည် တုံ့ပြန်၍မပြောတော့ဘဲ စောင်းကို ကြိုးညှိပြီးပြီဖြစ်၍ တောမြိုင်စွန်းသီချင်းကို တီးတိုးသီဆိုရင်း တီးလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ မရောက်တရောက်ရှိနေမိသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။

ထို့နောက် နှစ်ရက်လောက်ကြာသောအခါ မြို့ဝန်မင်းသည် ၎င်း၏ဧည့်သည်တော် ပြန်မည့်နေ့ဖြစ်၍ မြို့ပေါ်မှ လူကြီးလူကောင်းများကို ဖိတ်ခေါ်ပြီးလျှင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ရောက်သွားလေ၏။

၎င်းနှုတ်ဆက်ပွဲသို့ အကောက်ဝန်မင်းသားအဖနှင့် တင်မောင်ညွန့်တို့လည်း လာရောက်ကြလေရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ လှစွာသောအမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုနှုတ်ဆက်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် မခွဲခွာတော့ဘဲ အတူတကွထိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို စားသောက်လေ၏။ ခင်ခင်ထားကမူ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို များစွာဂရုစိုက်ဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ မင်းစိုးရာဇာတို့၏ သားသမီးများနှင့် ရယ်မောကာ စကားပြောလျက် ရှိနေလေ၏။

မြို့ဝန်မင်းသည် ရွှေမြို့တော်မှ ဆိုက်ရောက်လာသော ဧည့်သည်တော်အား အများပရိသတ်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၍ စကားရွှင်ပျစွာ

ပြောဆိုနေရာမှ အကောက်ဝန်မင်းနှင့် စကားတီးတိုး တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် အားလုံးသော ဧည့်ပရိသတ်တို့အား စကားအထူးပြောရန် ရှိပါကြောင်း နှင့် ပြောလျက် ထိုင်ရာမှထလေ၏။

ထိုအခါ ခပ်သိမ်းသော ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် မိမိတို့အချင်းချင်း စကားပြောလျက်ရှိကြရာမှ မြို့ဝန်မင်းဘက်သို့လှည့်ကာ နားစိုက် နေကြလေ၏။

ထိုအခါ မြို့ဝန်မင်းက...

‘အကောက်ဝန်မင်း၏ ကွယ်လွန်သူမင်းကတော်မှာ မိမိ၏နှမ အရင်းဖြစ်သောကြောင့် ခင်ခင်ထားမှာ မိမိ၏ တူမအရင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့သားအဖနှစ်ယောက် ရောက်လာကတည်းက မိမိသည် ခင်ခင် ထားကို မည်ကဲ့သို့သောနည်းဖြင့် ချီးမြှင့်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားဆင်ခြင် လာခဲ့ရာ ယနေ့မှာ ရွှေမြို့တော်မှ ဧည့်သည်တော်ကို နှုတ်ခွန်းဆက်ကြရန် ကိစ္စရှိသည်တစ်ကြောင်း၊ ခင်ခင်ထား၏ မွေးနေ့လည်းဖြစ်သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မြို့ပေါ် မှလူကြီးလူကောင်းများကို ပင့်ဖိတ်ထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခင်ခင်ထားကို ချီးမြှင့်ရန်ကိစ္စမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်လောက်က မြို့ဝန်မင်းသည် ဗန်းမော်နယ်၌ လယ်မြေအမြောက်အမြား ရှိသည့် သူဌေးကြီး ဦးစံကျော်နှင့် ရွှေမြို့တော်၌ စစ်တုရင်ကစားကြရာ မြေဧက ၃၀၀ ကျော် ကို ဦးစံကျော်ထံမှ နိုင်ခဲ့ရဖူးကြောင်း၊ ၎င်းမြေဧက ၃၀၀ ကျော်ကို မိမိက ခင်ခင်ထားမွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် လက်ဖွဲ့ လိုကြောင်း’ နှင့်ပြောပြလေရာ ပရိသတ်တို့လည်း သောင်းသောင်းဖြဖြ ဩဘာပေးကြလေကုန်၏။

၎င်းနောက် မြို့ဝန်မင်းက ဆက်လက်၍ပြောပြန်သည်မှာ ‘တူမကြီး ခင်ခင်ထားမှာ အမျိုး၏မြတ်ခြင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ၏ တင့်တယ်ခြင်း၊ အရွယ်၏ ပျိုမြစ်ခြင်းစသော ဂုဏ်အခြင်းအရာတို့ကြောင့် ၎င်းအတွက်ဆို

လျှင် မည်မျှခက်ခဲသောအလုပ်ဖြစ်စေကာမူ အသက်ကိုစွန့်၍ ဆောင်ရွက်ပေးလိုသူများ ထွက်ပေါ်လိမ့်မည်ဟူ၍ မိမိမျှော်လင့်ကြောင်း' များနှင့် ပြောပြသောအခါ လူငယ်ပိုင်းမှ ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟူသော အသံများသည် တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထို့နောက် မြို့ဝန်မင်းက ဆက်လက်၍-

'မိမိမှာ အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ အသက်တစ်ထောင်ကျော် နေနိုင်သည့် အာယုဇနလမ်းကို စုံစမ်း၍ လိုက်နေသဖြင့် ဂမုန်းမျိုးပေါင်း ၉၉ တို့ကို ရှာဖွေစုဆောင်းလာခဲ့ကြောင်း၊ ၉၈ မျိုးကိုရပြီးနောက် ဂမုန်းထိပ်တင်ခေါ် ဂမုန်းတစ်မျိုးကျန်လျက်ရှိရာ လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်လောက်က မိမိနှင့် ကြိဖော်စည်ဖက်ဖြစ်သော အဂ္ဂိရတ်ဆရာကြီး တစ်ဦးသည် ဗန်းမော်မြို့ မှ အရှေ့မိုင် ၅၀ ခန့်ဝေးသော အရပ်ရှိ အသားမြတ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော တောင်ကြီး၏ထိပ်၌ လူ၏ဦးခွံတစ်ခုအတွင်း မိုးကြိုးပြားကို အင်းချ၍ ထည့်သွင်းပြီးလျှင် ဂမုန်းထိပ်တင်ဆိုသော အပင်ကို ပျိုးထားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ၎င်းအပင်မှာ ၅ နှစ်ကြာသောအခါမှ ဥကျလာသည်ဟု သိရှိရလေရာ ယခုအခါ ဥကျလောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း အဂ္ဂိရတ်ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ ထိုဂမုန်းဥကို ဆောင်ကြဉ်းမည့်လူမရှိဘဲ ဖြစ်နေကြောင်း၊ ၎င်းဂမုန်းဥကို ဆောင်ကြဉ်းပေးမည့်လူ ထွက်ပေါ်ခဲ့ပါလျှင် မိမိက မြေဧက ၃၀၀ ကို ခင်ခင်ထားသို့ လက်ဖွဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် အသားမြတ်တောင်သို့ သွားရမည့် လမ်းခရီးမှာ တောအတန်တန် တောင်အထပ်ထပ် ဆီးကာလျက်ရှိသည့် ပြင် ယခုတစ်လောတွင် ရှမ်းတရုတ်တို့ ထကြွ သောင်းကျန်းနေသည်ဟု ကြားသိရသောကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ကြုံဖွယ် ရာရှိကြောင်း' များနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် မြို့ဝန်ကြီးသည် လူငယ်များဘက် သို့လှည့်လျက်...

‘ဘေးရန်တွေက အင်မတန်များတယ်နော်၊ တော်ရုံတန်ရုံသတ္တိ
လောက်နဲ့ အာမမခံကြလေနဲ့။ ကိုင်း... ဘယ်သူသွားဝံ့သလဲ’

ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ပရိသတ်အားလုံးတို့သည် ငြိမ်လျက်ရှိနေ
ကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှရုတ်တရက်ထ၍...

‘ကျွန်တော်သွားပါ့မယ်’

ဟုပြော၍မျှ မဆုံးခင် တင်မောင်ညွန့်ကလည်း...

‘ကျွန်တော် သွားမယ်’

ဟု ထ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ပရိသတ်တို့လည်း တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် ငေးကြည့်နေကြလေရာ
ခင်ခင်ထားမှာမူ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို အောက်ချကာ
နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ပွတ်ချေလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မြို့ဝန်ကြီးက...

‘သတ္တိကောင်းတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါပေပဲ။ ဒါဖြင့် မောင်တို့နှစ်
ယောက် အတူတူသွားကြမှာလား’

ဟု မေးလိုက်သောအခါ တင်မောင်ညွန့်က-

‘ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဝန်။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ဘယ်သူသွားထိုက်သလဲ ရွေးရအောင်
ဒဂိုးလှည့်မယ်။ ဒေါင်းဘက်ကကျလျှင် မောင်ထွန်းချွန်သွား၊ ပန်းဘက်
ကကျလျှင် တင်မောင်ညွန့်သွား။ ကိုင်း ဘယ်သူသွားရမလဲ’

ဟုပြောကာ ဒေါင်းဒဂိုးတစ်ပြားကိုထုတ်၍ မြှောက်လိုက်ရာ
ဒေါင်းဘက်မှ လန်လျက်ကျနေသဖြင့် တင်မောင်ညွန့်သည် လက်လျှော
ကာ ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် မြို့ဝန်မင်းက...

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ သူရဲကောင်း မောင်ထွန်းချွန် အောင်ပါစေ၊ ခလုတ်မထိ

ဆူးမငြိပါစေနဲ့၊

စသည်ဖြင့် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလေရာ ပရိသတ်တို့လည်း ရောယောင်ကာ လိုက်၍ ဆုတောင်းကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ခင်ခင် ထားမှာ မျက်လွှာချလျက် မလှုပ်မရှားထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

လူစုကွဲ၍ မြို့ဝန်မင်း၏ အိမ်မှ ဆင်းလာကြသောအခါ ကျွန်ုပ် သည် တင်မောင်ညွန့်နှင့် လှေကားရင်းတွင်တွေ့၍ လက်ယပ်ခေါင်ငင်ပြီး လျှင်...

‘ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ နေပါဦး ခေါင်းမယမ်းပါနဲ့၊ အကျိုးအကြောင်းကို အကုန်သိရလျှင် ခင်ဗျား ဧကန္တလိုက်မယ့်သူပါ။’

ဟုပြော၍ နောက်တစ်နေ့၌ ဦးတောက်ထိန်ဆိုင်တွင် တွေ့ဖို့ရန် ချိန်းချက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ တွင်ထိုင်လျက် သွားရမည့်ခရီးနှင့် ပတ်သက်၍ ထွေရာလေးပါး စဉ်းစား လျက်ရှိစဉ် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ရှမ်းခမောက်ကြီးကို မျက်နှာသို့ ဖုံးအုပ်လှ မတတ်ရှိအောင်ဆောင်းကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ နှလုံးမသာယာဖွယ် ရှိသော သတင်းတစ်ခုကို ပြောပြလေ၏။

ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ ဗန်းမော်မြို့၏ အရှေ့ဘက် ၁၀ မိုင်ခန့် ကွာဝေး သော အရပ်တွင် ဦးထွန်းပေါ်အမည်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်သည် လွန်ခဲ့ သော ၁၀ နှစ်လောက်မှစ၍ ယာခင်းတည်လျက် အသီးအနှံအမျိုးမျိုး တို့ကို စိုက်ပျိုးရောင်းချစားသောက်လျက်ရှိရာ ထိုနေ့ နံနက်စောစော အချိန်တွင် ရှမ်းတရုတ်တစ်စု တိုးဝင်လာ၍ ဦးထွန်းပေါ်လင်မယားနှင့် တကွ သားသမီးသုံးယောက်တို့ကို သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် တဲကလေးကိုပါ မီးရှို့သွားကြကြောင်း၊ ၎င်းမိသားစုတစ်စုတို့မှာ ရန်ငြိုးဖွဲ့လောက်မည့်သူ

မရှိသောကြောင့် ရှမ်းတရုတ်တို့၏ လက်ချက်ဖြစ်ရမည့်ပြင် ထိုကဲ့သို့ ရက်စက်ရဲတင်းစွာပြုခြင်းကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ရှမ်းတရုတ်တို့ သည် ဤမျှနှင့် ကိစ္စမပြီးသေးဘဲ ဗန်းမော်မြို့ကိုပါ ဝင်စီးရန် အကြံအစည် ရှိကြဟန်တူကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ထိုလမ်းအတိုင်း သွားရန်ကိစ္စ ရှိသောကြောင့် စုံစမ်းခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြီးလျှင် ဂမုန်းထိပ်တင်ဥ ကို အသားမြတ်တောင်ထိပ်မှ တူးဖော်ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရန် တာဝန်ခံထားခဲ့ သည့်အကြောင်းများကို ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအား ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက...

‘နေရာကျပြီ၊ ကျုပ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ သို့သော် ကျုပ်တို့ထံမှ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရသေးမီ ရှမ်းတရုတ်တွေကို စစ်တပ်နဲ့ဘာနဲ့ တိုက်လားခိုက်လား မလုပ်သေးဖို့အကြောင်းကို မြို့ဝန်မင်းထံသွားပြီး ပြောထားခဲ့ဦး’

ကျွန်ုပ် ။ ‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောသလို မြို့ဝန်မင်းက နာယူကောင်းပါရဲ့။ ဘယ်နေ့လောက် ထွက်ကြမလဲ’

ဝင်း ။ ‘နက်ဖြန်ခါ ထွက်ကြစို့၊ ဒါထက် ဘယ်သူများ ခေါ်ခဲ့ ဦးမလဲ’

ကျွန်ုပ် ။ ‘ခင်ဗျားရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ရှီလန်ရယ်၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ မုဆိုးတစ်ယောက်ရယ်၊ ရန်ကုန်သား တင်မောင်ညွန့်ဆိုတဲ့လူရယ်’

ဝင်း ။ ‘ရန်ကုန်သားနဲ့ တောကြီးတောင်ကြီးတွေနဲ့ ဟန်ကျပါ မလား’

ကျွန်ုပ် ။ ‘ကျွန်တော့်လူက အနုလည်းရ၊ အကြမ်းလည်းရမယ့် လူပါခေါ်ခဲ့ပါရစေ’

ဝင်း ။ ‘ဒါတော့ မောင့်သဘောပေါ့။ ကိုင်း ကျုပ်မှာ ကိစ္စ

ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ သန်ဘက်ခါ နံနက်စောစော မြင်းနဲ့ ထွက်ခဲ့
 ပေတော့... မြို့အရှေ့ဘက်က ကျုပ်စောင့်နေမယ်’
 ဟု ပြောပြီးလျှင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ခမောက်ကြီးကို ဆောင်းကာ
 ဆင်းသွားလေ၏။

* * *

အခန်း (၁၃)

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် မြို့ဝန်ကြီးအိမ်သို့ သွားရောက်
လေရာ မြို့ဝန်မင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို ရယ်မောကာ နှုတ်ဆက်လျက်...

‘ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ရဲ့၊ မသွားဝံ့တော့ဘူးလို့ လာပြောတာလား၊
ဒီခေတ်မှာတော့ လမ်းကလည်း ကြမ်းပေတယ်လေ၊ မသွားဝံ့တဲ့လူကို
ကျုပ်က အပြစ်မဆိုချင်ပါဘူး’

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်က ရှမ်းတရုတ်လူမျိုးများ ထကြွသောင်း
ကျန်းလိမ့်မည်ဟု သတင်းရထားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က လျှို့ဝှက်စွာ
လက်နက်များ စုဆောင်းသိုမှီးထား ကြောင်းများကို ဟုတ်တိုင်းမှန်တိုင်း
အကုန်ဖွင့်ဟ ပြောပြလေ၏။ မြို့ဝန်မင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ
ဣန္ဒြေကြီးနှင့် နားထောင်နေပြီးနောက်...

ဝန်။ ။ ‘တော်လှတယ်မောင်ရယ်၊ မောင်က မြို့ဝန်ဖြစ်နေပြီ
ကော။ ကျုပ်အခွင့်မရဘဲ လက်နက်စုဆောင်းခြင်းဟာ သူပုန်နဲ့အတူတူပဲ
ဆိုတာ မောင် မသိဘူးလား’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘တစ်ဆိတ်လောက် နားထောင်ပါဦး မြို့ဝန်မင်းခင်ဗျား၊

ရွှေမြို့တော်မှာ မင်းပြောင်းမင်းလဲ ဖြစ်နေလေတော့ ဒီအခါကြီးမှာ မြို့ဝန်
မင်းက စစ်တပ်များ၊ လက်နက်များ တောင်းမယ်ဆိုလျှင် ခဲယဉ်းမယ့်
အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့သိလေတော့ အရေးရှိလျှင် မြို့ဝန်မင်းကို
ကူညီဖို့ အဆင်သင့်လူစုထားခြင်းမျှ ဖြစ်ပါတယ် ဝန်မင်းခင်ဗျား'

ဝန်။ ။(စိတ်ကျေနပ်ဟန်မရှိသေးဘဲ) 'နေပါဦးမောင်ရဲ့၊
တကယ်လို့ဆိုလျှင် ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ မတိုင်ပင်ကြသလဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'တိုင်ပင်နေလျှင် လူသိသလောက် အရာမရောက်မှာ
စိုးလို့ပါခင်ဗျား'

ဝန်။ ။ 'တော်ကြပါပေ့ မောင်ရယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဒီကနေ့မနက် မြို့အရှေ့ဘက် ယာခင်းထဲကအကြောင်း
ကို ကြားပြီလား ဝန်မင်းခင်ဗျား'

ဝန်။ ။ 'ဘာအကြောင်းလဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဦးထွန်းပေါ်တို့ မိသားဖသားတစ်စုကို ရှမ်းတရုတ်
တွေက သတ်သွားပြီ ဝန်မင်း'

ဝန်။ ။ '(မျက်လုံးပြူးလျက်)'ဟော့၊ တကယ်ပဲလား မောင်ရဲ့'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'တကယ်ပါ ဝန်မင်းခင်ဗျား၊ ရှမ်းတရုတ်တွေက မြို့ကို
ဝင်ပြီး မကြာခင် စီးပါလိမ့်မယ်'

ဝန်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကျွန်တော်တို့က ဂမုန်းထိပ်တင်ဥယျာရင်း သွားပြီး
စုံစမ်းလိုက်ပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မလာမီ ဝန်မင်းက ရှိသမျှတပ်နဲ့
ကျွန်တော်တို့လူတစ်စုကို ဦးစီးပြီး မြို့ထဲကသာ စောင့်နေရစ်စေလိုပါ
တယ်'

ဝန်။ ။ 'ခိုင်းပါတော့ မောင်ရယ်၊ မောင်ခိုင်းသမျှ ကျုပ်က
လိုက်နာရပုံ ပေါ်နေပါပြီ။ သို့သော် မောင်က ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဧကန္တ သေရမယ့် လူပဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဒါကတော့ ကံတစ်ခုပါဝန်မင်း၊ ၁၀ ရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်မရောက်ခဲ့လို့ရှိရင် ဝန်မင်းသဘောအတိုင်း စီမံနိုင်ပါတယ်'

ဝန်။ ။ 'မောင်က ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့လေ၊ ဒါထက် မောင့်လူစုက ဘယ်မှာလဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'အရေးကြီးလျှင် ပေါ်လာကြဖို့ ကျွန်တော် စီမံထားခဲ့ပါမယ်'

ဝန်။ ။ 'လူသာငယ်တယ်၊ တကယ့်လူကလေးပါကလားဟေ့' ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် အရေးကြီးသောအဆစ်အပိုင်းတို့ကို မြို့ဝန်အား ရှင်းလင်းပြောပြ၍ မြို့ဝန်၏အိမ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

နေအိမ်သို့ရောက်သောအခါ အစေခံတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်ပေးထားခဲ့ကြောင်းပြော၍ ရှိလန်သည် စာကို ထုတ်ပေးလေရာ အောက်ပါအတိုင်းဖတ်ရှုရလေ၏။

စာရေးလိုက်ပါသည် ကိုထွန်းချွန်။

“ကျွန်မအတွက်အသက်ကိုစွန့်၍ ဆောင်ရွက်မည်ကြံစည်နေသောအလုပ်အတွက် ကျွန်မ ကျေးဇူးမတင်နိုင်ပါ။ ဘာမဟုတ်သော မြေဧက ၃၀၀ မျှလောက်အတွက် လူတစ်ယောက်၏ အသက်နှင့်လဲစေသည်ဟု ကျွန်မအား လူအများတို့က ကဲ့ရဲ့သဖြိုဟ်ခြင်း ပြုကြသည်ကိုလည်း ကျွန်မ မခံလိုပါ သည်ဖြစ်၍ မြို့ဝန်မင်းထံသွားပြီးလျှင် ကျွန်မ၏ အမိန့်ကြောင့် ထိုကိစ္စကို လက်လျှော့လိုက်ပြီဟု မြို့ဝန်မင်းကို ပြောပါလေ။ ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ခဲ့လျှင် ရှင့်မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ ကြည့်တော့မည်မဟုတ်ဟု မှတ်ပါလေ’

ထိုစာကို ဖတ်ရှုရသော ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သင့်သလောက် မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်သွားရန် စီမံထားသောကိစ္စမှာ ခင်ခင်ထားတစ်ယောက်တည်းအတွက်မျှသာ မဟုတ်။ မြို့ရွာမှုကိစ္စနှင့် လည်း ဆက်သွယ်လျက်ရှိလေရကား သွားမြဲတိုင်းသွားအံ့ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် မသွားမီအတွင်း ခင်ခင်ထားနှင့် ရှင်းလင်းပြောပြလို သေးသည်ဖြစ်၍ အကောက်ဝန်မင်းအကြောင်းကို စုံစမ်းပါသော်လည်း ၎င်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်တို့မှာ ထိုနေ့ကပင် တောသို့ထွက်သွားကြ ကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့် လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့၏။

သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ မြို့နယ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည့်အတွင်း တောသို့ထွက်ကြခြင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း တင်မောင်ညွန့်နှင့် တွေ့ဆုံ မိကြသောအခါ ထိုသူမှာ ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ ရွှင်ပျသော မျက်နှာထား မရှိဘဲ ဣန္ဒြေကြီးစွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အားလည်း ရန်ငြိုးထားဟန် မရှိဘဲလျက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတတ်လေ၏။

နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်သူကဲ့သို့ သဘောထားခဲ့ဖူးကြသော်လည်း ယခုမှာ မိတ်ဆွေအမှတ်နှင့် သဘောမထားနိုင်ကြသေးစေကာမူ ရန်ပြေငြိမ်းဖို့ အချိန်တန်ပြီဖြစ် ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သွားရမည့်ကိစ္စမှာ မြို့ဝန်ကြီးစေခိုင်းခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခု တည်းအတွက်သာမဟုတ်၊ မြို့သူမြို့သားတို့၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ဖို့ကိစ္စလည်း တွဲဖက်လျက်ရှိကြောင်း၊ တင်မောင်ညွန့်မှာလည်း အမျိုးသားကို ချစ်ခင်တတ်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသည်ဟု ယုံကြည်သည့် အလျောက် အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ငင်ခြင်းကို ငြင်းပယ်လိမ့်မည် မထင်

ကြောင်းနှင့်ပြောပြ၍ ရှမ်းတရုတ်များ ထကြွမည်ထင်ရသည့် အကြောင်းကိုပါ ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် မြေပေါ်သို့ မျက်လုံးစိုက်ကာ ဦးခေါင်းငုံ့လျက် နားထောင်နေပြီးနောက်...

ညွန့်။ ။(ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကိုပုတ်လျက်)‘တော်ပါပေ့ ကိုထွန်းချွန်၊ သဘောထား ကြီးပါပေတယ်။ ကျုပ်က ကလေးလိုစိတ်ကောက်ပြီး နေတုန်းမှာ ဒီလိုမြင့်မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ကျုပ်ကိုပါအောင် သွေးဆောင်ခြင်းဟာ အမှန်သဘောကြီးပါပေတယ်။ လိုက်မယ်ဗျာ၊ စိန်လိုက်၊ ခင်ဗျားနဲ့ဆိုလျှင် ရှမ်းတရုတ်တောမကလို့ အဝီစိဆင်းလိုက်ရပေစေ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်’ ဟုပြောလျက် အောင့်အည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်၏ပခုံးကို တစ်ယောက်ကိုင်၍ လှုပ်ခါကြလေ၏။

* * *

အခန်း (၁၄)

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိလန်နှင့် ကျွန်ုပ်
သည် မြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်လာကြသောအခါ မြို့၏အရှေ့ဘက်တွင်
မြင်းနှင့်စောင့်လျက်ရှိသော တင်မောင်ညွန့်နှင့်တွေ့၍ အတန်ငယ် သွားမိ
ကြရာတွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေး၍ ၎င်းအချင်း
ချင်း အတန်ငယ် စကားပြောမိကြလေလျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ခင်မင်နှစ်သက်ခြင်းရှိကြ၍ တင်မောင်ညွန့်ကမေးသော မေးခွန်းများကို
ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက ဖြေဆိုသည့်အခါ တင်မောင်ညွန့်မှာ အလွန်နှစ်သက်
အားရခြင်းရှိဟန်နှင့် ရယ်မောကာ လိုက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာကား စကားနည်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တောတောင်တို့
၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရင်း မြင်းပေါ်၌ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်လိုက်လာခဲ့ရာ
သူတို့နှစ်ယောက်မှာမူ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများသဖွယ် စကားပြော၍
မကုန်နိုင်ဘဲ တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောကာ ရှိနေကြလေ၏။

၅ မိုင်ခန့်ရောက်လာကြ၍ တင်မောင်ညွန့်သည် ကိုယ်လက်သုတ်

သင်ရန် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းချန်လျက် နေရစ်စဉ် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍...

ဒီသူငယ်ကို ကျုပ်ကြိုက်တယ်။ တကယ့်မျိုးကြီးဆွေကြီး အထက်တန်းစား ပီသပါပေတယ်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ မောင်ကတော့ အသက်ငယ်ပေမဲ့ တကယ့်အဘိုးကြီးလို ဣန္ဒြေကြီးလွန်းတယ်။ ကျုပ်တို့က လူငယ်ဆိုလျှင် ရွှင်ရွှင်ပျပျမှ သဘောကျတယ်။ ကျုပ်ကိုကြည့်စမ်း... မောင်တို့ထက် မနည်းအသက်ကြီးပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံးလုံးကြီးတယ် မထင်ဘူး။ “ပျော်ပျော်နေသေခဲ” ဆိုတဲ့စကားကို ကျုပ်က သိပ်ပြီး သဘောကျတယ်’

စသည်ဖြင့် တင်မောင်ညွန့်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကာ ထုတ်ဖော်ပြောပြသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက တင်မောင်ညွန့်အား ကျွန်ုပ်ထက် ပိုမို၍ နှစ်သက်ဟန်ရှိခြင်းကို အလျှင်းမနာလိုဝန်တိုခြင်းမရှိဘဲ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင်ရှိကြခြင်းကို များစွာနှစ်သက်အားရခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

၆ မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ကြလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုပေါက်ဆိန်ဆိုသူမှဆိုးကြီး နေထိုင်ရာစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမှဆိုး၏ တောကျင်လည်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါက ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးခြင်းကိုလည်းကောင်း ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူခေါ်ငင်ရန် စီမံထားခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကိစ္စတစ်ခုနှင့် လိုက်ခဲ့ရန်ပြောသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုပေါက်ဆိန်သည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ မြို့ထဲသို့ အမဲသားများ သွားရောက်ရောင်းချရန်အတွက် မွေးထားသော ရှမ်းမြင်းကလေးကို ဖမ်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် နံနက်စာကိုလည်း ချက်ပြုတ်

ပြင်ဆင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုပေါက်ဆိန်၏ အမဲဟင်းလျာတို့ဖြင့် နံနက်စာ စားသောက်ကြ၍ အမဲကျပ်တင်ခြောက်အချို့ကို ရိက္ခာအတွက် ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ခပ်စောစောပင် ဦးထွန်းပေါ်၏ စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ ပုံတိုပတ်စကလေးများကို နှစ်သက်စွာ နားထောင်ရင်း တခစ်ခစ် တဟားဟား ရယ်မောကာ လိုက်လာရာမှ ထိုစခန်းသို့ ချဉ်းကပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြင်၍ နှုတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မသာယာသော မျက်နှာထားဖြင့် မြင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ စီးကြလျက် သုံးဧကခန့် ကျယ်ဝန်းသော အခင်းကြီးတွင် ဖရုံ၊ ဖရဲစသည့် ရာသီအလိုက် စိုက်ပျိုးထားသည့် အပင်ကလေးများ၏ အလယ်တွင် မီးသွေးနှင့်ပြာတို့သာ စုပုံလျက်ရှိသည့် တဲနေရာကို မြင်ကြရသောအခါ ယခင်က မိသားဖသားအလျောက် နေထိုင်ခဲ့ကြရာသည့် အခြင်းအရာကို စိတ်ကူးတွင် ထင်ယောင်မြင်ယောင် ရှိလာသည်နှင့် မျက်ရည်များဝိုင်းကာ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြလေ၏။

ပြာပုံထဲတွင် ကျွမ်းအောင် မလောင်နိုင်သဖြင့် မည်းလျက်ရှိသော လူရိုးများကို ဤနေရာ၊ ထိုနေရာ စသည်တို့၌ တွေ့မြင်ကြရသည့်ပြင် ယခင်လုပ်ကိုင်သည့် တူးရွင်း၊ ပေါက်ပြားစသည့် လက်နက်ကိရိယာများ၊ အထူးသဖြင့် ကလေးများ ကစားကြသည့် လှည်းကလေးတစ်စီး အိုးပုတ်ကလေး နှစ်လုံးသုံးလုံး၊ ခုံဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်၊ ဖန်ပုတီးကလေး တစ်ကုံးစသည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေးများကို တွေ့မြင်ကြပြန်သောအခါ များမကြာမီကပင် ပျော်ရွှင်စွာ ကစားရာကြသည့် မောင်နှမတစ်စုတို့ကို စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်ကြသည်ဖြစ်၍ ရင်ထဲ၌ ဆို့တက်လာပြီးလျှင်

မျက်ရည်များ မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိကြလေ၏။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမှာ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးဟန် လက္ခဏာ ရှိ၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် လူအမြောက်အမြားကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ် ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်ငြားလည်း ခိုကိုးရာမဲ့ရှိသူများနှင့် ကလေး သူငယ်များအား ထိုကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ်သွားကြ သည့်အခြင်းအရာ ကြုံတွေ့ရသောအခါတွင် သူတစ်ပါးတို့ထက်ပင် စိတ် ထဲတွင် ပိုမို၍ ထိခိုက်ဟန်လက္ခဏာရှိပေရကား မိမိ၏ ဓားကိုမြှောက် လျက် 'မိမိကိုယ်၌ အသက်ငွေ့ငွေ့ ကျန်ရှိသမျှကာလပတ်လုံး ဤအမှုကို ကျူးလွန်သောလူစုအား ဤဓားဖြင့် မခုတ်မပိုင်းဘဲ နေခဲ့ပါလျှင် မိမိ ကိုယ်တိုင် ဘေးအပေါင်း၊ ရန်အပေါင်း သင့်ပါစေသား' ဟု ကျိန်ဆိုလိုက် လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ကျမ်းသစ္စာပြုကြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က ရှမ်းတရုတ်တစ်မျိုးလုံးရှိသည့်အနက် ဤလူစုကို ခွဲခြား၍ ဘယ်ကဲ့သို့ ရှာနိုင်ပါမည်နည်းဟု မေးလေရာ ရှိလန် သည် တောကျင်လည်သူဖြစ်၍ ခြေရာကောက်ကောင်းလှသည်ဖြစ် သောကြောင့် ဤလူတစ်စု ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ လေးငါး ရက်ထက်မကြာသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတွေ့အောင် ရှာနိုင် ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က လက်စားချေသော အလုပ်သည် အရေးကြီးလှ သည် မှန်သော်လည်း အလုပ်ဝတ္တရားကို ရှေးဦးစွာပြီးအောင် ဆောင်ရွက် ပြီးခါမှ ပြုလုပ်ထိုက်ကြောင်း ပြောပြရာတွင် အားလုံးသဘောတူညီကြ လေ၏။ ရှိလန်ကမူ...

'ခင်ဗျားလူတွေ ခြေထောက်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တွေ့အောင် ရှာနိုင်ပါတယ်'

ဟု ပြောလေရာ ကိုပေါက်ဆိန်ကလည်း ထောက်ခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းစခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ အရှေ့စူးစူးသို့ ဆက်
လက်ခရီးသွားကြလေရာ ထိုအရပ်မှာ ရှမ်းတရုတ်များ၏ ဘေးရန်မှ
စိုးရိမ်ရပြီဖြစ်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာလျှင် သတိနှင့်သွားကြလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ချောင်း၏
ကမ်းပါးတွင် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို ကျောခိုင်းလျက် စခန်း
ချကြလေရာ ည၌အခါတွင် ရန်သူများ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်မည့်အရေး
ကို စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်၍ တစ်လှည့်စီကင်းစောင့်ကာ အိပ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်ဦးတွန်ချိန်မှ မိုးလင်းသည်အထိ စောင့်ဖို့အလှည့်
ကျလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အရုဏ်တက်သဖြင့် လေကလေး တသုတ်သုတ်
တိုက်ခတ်စပြုလာသည့်အချိန်တွင် မီးပုံအနီးတွင်ထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့
လာခဲ့သောခရီးမှာ နေရင်းဌာနသို့ ပြန်ရောက်ဖို့ ဧကန်အမှန် ခဲယဉ်းသော
ခရီးဖြစ်ပါပေသည်တကားဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

* * *

အခန်း (၁၅)

နံနက်စောစော၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းစခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေရာ မွန်းတည့်လုနီးအချိန်တွင် မြက်ခင်းကလေးရှိသော တစ်နေရာ၌ စခန်းချ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်နှင့် အမဲကျပ်တင်ခြောက်တို့ဖြင့် နံနက်စာစားပြီးနောက် ဒန်တိုများကိုသောက်ကာ အပန်းဖြေလျက် ရှိကြလေ၏။

ရှီလန်နှင့် ကိုပေါက်ဆိန်တို့မှာမူ နွမ်းနယ်ကြဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ ရှေ့ခရီးကို စုံစမ်းရန်အတွက် ခြေလျင်ထွက်သွားကြလေရာ တစ်နာရီကျော်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ကတိုက်ကရိုက်နှင့် ပြန်လာကြ၍ ရှမ်းတရုတ်တပ်တစ်တပ် ချီတက်လာကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းမှ ချက်ချင်းဖယ်ရှားကြ၍ မြင်းများကို မဟီစေခြင်းငှာ မျက်စိကို အဝတ်များဖြင့်ပိတ်၍ ချည်ပေးပြီးနောက် ကုန်းကလေးတစ်ခု၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဝှက်ထားပြီးမှ မြေပေါ်၌ အလျားမှောက်ကာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် ရှမ်းတရုတ်တပ်တစ်တပ်သည် ဒူးလေးနှင့်ဓား စသော လက်နက်များကို ကိုင်စွဲလျက် ဗန်းမော်မြို့ဘက်သို့

ချီတက်သွားကြသည်ကို ချုံကြားမှ ချောင်းကြည့်ကြသဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုတပ်မှာ အရေအတွက်အားဖြင့် ၁၀၀ ထက်နည်းမည်မထင်ချေ။

၎င်းတို့ ထွက်သွားပြီးလတ်သော် ရှီလန်က ဗန်းမော်မြို့စွန်းမှ စောင့်နေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်ကလေးအား ရန်သူများ ချီတက်လာနေသည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့က ကြိုတင်၍ သွားရောက်သတိပေးဖို့ လိုကြောင်းပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းနှင့်အတူ အဖော်အဖြစ်နှင့် လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်လေရာ ၎င်း၏စီမံချက်ကို မည်သူမျှ ကန့်ကွက်ရန် မတတ်နိုင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်က လိုက်ပါရန် သဘောတူညီရလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းတို့လူစုအား မြင်းများနှင့် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့သွားနှင့်ရန် မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်ရှီလန်တို့သည် ထန်းလျက်အနည်းငယ်မျှစီထည့်လျက် ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဗန်းမော်မြို့ဘက်သို့ ခြေလျင်လှည့်၍ ပြန်ခဲ့ကြရပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ စခန်းသို့ ရှီလန်နှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့စဉ်က ရှီလန်၏လျင်မြန်ပုံကို ရိပ်မိခဲ့ရဖူးသည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့က လျင်မြန်ခြင်းသည် ယခုနှင့်နှိုင်းစာလျှင် ကလေးကစားသလောက်မျှသာ ရှိချေသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း မလိုက်ကြဘဲ ရှမ်းတရုတ်တပ်ကို ရှောင်ကွင်းကာ ရှေ့သို့တက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှီလန်သည် နံဘေးသို့ထောင်၍ တက်ပြီးလျှင် ချိုင့်များ၊ ကမူများ၊ ကျောက်တုံးများကို ပစာနမထားဘဲ တရုတ်တန်းပြေးလွှားခုန်ကျော်ကာ သွားကြလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ရန်သူများနှင့် နီးကပ်သည်ထင်သည်နှင့် ရှီလန်သည် မြေပေါ်တွင် တွားလျက် အလျားမှောက်ကာ သွားလေရာ ကျွန်ုပ်၏ နဖူးသည် ရှီလန်၏ခြေထောက်နှင့် ထိလုမတတ် နောက်မှကပ်ကာ

လိုက်ပါရလေ၏။

ထိုည၌ လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့ဖြစ်သဖြင့် လမင်းသည် တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ပြည့်လျက် ထွက်ပေါ်လာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆူးပင်၊ ချုံပင်တို့၏အကြားမှ တိုးရှေ့ကာ သွားကြရသည်ဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆူးငြောင့်ခလုတ်တို့ ခြစ်မိတိုက်မိသော ဒဏ်ရာတို့မှ သွေးများ ယိုစီးလျက် ထွက်နေလေတော့၏။

တပေါင်းလဖြစ်သဖြင့် ထိုအရပ်တွင် ညဉ့်အချိန်၌ အတော်အတန် ချမ်းအေးလာသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးနှင့်သွေးဖြင့် စေးကပ်လျက် ရှိနေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွံ့ညွန်ဗွက်ကြီးများနှင့် တွေ့ရာ ရှောင်ကွင်းရန် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပေါင်လယ်မှ ခါးသို့တိုင်အောင် နစ်မြုပ်ကာ ရုန်းကြရ၏။ ရွံ့ညွန်ဗွက်မှတက်၍ မြေပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်မှာ ခွေးများလိုက်သော သမင်ကဲ့သို့ မောဟိုက်လျက် ရှိခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် ရှီလန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုညှာတာရန် သတိမရနိုင်ဘဲ လျင်မြန်မြဲတိုင်း လျင်မြန်စွာသွားပြန်လေရာ ၎င်း၏ သွက်လက်သော ကိုယ်သည် သစ်တစ်ပင်မှ သစ်တစ်ပင်သို့ လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲနေအောင် ဖြတ်ကူးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မချိမဆန့်နှင့် မိအောင်လိုက်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ပင်ပန်းခြင်းကို သတိမရစေခြင်းငှာ မိမိရခဲ့ဖူးသော ပါဠိများ၊ တေးချင်းများ စသည်တို့ကို စိတ်ထဲတွင် ရွတ်ဆိုရင်း လိုက်ခဲ့လေရာ ၎င်းတို့ ကုန်ဆုံးသောအခါ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ စသည်ဖြင့် မဆုံးနိုင်သော ဂဏန်းအရေအတွက်ကို ရွတ်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်တည်းဟူသော ခွန်အားသည် ကုန်ခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်ရာ စိတ်တည်းဟူသော ခွန်အားသက်သက်ဖြင့်သာ လိုက်နေရခြင်းဖြစ်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ခံတွင်းမှာ ခြောက်လှပြီဖြစ်၍ လည်ချောင်းသည် ပြာနှင့် လူးထားသကဲ့သို့ စပ်လောင်လျက်ရှိရာ မျက်ရည်တို့မှာလည်း ပါးပြင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တို့မှ ယိုစီးလျက် ကျနေလေ၏။

တောအုပ်မှ ထွက်လာခဲ့၍ ကွင်းပြောင်ပြောင်သို့ ရောက်သောအခါ ရှိလန်သည် ရပ်တန့်လျက် လမင်းကိုမော့၍ကြည့်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ် သည် ရှိလန်ကို ဝင်၍တိုက်မိသည်နှင့် မြေပေါ်သို့ အလျားမှောက် ထိုးလဲ သွားပြီးလျှင် မထနိုင်ဘဲနေလေတော့၏။

ထိုအခါ ရှိလန်သည် မြေပေါ်၌ ဒူးထောက်လျက် ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးနှင့်ပေါင်တံတို့ကို လက်ဖြင့် နှိပ်နယ်၍ပေးလေရာ မည်သည့် အကြောကို နှိပ်လိုက်သည်မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တစ်ခဏ ထက်တစ်ခဏ လတ်ဆတ်လာ၍ အင်အားပြည့်တင်းလာပြီးလျှင် ဤ မိနစ်ခန့်အတွင်းတွင် လူသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာ၍ လဲရာမှ ထနိုင်လေ တော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ မူလထွက်လာစအခါကထက်ပင် လတ် ဆတ်အားပြည့်လျက် ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိသေး၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဖန် ဆက်လက်ထွက်လာကြသောအခါ တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရှိလန်ရှေ့မှပင် သွားချင်သလိုလို ဖြစ်ချေသေးတော့၏။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသော နှိပ်နယ်နည်းပါပေတကား...။

လမွန်းတည့်အချိန်တိုင်ရောက်လေလျှင် ရှိလန်သည် ရှမ်းတရုတ် တို့ကို ရှောင်ကွင်းကာ ကျော်တက်မိပြီဟု အောက်မေ့ဟန်လက္ခဏာနှင့် မူလလမ်းရှိရာသို့ တစ်ဖန်ချိုးလှည့်ပြီးလျှင် ခပ်မှန်မှန်သာ လျှောက်လာပေ တော့၏။

ရံဖန်ရံခါ ရပ်တန့်၍ အထက်သို့မော့ကာ ရှုရှိုက်ပြီးနောက် ရှိလန် က...

‘ကိုင်း... တစ်ခါလွတ်ပါပြီ။ ရှမ်းတရုတ်တပ်က ဒီညအတွက်

စခန်းချသွားပြီ။ စိုးရိမ်ဖို့ မရှိတော့ပါဘူး။’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသည်မှန်သော်လည်း မည်သို့နည်းဖြင့် ရှိလန်သိသည်ဟူ၍မူကား မပြောနိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်ပြီဆိုသဖြင့် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာကြရသော အခါတွင်မူကား ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်များသည် တစ်လှမ်းမှတစ်လှမ်းသို့ မသယ်ချင်လောက်အောင် ခြေပန်းကျလျက် ဦးခေါင်းထဲမှလည်း တဝီဝီမြည်သော အသံများကို ကြားလျက် ရှိနေရကား ရှိလန်သည် ကျွန်ုပ်ကို တွဲ၍ခေါ်ရလေ၏။

ထို့နောက် ချောင်းတစ်ချောင်းကို တွေ့ကြပြန်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကို ဖြတ်ကူးရသည်တွင် အေးမြသောရေနှင့် ထိတွေ့ရသည့်အတွက် ကြောင့် အနည်းငယ်အပန်းပြေသလို မှတ်ထင်ရ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တက်မိကြသောအခါ မီးရောင်တစ်ခုကို မနီးမဝေးတွင် မြင်ရပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည် မှောင်ရိပ်မှထွက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို သေနတ်နှင့်ချိန်လျက် မေးလေရာ ကျွန်ုပ်က ဖြေဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ထိုသူက...

‘အလို... ကိုထွန်းချွန် ပါကလား။’

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ထိုလူများသည်ကား ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ လျှို့ဝှက်စွာ စုဆောင်းထားခဲ့သော လူများဖြစ်ကြလေရာ ၎င်းတို့သည် မြို့ဝန်၏အမိန့်အရ မြို့၏အရှေ့ဘက်မှလာ၍ စောင့်ကြရသော တပ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့၏ နောက်တွင်လည်း မြို့ဝန်၏စစ်သည်တော်များ ရှိနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့ တည်ခင်းကျွေးမွေးသော စားစရာများကို စားသောက်ရင်း ကျွန်ုပ်က ရှမ်းတရုတ်တပ်တစ်တပ် ချီတက်လာသည်အကြောင်း၊ နောက်ကလည်း တပ်များပါသေးသည်ဟု ထင်ရကြောင်းနှင့်

ပြောပြသောအခါ ၎င်းတို့က...

‘လာကြပါစေ... ပစ်ချလိုက်ပါ့မယ်၊ မနေ့ကသေတဲ့အကောင်တွေ လို အားလုံးသေအောင် ပစ်လိုက်ပါမယ်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဦးထွန်းပေါ်တို့ မိသားဖသားတစ်စုတို့ကို သတ် သွားသော ရှမ်း တရုတ်ခြောက်ယောက်တို့ကို တောနင်းရှာ၍ တွေ့သဖြင့် အားလုံး သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုထားသောလုပ်ငန်းကို သူတစ်ပါးတို့ လုပ်သွားနှင့် ချေပြီတကားဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က မြို့ဝန်မင်းထံသို့ မြင်းတစ်စီးနှင့် အမြန်စေ လွှတ်ပြီးလျှင် ရှိသမျှစစ်သည်တော်တို့ကို စုဆောင်း၍ အဆင်သင့်စောင့် နေကြဖို့ ပြောစေရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိလန်၏ စီမံချက်အတိုင်း မိုးမလင်းမီ အိပ်ကြဖို့အချိန် ရသေးသည်ဟု ပြောသည်နှင့် မီးပုံတစ်ခုအနီးတွင် အိပ် မည်ပြုရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်သိကျွမ်းဖူးသော လူတစ်ယောက်က အကောက် ဝန်မင်း၏ ရဲတင်းပုံအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ‘ဘယ်လိုရဲတင်းပုံလဲဗျာ ပြောပါဦး’

ထိုလူ ။ ‘ကြည့်စမ်းပါဦးတော့ဗျာ၊ ရှမ်းတရုတ်တွေအတွက် ကြောင့် လူအပေါင်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြတုန်းမှာ သူက သူကိုးကွယ် တဲ့ ဘုန်းကြီးဦးစန္ဒိမာကို မြို့ကျောင်းပြောင်းထိုင်ဖို့ သွားပင့်ချေသတဲ့ဗျာ။ သူတစ်ယောက်တည်းသွားလျှင် သွားပါဦးတော့၊ ယခုတော့ သမီးပျို ကလေးကိုပါ ခေါ်သွားသတဲ့ဗျာ။ တော်နိုင်ရောလား’

ကျွန်ုပ် ။ ‘(အိပ်ရာမှလူးထ၍) ‘ဘယ်ဘက်ဆီ သွားသတဲ့လဲ’

ထိုလူ ။ ‘မြို့အရှေ့ဘက်က ရွာကိုတဲ့၊ ရွာနာမည်ကိုတော့ ကျုပ်မေ့သွားပါပြီ’

မြို့အရှေ့ဘက်ဆိုလျှင် ဘေးအန္တရာယ် မကင်းသောနယ်နိမိတ်
 ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူ
 မိသော်လည်း ခရီးပန်းလွန်းလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးခေါင်းကိုမှ မထူ
 နိုင်ဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

* * *

အခန်း (၁၆)

အရုဏ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိလန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုနှိုး၍ မီးပုံ၌ ဖုတ်ထားသော ပြောင်းဖူးလေးငါးဖူးတို့ကို ယူကျွေးလေရာ ကျွန်ုပ်သည် တချို့ကိုစား၍ တချို့ကို လမ်းခရီးအတွက် ဆောင်ကြဉ်းကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အပြန်ခရီးမှာမူ အသွားခရီးကဲ့သို့ သေပြေးရှင်ပြေးသွားရန် မလိုတော့ဘဲ ဘေးရန်ကို ရှောင်ကွင်းကာ သတိနှင့်သွားကြရန် လိုပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ညည်းတွားလောက်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ မကြုံတွေ့ခဲ့ရပေ။ သို့သော် ရှိလန်၏ နားနှင့်မျက်စိတို့ကိုအားပြု၍ ရံဖန်ရံခါ ဝပ်နေရခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ တုံ့ပြန်၍ ကွင်းရခြင်းစသော အလုပ်တို့ကိုမူကား မကြာခဏ တွေ့ကြရလေသည်။

မွန်းတည့်လုနီးသဖြင့် နေမင်းသည် အတော်ပူပြင်းလျက် ရှိသော အချိန်တွင် ရှိလန်သည် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ရံဖန်ရပ်ကာ၊ ရံဖန်တုံ့ကာ လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်နှစ်လုံး၏ အကြား တသွင်သွင်စီးလျက်ရှိသော ချောင်းကလေးတစ် ချောင်းရှိရာသို့ ရောက်

လာကြလေ၏။

ချောင်း၏ကမ်းပါးတစ်နေရာ၌ ရှိလန်သည် မြေပေါ်တွင် ဒူးထောက်လျက်...

‘ကြည့်စမ်း... မြင်းခွာရာပါတကား၊ အရှေ့ဘက်ကိုသွားတဲ့ ခြေရာပဲ၊ တစ်နာရီထက် ကြာသေးဟန်မတူဘူး’

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ခြေရာကိုမြင်ရသော်လည်း ဘယ်အတွက်ကြောင့် တစ်နာရီထက် မကြာသေးဘူးဟု ပြောနိုင်ခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေပေ၏။

အခြားတစ်နေရာ၌ ချုံတစ်ခုပေါ်တွင် ငြိနေသော သားမွေးစကလေးတစ်ခုကို တွေ့ကြပြန်ရာ ကျွန်ုပ်က...

‘သားမွေးအင်္ကျီနဲ့လူဆိုတော့ သာမန်လူထဲကမဟုတ်ဘူး။ အထက်တန်းစားထဲက လူဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောသောအခါ ရှိလန်က...

‘လူတော့လူပဲ၊ နို့ပေမဲ့ မိန်းမဗျာ၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး၊ သားမွေးတဘက်စက ငြိကျန်နေရစ်တာနဲ့ တူတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းခြေရာကိုခံလျက် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြပြန်ရာ ကုန်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အလွန်သေးငယ်လှသော လူခြေရာများကို တွေ့ကြရသဖြင့် ကလေးသော်လည်းကောင်း၊ မိန်းမသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ဟန်တူပေရာ ထိုသူမှာ မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ မြင်းကိုမြက်စားရန် လွှတ်ထားပြီးလျှင် ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ဟန် တူပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းခြေရာကိုလွှတ်လိုက်၍ လူခြေရာခံပြီး လိုက်ကြရာတွင် ကုန်းမြင့်ကလေး၏ထိပ်၌ ချုံတစ်ခုအနီးတွင် ရှမ်းတောင်းဘီ

အနက်ကို ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားမွေးတဘက် တစ်ထည်ကို အနီးတွင်ပုံကာ စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် ထိုင်လျက်ရှိ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူငယ်မကို မြင်ကတည်းက ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ် သွား၍ တန့်ရပ်ကာ ငေးနေမိလေရာ သူငယ်မမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ခင်ခင်ထားပင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ခင်ခင်ထားသည် ရှေ့မှလျှောက်လာသော ရှိလန်ကို ရှေးဦးစွာမြင် လိုက်သည်နှင့် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်တော့မည်ပြုပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည် နှင့် ထွက်တော့မည့်အသံကို မျို၍ချလိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရပ်သွား လေတော့၏။

ဟစ်အော်ခြင်းမပြုလိုက်သည့်အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အသက်ချမ်းသာရာ ရကြဟန်တူပေရာ အကယ်၍ အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ခဲ့ပါမူ ရှမ်းတရုတ်တို့ကြား၍ အသက်ဆုံးရှုံးဖွယ်ရှိကြပေ၏။

အကြောင်းကိုဆိုသော် ခင်ခင်ထားကိုတွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိလန်သည် ပစ်လွဲလျက် ချုံတစ်ခုထဲသို့ လှိမ့်ဝင်ပြေးလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားနှင့် တဘက်ကိုဆွဲ၍ ရှိလန်ရှိရာ ချုံထဲသို့ ချက်ချင်းပင် လှိမ့်ဝင် လိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ရှမ်းတရုတ်တပ်တစ်တပ်သည် အရှေ့အရပ်မှ အနောက်အရပ်သို့ ချီတက်လာကြလေရာ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းနေ သော ချုံအနီးမှကပ်လျက် လျှောက်သွားကြလေရကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့၏ခြေထောက်များနှင့် နှီးပတ်ထားသော ခြေသလုံးများကို ကျွန်ုပ် တို့၏ မျက်နှာအနီးတွင် ပွတ်ကာပွတ်ကာ မြင်လိုက်ရပေ၏။

ထိုလူစုမှာ ၂၀၀ ထက်မနည်းရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် ယမန်နေ့က မြင်လိုက်ရသော တပ်မဟုတ်၊ ဒုတိယ ချီတက်လာသောတပ် ဖြစ်ဟန်တူ

ပေ၏။

အမှန်ကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ဘေးအတွက် စိုးရိမ်ခြင်းထက် ခင်ခင်ထားအတွက် ပို၍စိုးရိမ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက်မှာမူ သေရုံမျှထက် ပို၍ကြောက်ဖွယ်ရာ မရှိပေရာ ခင်ခင်ထားမှာမူ အကယ်၍ မိသွားခဲ့ပါက အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ သားမယား ပြုခြင်းကို ခံရပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရကား မတော်တဆမိသွားခဲ့ပါလျှင် တင်မောင်ညွန့်ထံမှ ငှား၍ယူလာခဲ့သော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ခင်ခင်ထားကို တစ်ချက်ပစ်ပြီးနောက် မိမိကိုယ်ကို တစ်ချက်ပစ်၍ ၁၀၀တုံးစေရန် ကြံစည်ထားပြီး ဖြစ်၏။ အကယ်အရေးကြုံသောအခါတွင် ထိုကဲ့သို့ ပြုရန်နိုင်ပါမည်လော မပြောတတ်ပေ။

ထိုအတောအတွင်း၌ ခင်ခင်ထားမှာ ကျွန်ုပ်၏ ကျောကို ရင်နှင့်ကပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေရာ လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် လက္ခဏာနှင့် ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခါလျက် ရှိနေရှာ၏။

ယင်းသို့ ရှိနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထား၏ မြင်းကို သတိရ၍ စိုးရိမ်ခြင်းပြင်းစွာ ဖြစ်နေရရှာ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ရှမ်းတရုတ်များသည် မြင်းကိုတွေ့ခဲ့လျှင် လူကိုတွေ့အောင် လိုက်လံရှာဖွေကြမည်မလွဲ ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

နောက်ဆုံး၌ ခြေသံများ ရပ်စဲသွား၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချုံထဲမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရှမ်းတရုတ်စစ်တပ်သည် ကျော်လွန်၍ သွားကြလေကုန်ပြီ။ သို့သော် စိတ်ချရစေခြင်းငှာ အတန်ကြာအောင် စောင့်နေကြပြီးသောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ ချုံထဲမှထွက်လာကြ၍ ခင်ခင်ထား၏ မြင်းကို ရှာ၍ဆွဲလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ လမ်းခရီးအတွက် ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့သည့် ပြောင်းဖူး

များကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ ခင်ခင်ထားအား ကျွေးမွေးလေရာ ခင်ခင်ထားသည် မွတ်သိပ်လှသောလက္ခဏာနှင့် မြိန်ယှက်စွာ စားလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် နားနေကြ၍ ခင်ခင်ထားအား မည်သို့နည်းနှင့် ဤနေရာသို့ရောက်နေသည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ ခင်ခင်ထားသည် ၎င်း၏အမိန့်ကိုဖိဆန်၍ ကျွန်ုပ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးခြင်းကိုလည်းကောင်း အလျှင်းမေ့လျော့ဟန်တူနေသည့်ပြင် အလွန်ဆော့သော ကျောင်းသားကို ကျောင်းဆရာက မိသွားသောအခါတွင် ရွံ့ကြောက်နေခြင်းမျိုးကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို ရွံ့ကြောက်နေဟန်လက္ခဏာနှင့် ၎င်း၏အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။

ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ အကောက်ဝန်မင်းသည် တောကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ဘုန်းကြီးဦးစန္ဒိမာကို ပင့်ရန်အတွက် တောကျောင်းသို့ ထွက်သွားသောအခါ ခင်ခင်ထားသည် မိမိအားမြို့ဝန်မင်းက လက်ဖွဲ့မည်ဆိုသော “လက်ဝဲစားတော်” အမည်ရှိ ဧကသုံးရာခန့်ရှိသော လယ်တောကို ကြည့်မြင်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းစွာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြောင်း၊ လယ်တောမှာ ၎င်းတို့ တည်းခိုလျက်ရှိသောရွာနှင့် အတော်ကွာလှမ်းသည်ဖြစ်၍ ခြေကျင်လျှောက်သွားခဲ့လျှင် မိုးမချုပ်မီပြန်ရောက်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်နှင့် ရွာသူကြီးထံမှ မြင်းတစ်စီးကိုငှားပြီးလျှင် ငယ်စဉ်က မြင်းစီးဖူးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘောင်းဘီကိုဝတ်၍ မြင်းနှင့်ထွက်လာခဲ့ကြောင်း၊ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်အားလမ်းတွင် မေးမြန်းသောအခါ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည်ဟု ပြောသောကြောင့် တောင်ကုန်းသို့ရောက်အောင် သွားခဲ့ကြောင်း။

တောင်ကုန်းထက်မှ ရပ်၍ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်သို့အပြန်တွင် လူသူပြတ်သောနေရာဖြစ်သောကြောင့် မြင်းစိုင်းလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ

ကလေးတို့၏

၁၆
၇၂

သည်နှင့် မြင်းရှင်၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ စိုင်းမိကြောင်း။

မြင်းရှင်က ၎င်း၏မြင်းမှာ ခပ်မှန်မှန်စီးခဲ့လျှင် သဘောကောင်းသော်လည်း အပြေးစီးသည့်အခါ၌ စိတ်ကြမ်းသည်ဖြစ်၍ ယူမိယူရာ ယူပြေးတတ်သည်ဟု မှာလိုက်ကြောင်း၊ ခင်ခင်ထားသည် ထိုစကားကို ယုံကြည်သော်လည်း မိမိ၏အစွမ်းကို အားကိုးသည်နှင့် နိုင်နင်းအောင် ကိုင်နိုင်သည်ဟု မှတ်ထင်၍ စိုင်းကြည့်ခဲ့ကြောင်း။

အတော်အတန် မှန်ကန်စွာပြေးပြီးနောက် မြင်းကြီးသည် ဖောက်လာခဲ့၍ လမ်းအတိုင်း မပြေးတော့ဘဲ ကဆုန်ချကာ ပြေးပြီးလျှင် တောထဲသို့ ယူပြေးခဲ့ကြောင်း၊ ခင်ခင်ထားမှာ စုတ်သပ်၍လည်းမရ၊ ရွာဘက်သို့ လှည့်၍လည်း မရတော့ဘဲ မြင်းပြေးရာသို့ လိုက်ခဲ့ရလေရာ မြင်းပေါ်မှ မကျစေရန် ခဲယဉ်းစွာနှင့် လိုက်ခဲ့ရကြောင်း။

နောက်ဆုံးတွင် တောနက်ကြီးထဲသို့ရောက်၍ မျက်စိလည်ပြီးလျှင် အိမ်သို့မပြန်တတ်ဘဲ ရှိသည်နှင့် တောထဲတွင် တစ်ညလုံး အိပ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ယမန်ညဉ့်က ခင်ခင်ထားမှာ မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်ထားပြီးလျှင် သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ ၎င်းတုတ်လင်းခဲ့ရကြောင်း။

နံနက်လင်း၍ မြင်းပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် လမ်းကိုရှာပါသော်လည်း မတွေ့သည်နှင့် တောကြီးထဲတွင် တစ်လည်လည်နှင့် နေခဲ့ရကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောင်းပြောပြပြီးလျှင် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

‘ကိုင်း... တစ်ခါတော့ အခက်အခဲမှ လွတ်ခဲ့ပါပြီ။ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့ရမှတော့ ဘာမှအားငယ်စရာမရှိတော့ပါဘူး’

ဟု အားပေးစကားပြောရသော်လည်း အမှန်စင်စစ်မှာ အခက်အခဲများမှ မလွတ်သေးရုံမျှမက ယခုမှ အစလောက်သာ ရှိသေးသည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားကို ဗန်းမော်သို့ ပြန်ပို့မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်နှင့် ရှိလန်အား တိုင်ပင်ကြည့်ရာ ရှိလန်က...

‘မြန်မြန်သေချင်ကြလျှင် ဗန်းမော်ဘက်သို့သွားလို့ ပြောချင်တော့ တာပဲ။ မဖြစ်ဘူး... ဆရာ၊ အကောင်းဆုံးနည်းမှာတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူ လိုက်ပြီး သေအတူရှင်အတူ သဘောထားကြရုံရှိတော့တာပဲ’

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို ခင်ခင်ထားအား ပြောပြသောအခါ...

ထား။ ။ (အလွန်တုန်လှုပ်ဟန်နှင့်) ‘ဒီလိုဆိုလျှင် ကျွန်မကို ဖေဖေက သိပ်ပြီးစိတ်ပူနေတော့မှာပဲ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ခင့်ကို လုံးလုံးတစ်ခါတည်း မတွေ့ရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားလျှင် သာပြီး စိတ်မပူပေဘူးလား၊ ယခုနေအခါမှာ ဗန်းမော်ကို သွားဖို့ဟာက နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်က မြစ်ကို လက်ပစ်ကူးဖို့လောက် ခဲယဉ်းတယ်လို့ ရှိလန်က ပြောနေတယ်ခင်ရဲ့။ ရှေ့ကိုသွားလျှင် ဘေးရန်* ကင်းတယ်လို့တော့ မဆိုလိုဘူး၊ သို့သော်လည်း သေချာပေါက် သေရမည့် လမ်းထက်တော့ တော်သေးတာပေါ့ခင်ရယ်’

ခင်ခင်ထားသည် အတန်ကြာအောင် ဦးခေါင်းချကာ စဉ်းစားနေပြီး နောက်...

ထား။ ။ ‘ကျွန်မတော့ ရှင်တို့စီမံရာအတိုင်းပါပဲ ကိုထွန်းချွန်၊ ကျွန်မကိုယ်က မိုက်တာပါ။ ကျွန်မအတွက် ရှင်တို့အားလုံးမှာ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ပိုဆင့်လိုက်သလို ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲရှင်’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ဒီဝန်မျိုးကိုတော့ မကြောက်ပါဘူး ခင်ရယ်၊ ခင့်ကို ကယ်ဆယ်မှုအတွက် ဝန်ထမ်းရမယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်ကဖြင့် သိပေါ့ဘုရင်နဲ့ တောင် နေရာချင်း မလဲနိုင်ပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ခင်ခင်ထားသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားတော့ဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ နှလုံးပူပန်စွာ စောင့်မျှော်နေမည့်

ဖခင်ကြီးအကြောင်းကိုသာလျှင် စိတ်ကူးနေဟန်တူပေ၏။

၎င်းနောက် ခင်ခင်ထားသည် ချောင်းကလေးသို့ဆင်း၍ မျက်နှာများသစ်ပြီးလျှင် ဖရိုဖရဲကျနေသော ဆံပင်တို့ကို သပ်ရပ်အောင် ပွတ်သပ်ပြီးနောက် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားနှင့်...

‘ကိုင်း... တစ်ခါတော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ အဖော်လုပ်ပြီး ယောက်ျားများလို စိတ်တင်းတင်း ထားလိုက်ပါတော့မယ်။ ကိုင်း... သွားကြစို့ရှင်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်၍တက်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ရှိလန်တို့မှာ အားရသောမျက်နှာနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှီလန်ကို ရှေ့ဆောင်ပြုလျက် ဆက်လက်ခရီးသွားကြလေရာ မွန်းလွဲကျော်ကျော်အချိန်တွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းတို့လူစုနှင့် ခွဲခွာလာကြသော နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

ရှေ့အဖို့မှာမူ ၎င်းတို့၏ ခြေရာကိုခံလျက် လိုက်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် များစွာမခဲယဉ်းလှပေရာ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ၎င်းတို့စခန်းချရာနေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

ထိုလူစုသည် ခင်ခင်ထားကို မြင်ကြသောအခါ အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေကြလေရာ တင်မောင်ညွန့်ကမူ နီမြန်းသောမျက်နှာထားနှင့် ထိုင်ရာမှရုတ်တရက် ထလာ၍...

‘ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်ခဲ့တာလဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသောအခါ တင်မောင်ညွန့်သည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ ငေးကြည့်နေပြီးနောက်...

‘ဒီလိုဆိုလျှင် ခင်ခင်ထားကို ဗန်းမော်ပြန်ပို့ကြရုံရှိတာပေါ့။ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ပို့မှဖြစ်မယ်။ ဒီပြင်လူ မလိုက်ချင်နေ၊ ကျွန်တော်’

သွားပို့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘေးရန်တွေများ နေတဲ့အထဲမှာ သူ ဝင်ပါနေလို့ ဘာဖြစ်မလဲ'

ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တင်မောင်ညွန့်အပေါ်၌ စိတ်မဆိုးသည့်ပြင် ခင်ခင်ထား၌ ထိုကဲ့သို့ အားထားလောက်သည့် လူတစ်ယောက် ရှိပေသည့်အတွက် ဝမ်းသာမိသေး၏။

ထိုနောက်မှ ကျွန်ုပ်က ရှီလန်အား...

'ခင်ဗျားပြောလိုက်ပါတော့ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ရှီလန်က အဖြစ်အပျက်အခြေအနေကို ပြောပြလေရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ အတန်ကြာအောင် နားမဝင်နိုင်ဘဲ ရှိနေသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ တင်မောင်ညွန့်သည် ခင်ခင်ထား အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်ခင်ထား၏ သဘောထားကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေရာ ခင်ခင်ထားသည် မပြန်ရသော်လည်း အရေးမကြီးလေဟန်နှင့် ရယ်ကာ မောကာ ပြောလိုက်ရာတွင်မှ တင်မောင်ညွန့်မှာ စိတ်ကျေနပ်ဟန် ရှိလေတော့၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်ခင်ထားအတွက် သစ်ခက်တဲတစ်ခု ဆောက်လုပ်ပေးကြလေရာ ခင်ခင်ထားသည် ညစာအတွက် စားစရာတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ခွဲဝေပေးကမ်းလျက်ရှိစဉ် တစ်သက်ပတ်လုံး ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်လာဘိသကဲ့သို့ ခပ်အေးအေးနှင့် ခပ်ရွှင်ရွှင် မျက်နှာထားမျိုးရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာ ရကြလေတော့သတည်း။

* * *

အခန်း (၁၇)

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားမြတ်တောင်ခြေရင်းတွင် စခန်းချမည် ပြုကြလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက်တွင် ထိုတောင်ကြီးသည် အမြင့်ဆုံးဖြစ်ပေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မျှော်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ရှိနေသည့်ပြင် ထီးတော်နေရာ၌ တောင်ကြီးမှာ အလိုအလျောက် မြင့်မောက်ကာ စူလျက်ထွက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် နာမည်နှင့် လိုက်လျောလှပပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာထိုင်ခင်းပြင်ဆင်မည်ပြုနေကြဆဲတွင် ရှိလန်သည် ထုံးစံအတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်တို့ကို လှည့်လည်စုံစမ်းရာမှ ပျာယီပျာယာနှင့် ပြန်လာ၍ ဤတစ်ဝိုက်တွင် လူအမြောက်အမြား စခန်းချနေဟန် လက္ခဏာရှိသောကြောင့် ဘေးအန္တရာယ် မကင်းကြောင်း၊ သူ၏သဘောမှာ တောင်ခြေရင်းတွင် စခန်းချခြင်းထက် တောင်ခုလတ်မှာ စခန်းချရလျှင် သာ၍လုံခြုံဖွယ်ရှိကြောင်းနှင့် ပြောရာတွင် မည်သူကမျှ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် တောင်ထိပ်သို့ တက်နိုင်သမျှ

ရောက်အောင်တက်ကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

တောင်ကြီးမှာ အနည်းဆုံး ပေ ၂,၀၀၀ ကျော်ထက် မနည်းမြင့်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် မတက်နိုင်စေကာမူ ရှိလန်၏ စကားအတိုင်း ခုလတ်သို့ရောက်အောင် တက်ကြမည်ဟု အောက်မေ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တက်လာကြစဉ် မြူခိုးတို့သည် တောင်ခြေမှစ၍ တရွေ့ရွေ့ မြင့်တက်လာခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ ကြည်လင်စွာရှိသော်လည်း နောက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မြူခိုးတို့ကြောင့် ဝေးစွာ မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိကြလေ၏။

ရှိလန်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ဘေးရန်ပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် နောက်မှလွှာ လိမ့်မည်ဟုပြော၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် နောက်ဆုံးမှ လိုက်ခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်သည်လည်း လူအများကို ကာကွယ်လိုသောသဘောနှင့် ရှိလန်နှင့်အတူ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ခဲ့လေသည်။

အတော်အတန်တက်မိကြလေလျှင် မြားတစ်စင်းသည် ရှေ့ဆုံးမှ တက်နေသော ခင်ခင်ထား၏ မြင်းရှေ့ အတောင် ၂၀ လောက်တွင် မြေပေါ်၌ စိုက်လျက်ကျလာလေ၏။

လူစုလည်း တုံ့ပြန်ကြမည်ပြုလေရာ ရှိလန်က...

‘နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့ကို မြန်မြန်တက်ကြ’

ဟု ဟစ်အော်ပြောသည်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် တက်ကြလေ၏။ အတန်ငယ် တက်မိကြပြန်လေလျှင် ဒုတိယမြားတစ်စင်းသည် ထိုနည်းအတူ ခင်ခင်ထား၏အရှေ့ ၁၀ တောင်လောက်တွင် ကျလာပြန်လေရာ၊ တတိယမြားမှာ ခင်ခင်ထားရှေ့မှ ကပ်ကျလာသည်တွင် မြင်းလန့်မည်ပြုသည်နှင့် တင်မောင်ညွန့်က လည်ကုပ်ကို ကိုင်ထားရသေး၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရှိလန်အား...

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ... မှန်ကန်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ပြန်ပစ်ရလျှင် မကောင်းဘူးလား’

ဟုမေးရာ၊ ရှိလန်က...

‘မပစ်ပါနဲ့၊ မှန်အောင် ပစ်တာမဟုတ်ပါ၊ သတိပေးရုံပေးခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ပြောနေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ကိုက် ၂၀၀ ခန့်လောက် တွင် လူတစ်ကျိပ်ခန့်လောက်သည် လေးမြားများကိုကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ အား မျှော်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ... ထိုသူတို့မှာ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် ရှမ်းတရုတ်လူမျိုးများကဲ့သို့ တုတ်တုတ်ကွကွ မဟုတ်ဘဲ ခပ်သွယ်သွယ်ရှိ၍ မျက်နှာတွင် ဆေးများထိုးနှံခြင်း မရှိသဖြင့် ဖြူဖြူစင်စင် ရှိနေကြသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှိလန်ကို ပြသောအခါ ရှိလန်က ၎င်းတို့သည် တောင်ကုန်းတွင် နေထိုင်သည့် လူများမဟုတ်ကြသဖြင့် မြင့်သောတောင်ကြီးများကို ကြောက်ရွံ့တတ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း မြူခိုးတို့သည် တစ်ဆိတ်ထက် တစ်ဆိတ် မြင့်တက်လာလေရာ ထိုသူများ ရပ်ကြည့်နေသော နေရာကို ဖုံးအုပ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း ဖုံးအုပ်ပြန်လေရာ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် လှမ်း၍မမြင်နိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။ တောင်သည် လည်း မတ်စောက်လာသဖြင့် မြင်းများနှင့် ရှေ့သို့တက်ရန် ခဲယဉ်းလှပေရာ ရှိလန်သည် ထိုအခါမှ ရှေ့ကလူများကို ရပ်တန့်ရန် ဟစ်အော်ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ခုလတ်တွင် စုရုံးကြ၍ ရှေ့အဖို့တိုင်ပင်

ကြရာ ယခုရွေးချယ်ရမည့်နေရာမှာ တစ်ညအတွက် တည်းခိုရန်မျှသာ မဟုတ်၊ ရန်သူများ ပိုင်းရဲလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတော်အတန် တာရှည်စွာ တန့်ရပ်ခုခံရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ခုခံရေးအတွက် ခိုင်လုံသောနေရာကို ရွေးချယ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်ခင်ထားနှင့် တင်မောင်ညွန့်တို့ကို မြင်းများနှင့် စောင့်နေရစ်စေ၍၊ ကျန်လူများသည် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြရာ တစ်ခုသောနေရာ၌ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသော တောင်ခေါင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ကြရလေ၏။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ထိုနေရာကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခုခံရေးအတွက်အကောင်းဆုံးဟူ၍ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ခင်ခင်ထားတို့လူစုကို ခေါ်၍ တောင်ခေါင်းရှေ့မှ သစ်တပ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် သစ်တုံးများ ခုတ်ကြစေရန် စီမံလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မုဆိုးကိုပေါက်ဆိန် ဆောင်ယူခဲ့သော ရဲတင်းနှင့် ပေါင်လုံးခန့်ရှိသော သစ်ပင်ကိုင်းများကို တစ်လံသာသာမျှလောက် အလျားရှိအောင် တိုင်းထွာပြီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ခုတ်ဖြတ်ကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ခင်ခင်ထားသည် မုဆိုးကိုပေါက်ဆိန် ဆောင်ကြဉ်းခဲ့သော ကြေးအိုးတစ်လုံးထဲတွင် ဆန်အနည်းငယ်နှင့် အမဲသားခြောက်တို့ကိုထည့်၍ ညစာအတွက် ပြုတ်နေလေ၏။ ရေအတွက်မှာမူ မနီးမဝေးတွင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ချောင်းရှိသဖြင့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။

သစ်တုံးပိုင်းများ ခုတ်ပိုင်းခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြစဉ် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ ဂမုန်းထိပ်တင်ဥ တူးဖော်ရေးကိစ္စအတွက် ထွက်ကြရန်ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ခရီးပန်းလှသော်လည်း

အလျှော့မပေးလိုသော ဝါသနာအလျောက် ၎င်းနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ နေဝင်ရန် အတော်လိုသေးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် အသားမြတ်တောင်၏ ထိပ်သို့ တက်ရန် ထွက်လာကြရာ လမ်းခရီးတွင် ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများအကြောင်းကို ရှည်မည်စိုးသဖြင့် မဖော်ပြလိုတော့ပေ။

ချောက်ကြီးအတန်တန်၊ ကမ်းပါးစောက် အမျိုးမျိုးတို့ကို ကွေ့ရှောင်တိမ်းဖယ်၍ အလွန်ခဲယဉ်းစွာနှင့် နှစ်နာရီခန့်မျှ တက်ကြပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားမြတ်တောင်၏ ထိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ စုစုကလေး ချွန်လျက်ထွက်နေသော နေရာ၏ ဗဟိုချက်တွင် နွယ်ပင်တစ်မျိုး ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဤနေရာသည်ကား အသားမြတ်တောင်၏ ထိပ်တည်တည့်ဖြစ်တန်ရာ၏ ဟုခန့်မှန်း၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် နွယ်ပင်၏အမြစ်ရင်းကိုတူးကြလေရာ တစ်မိုက်ခန့်တူးမိလျှင် လူ၏ဦးခေါင်းခွံတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ နွယ်ပင်သည် ထိုဦးခွံထဲမှ ပေါက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးခွံထဲ၌ ရှိသော မြေကြီးများကို ယက်ထုတ်လိုက်သောအခါ လေးသစ်ခန့် ပတ်လည်ရှိသော မိုးကြိုးပြားတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ မိုးကြိုးပြားမှာ ဗျည်း ၃၃ လုံး အင်းဖြင့် ချထားလေရာ နွယ်ပင်၏ အရင်းတွင်လည်း ချိုးဥပမာခန့်ရှိသော ဥကလေးသုံးခုကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းသည်ကား ဂမုန်းထိပ်တင်ဥ ဖြစ်ရမည်ဟု မိုးကြိုးပြားနှင့်တကွ ယူခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။

စခန်းသို့ရောက်သောအခါ မောင်မိုက်လှပြီဖြစ်၍ ခင်ခင်ထားသည်အမဲခြောက်ဆန်ပြုတ်ကို မီးရောင်တွင် မြေခွက်တစ်လုံးစီနှင့်ထည့်လျက်ရှိစဉ် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် မိုးကြိုးပြားနှင့် ဂမုန်းဥများကို ခင်ခင်ထားလက်သို့

ပေးအပ်လျက်...

‘ကိုင်း ... မြေလယ်ပေါင်း ၃၀၀ ယူချေပေးတော့ဗျား’ ဟု ပြောလေ
၏။

* * *

အခန်း (၁၈)

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြင်းအထန် အလုပ်လုပ်ကြလေရာ တောင်ခေါင်းဝတွင် သစ်တိုင်များစီတန်းကာ စိုက်ထူပြီးသော အခြေသို့ ရောက်ကြသဖြင့် အတန်ငယ် အသက်ရှူနိုင်ခွင့် ရကြလေ၏။

တိုင်များ၏အကြားမှ သေနတ်ပစ်နိုင်ရန်အတွက် အပေါက်ငယ်များလည်း ဖောက်ထားကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတော်အတန် ရန်သူမျှလောက်ကို ရိက္ခာလုံလောက်စွာရှိပါက ခုခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိကြလေ၏။

အကယ်၍ ရန်သူများသည် အချိန်ကြာရှည်စွာ ဝိုင်း၍ထားကြပါလျှင်လည်း ရေအတွက် အခက်အခဲ မတွေ့ရစေရန် တောင်ခေါင်းထဲတွင် ချိုင့်ကလေးတစ်ခုတူး၍ စမ်းချောင်းမှ ရေကိုသယ်ယူကာ လောင်းထည့်ထားကြလေရာ မြေကြီးမှာ ကျောက်ကဲ့သို့ မာကျောလှသောကြောင့် ရေစိမ့်၍မခန်းဘဲ အိုးတစ်လုံးသဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။

မြင်းများမှာမူ ကမ္မသကာဟု အောက်မေ့ကာ စမ်းချောင်းနံဘေးရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် လွှတ်ထား၍ ညနေအချိန်တွင်မှ ဖမ်းပြီးလျှင် ခံတပ်

အနီးတွင် ချည်နှောင်ထားကြလေ၏။

ခင်ခင်ထားအတွက်မူကား တောင်ခေါင်း၏ တစ်ထောင့်တွင် သီးသန့်နေရာတစ်ခု ပြင်ဆင်ထား၍ ၎င်းအတွက် အိပ်စက်စေရလေ၏။ ချက်ပြုတ်သောအခါတွင်မူကား ဂူဝ၏ရှေ့၌ သစ်တပ်အတွင်းတွင် မီးဖိုထားသည်ဖြစ်၍ မီးခိုးများသည် ဂူထဲသို့ မဝင်နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အခက်အခဲဆုံးသော ပြဿနာသည်ကား စားနပ်ရိက္ခာအရေးပင် ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့သော ဆန်ကလေးတစ်စိတ်လောက်မှာ ကုန်လုပြီဖြစ်၍ ဆန်ပြုတ်မျှလောက်နှင့် တင်းတိမ်ကြရသည်ဖြစ်ရာ အမဲသားခြောက်မှာလည်း ၅၀ သားခန့်ထက် မများတော့ချေ။ ထန်နဲ့လျက်၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်စသော မုန့်ချိုများမှာလည်း အနည်းငယ်မျှလောက်သာ ကျန်လေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ အာဟာရပြတ်သော ဘေးနှင့် မသေလိုကြလျှင် တောကောင်များ ရှာဖွေပစ်ခတ်ကြရမည်ဖြစ်ရာ ထိုကိစ္စအတွက်မှာ မုဆိုးကိုပေါက်ဆိန်ကို အားကိုးကြရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံအစည်မှာ ဤခံတပ်ကို စခန်းတစ်ခုပြုလုပ်၍ ရန်သူတို့၏ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် ဖြစ်လေရာ အရေးကြီးသော သတင်းများ စုဆောင်းရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့ဝန်မင်းတို့ စစ်တပ်သို့ သတင်းပို့၍ ၎င်းတို့က ရန်သူများကိုနှိမ်နင်းပြီးသောအခါတွင် ခင်ခင်ထားကို ပြန်ပို့ကြရန်ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းနှင့် တင်မောင်ညွန့်တို့အား ရှိလန်နှင့်အတူ ခံတပ်ကို တိုးတက်ခိုင်းခဲ့အောင် ပြုပြင်ရေးအတွက် နေရစ်စေ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် မုဆိုးကိုပေါက်ဆိန်တို့သည် သေနတ်တစ်လက်စီနှင့် သားကောင်ရှာဖွေရန် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကိုပေါက်ဆိန်အား လက်ယာဘက်သို့ သွားစေ၍ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဝဲဘက်မှ ပတ်ကာလျှောက်လာခဲ့ရာ တစ်နာရီလောက် လျှောက်မိ လေလျှင် ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့သော် ခင်ခင်ထားသည် ဝက်ဝံသားကို စားလိမ့်မည် မထင် သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝက်ဝံကို မပစ်ဘဲ လွှတ်လိုက်ရာ ဝက်ဝံက လည်း ကျွန်ုပ်ကို ရန်မမူဘဲ ချောက်တစ်ခုထဲသို့ ဆင်းသွားလေ၏။

မွန်းလွဲချိန်ရောက်လတ်သော ကျွန်ုပ်သည် တောဆိတ်တစ်ကောင်၏ လတ်ဆတ်သော ခြေရာကိုတွေ့ရလေရာ ၎င်းခြေရာကိုခံ၍ နှစ်နာရီခန့် လောက် သွားသောအခါတွင် ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်၌ အောက်သို့ မျှော် ကြည့်ကာ ရပ်လျက်ရှိသော တောဆိတ်ထီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ ၏။

ထိုအခါ၌ ဆိတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက် ၂၀၀ ခန့် ဝေးကွာလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လေးပစ်ခြင်း၌ ကိုယ့်အစွမ်းကို ယုံသော်လည်း သေနတ်မှ ကား အလေ့အကျင့်နည်းသောကြောင့် စိတ်မချနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ထို့ ထက်နီးအောင် ချဉ်းကပ်ဖို့ လမ်းကိုကြည့်မိရာ ဆိတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ရိုက်မမြင်သော်လည်း မသင်္ကာဟန်လက္ခဏာနှင့် ဦးခေါင်းမော့ကာ အနံ့ခံလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ယခုမပစ်ခဲ့လျှင် ပစ်ရတော့မည် မဟုတ် သည်ကိုသိသည်နှင့် သေနတ်ကို ကျောက်စွန်းတွင် ထောက်၍ လက်ပြင် နောက်တွင် ကောင်းစွာချိန်ပြီးမှ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်လေ၏။

ဆိတ်သည် လေထဲသို့ ငါးပေလောက်မြောက်အောင် ခုန်တက် သွားပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မှန်မှန် ပါ၏လောဟု ရင်ဖိုလှိုက်စွာနှင့် သွားကြည့်သည်တွင် ကျောက်စွန်း အောက်တွင် စင်းစင်းကြီးသေလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် ပေါင်တစ်ဝေါင်ကို လှီးယူ၍ ကျန်သော အသားများကို ကျောက်စွန်းအောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့ပြီးလျှင် စခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ရာ ကိုပေါက်ဆိန်ကလည်း တောဝက်တစ်ကောင်ကို ရထားနှင့်လေပြီ။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောဝက်သားနှင့် ဆိတ်သားတို့ကို မီးတွင်ကင်လျက် ဆန်ပြုတ်နှင့် သောက်ကြလေရာ လွန်စွာ အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံလှသည်ဟု အောက်မေ့မိကြလေ၏။ ကျန်သော ဆိတ်ကောင်နှင့် ဝက်ကောင်တို့ကိုလည်း သွားရောက် ထမ်းယူကာ ကျပ်တင်ခြောက်ပြုလုပ်ထားကြလေ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဘေးအန္တရာယ်တို့ အကြောင်းကို သတိမရဘဲ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသော လူတစ်စုကဲ့သို့သာ အောက်မေ့၍ စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ကြည့်ပြီးလျှင် စိတ်ကြည်ရွှင်စွာ ရိုနေမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားများကို တုံးသူကတုံး၊ ညှင်းသူကညှင်း၊ ဆေးသူကဆေး၊ မီးပုံတွင် ကျပ်တိုက်သူကတိုက်လျက် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားလပ်အောင် အသီးသီးလုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြသောအခါ အိမ်မှာနေရခြင်းထက်ပင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။

စားသောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးလတ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒန်တိုများကို အသီးအသီးခဲလျက် ခင်ခင်ထား သီဆိုသော တေးချင်းများကို စည်းစိမ်နှင့် နားထောင်လျက် ရှိကြလေရာ တေးချင်းများဆုံးသောအခါ၌ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက စွန့်စားခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ ပုံဝတ္ထုများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောပြသည်ကို မီးပုံနားမှာ လျောင်းကာ နားထောင်နေကြရလေရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ မြို့ထဲ၌ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြုလုပ်သဖြင့် မြတ်စွန်း

သော ငွေများကို ရေတွက်နေရသော အရသာနှင့်ပင် မလဲနိုင်အောင် ရှိသည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်၌ မုဆိုးကိုပေါက်ဆိန်သည် သေနတ် တစ်လက်နှင့် ထွက်ပြန်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်ရှိလန်တို့သည် တောင်၏အခြေ အနေကို ကြည့်ရှုရန် ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ ရှိလန်သည် တောင်ထိပ်သို့ တက်၍ အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ မျှော်ကြည့်လိုသော ဆန္ဒရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ အသားမြတ်တောင်ထိပ်သို့ တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်၍ ရှိလန်ကို ပြလိုသောစိတ်ဖြင့်သာ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေရာ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ကြလေသောအခါ စနေထောင့်ဆီမှ မိုးတိမ်တို့ သည် နက်မှောင်လျက် တက်လာကြ၍ လျှပ်စီးတို့သည်လည်း တဝင်း ဝင်း တလက်လက် ရှိနေကြလေ၏။

ရှိလန်သည် တောင်ထိပ်တွင်ရပ်လျက် အရှေ့စူးစူးသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်ရာမှ ကျွန်ုပ်ကို လက်ကုတ်၍ ခေါ်ပြသဖြင့် မျှော်ကြည့်လိုက်သော အခါ မြောက်မြားလှစွာသော လူတစ်စုသည် တောင်ခြေရင်းဆီသို့ တရွေ့ ရွေ့လျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

တောင်ကြီးမှာ အလွန်တရာမြင့်လှသောကြောင့် တရွေ့ရွေ့ချီတက် လာကြသောလူများမှာ ပုရွတ်ဆိတ်များ ပမာဏကဲ့သို့ အလွန်သေးငယ် နှေးကွေးလှသည်ဟု မှတ်ထင်ရပေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ရှိလန်သည် နဖူးကိုသပ် ကာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ဘေးအန္တရာယ် စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို စခန်းသို့ပြန်ကြဖို့ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြေးအလွှား ဆင်းလာ ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း မိုးတိမ်တို့သည် အနောက်တောင်ထောင့်ဆီမှ

အပြင်လိုက်၊ အခဲလိုက် တက်လာကြသည်ဖြစ်၍ တစ်မိုးလုံး မှောင်မည်း စပြုလာလေရာ လျှပ်စီးတို့မှာလည်း တိမ်တိုက်၏အစွန်အဖျားဆီမှ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ထွန်းတောက် ပေါ်ထွက်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြေးဆင်းလာကြ၍ လူအရေအတွက် စေ့ငပါ၏လောဟု စစ်တွက်ကြည့်ရာ မုဆိုးကိုပေါက်ဆိန်မှာ ပြန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်သည် သေနတ်တစ်လက်နှင့် ထွက်သွားပြန်သဖြင့် ပြန်မလာသေးကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုအခါ ရိုလန်မှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာ၍ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအား လူအမြောက်အမြား တောင်ခြေသို့ ချီတက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်းနှင့် ပြောပြီးလျှင် လက်နက်များကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြဖို့ သတိပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်ခင်ထား ကြောက်လန့်မည် စိုးရိမ်သည်နှင့် တောင်ခြေသို့ လူအမြောက်အမြား လာကြသော်လည်း ရန်သူ ဟုတ်ကောင်းမှ ဟုတ်မည့်အကြောင်း၊ အကယ်၍ ဟုတ်စေကာမူလည်း ကျွန်ုပ်တို့ရှိကြောင်းကို သိကောင်းမှသိမည့် အကြောင်းများနှင့် ကြိဖန်ကာပြောကြသောအခါ ခင်ခင်ထားက ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအား...

‘သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါ... ဦးရယ်။ ယောက်ျားလည်း တစ်သက်၊ မိန်းမလည်း တစ်သက်ပါပဲ၊ မိန်းမသားဖြစ်ပေမဲ့ ယောက်ျားများထက် ပိုပြီးကြောက်စရာ အကြောင်းဘာမျှ မရှိပါဘူး။ သေနေ့စေ့လျှင် သေရုံပေါ့’

ဟု တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့်ပြန်ပြောလေ၏။

ခင်ခင်ထားမှာ စိတ်ထဲ၌ ကြောက်လန့်သည် ဖြစ်သော်လည်း မိမိရှုံ့ကြောက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့မမြင်စေရအောင် ဖုံးဖိထားဖို့ ကြိုးစားရှာခြင်းကိုပင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက အလွန်သဘောကျသဖြင့် ချီးကျူးမဆုံး

နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

မိုးတိမ်တို့သည် ထိုအချိန်တွင် တစ်ကောင်းကင်လုံး ပိတ်ဖုံးလှ မတတ်ရှိ၍ လျှပ်စီးတို့သည် မနားမရပ် တရစပ်ပစ်နေသဖြင့် မွန်းတည့် အချိန်ကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်ထိန်လင်းလျက်ရှိစဉ်၊ မိုးချုန်းသံတို့သည် လည်း တစ်ခဏလေးမျှ ပြတ်စဲခြင်းမရှိဘဲ ဂျိမ်းဂျိမ်းချင်း စပ်လျက်ရှိလေ ရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ တင်မောင်ညွန့်အတွက် များစွာစိုးရိမ်သောကရောက် လျက်ရှိကြလေ၏။

ခင်ခင်ထားမှာ တောင်ခေါင်းထဲတွင် ကုပ်လျက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ဂူဝတွင်ရပ်လျက် တောင်အောက်တစ်လျှောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် ရှုနေကြစဉ် တစ်နေရာ၌ ချေတစ်ကောင်၏ ဟောက်သံကိုလည်းကောင်း၊ ဇီးကွက်မြည်သံကိုလည်းကောင်း ကြားရပြီးနောက် ချေဟောက်သံနှင့် ဇီးကွက်မြည်သံတို့သည် ဤနေရာ၊ ထိုနေရာ စသည်တို့၌ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့်ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်သွားလေရကား ရှိလန်က...

‘ချေတွေက ဦးချိုမပါဘူး၊ ဇီးကွက်တွေကလည်း အတောင်မပါ ဘူး’

ဟု ပြောလေ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ ရန်သူများ၏ အချက်ပေးခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ ယခင်က ကြားခဲ့ရသည့် မိုးချုန်းသံတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကျယ်လောင်လှသည့် ထစ်ချုန်းသံကြီးသည် ဂူကြီးကို ပါ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ပြင်းထန်လှစွာသောအသံဖြင့် မြည်ဟိန်းသွား ပြီးနောက် တောင်ကမ်းပါးယံ၌ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများသည် သွက်သွက် ခါအောင် လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် မိုးပြို၍ကျခြင်းပေလောဟူ၍ မှတ်ထင် လောက်ပေ၏။

ထိုအချိန်မှာ နေဝင်ပြီဖြစ်သော်လည်း မပြတ်အောင် ပစ်နေသော

လျှပ်စီးရောင်တို့ကြောင့် တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ရပ်နေသော ရှိလန်သည် လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြသည်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တင်မောင်ညွန့်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ပြေးတက်လာ၍ ၎င်းနောက်မှ လူရိုင်းတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်တစ်လက်ကိုယူ၍ သစ်တပ်အကြားမှ ပြောင်းသွင်းကာ ပစ်မည် ကြံစည်ပါသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်က လူရိုင်းကို တည့်တည့်ကြီး ပိတ်ဆီးလျက် ရှိနေသောကြောင့် မပစ်နိုင်ဘဲ ကြည့်နေရလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်မှာ အလွန်တရာ မောဟိုက်ပင်ပန်းနေသည့် အဟန့်နှင့်နောက်သို့ လှည့်ကာ လှည့်ကာကြည့်ရင်း ပြေးတက်လာလေရာ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော လူရိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်း မိလိုက်လာသည်နှင့် တစ်ခဏထက် တစ်ခဏ နီး၍ နီး၍ ကပ်လာလေ၏။

ထိုသူ၏လက်၌ကား ဓားကြီးကိုကိုင်လျက် ပါလာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် အချက်ရှာ၍မတွေ့ဘဲ စောင့်ကြည့်နေရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့က နံဘေးသို့ရှောင်ပေးရန် လှမ်း၍အော်ပြောလိုက်ကြလေရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ သစ်ငုတ်တစ်ခုကို ခြေဖြင့်တိုက်မိ၍ လဲသွားလေရကား လူရိုင်းသည် လဲနေသော တင်မောင်ညွန့်အပေါ်သို့ ဓားနှင့်မိုးလျက် ရောက်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းတို့သည် သေနတ်များနှင့်ချိန်ကာ စောင့်နေရာမှ အချက်ရသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဓလုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ကြရာ သေနတ်သံသည် တစ်ချက်တည်းကဲ့သို့ ထွက်သွား၍ လူရိုင်းလည်း တင်မောင်ညွန့်၏ ခြေရင်းတွင် ဦးခေါင်းစိုက်ကာ ထိုးလဲသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ရှိလန်သည် သစ်တပ်ပြင်ဘက်သို့ ခုန်လွှားကျော်ထွက်၍ လဲနေသော တင်မောင်ညွန့်ကို ပခုံးပေါ်၌ထမ်းကာ ပြေးလာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အကူအညီဖြင့် သစ်တပ်တွင်းသို့ ချက်ချင်းပင် ပြန်ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ၌ မိုးကြိုးပစ်သည့်အချက်ကြောင့် နွယ်ပင်များသည် လောင်မီးကျကာ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက်ရှိလေရာ တစ်တောလုံးမှာ ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိလေ၏။

သစ်တပ်တွင်းသို့ ရှိလန်နှင့် တင်မောင်ညွန့်တို့ ပြန်ရောက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယခင်က တင်မောင်ညွန့် လဲနေသောနေရာသို့ မြားများကျလာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ နောက်တစ်ခဏ၌တွင်မူကား လေးငါးယောက်မျှသော လူရိုင်းတို့သည် လေးမြားတို့ကို ကိုင်ဆွဲကာ တောစွန်သို့ ရောက်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူများအား လူရိုင်းဟူ၍ ရေးသားရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ဖူးသော ရှမ်းတရုတ်များနှင့်လည်းမတူသဖြင့် မည်သည့် လူမျိုးဖြစ်သည်ဟု မပြောနိုင်သည့်အတွက် ထိုကဲ့သို့ရေးရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဝတ်အစားမှာမူ အထက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်တုံးလုံးရှိ၍အောက်ပိုင်းတွင်ကားအတော် ချောမွေ့သောချည်ထည်အဝတ်ကို “လန်ကွတ်တီ” သဖွယ်ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

လူရိုင်းများသည် တောစွန်မှရပ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ရှေ့သို့တက်ရမည်၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရမည်ကို မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေစဉ် မုဆိုးကိုပေါက်ဆိန်က ရှေ့ဆုံးမှ လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို ပစ်ချလိုက်သည်တွင် ကျန်လူများလည်း ထွက်ပြေးကြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဆီးကင်းခန့် ပမာဏရှိသော မိုးပေါက်ကြီးများသည် ကောင်းကင်မှ ကျစပြုလာလေရာ နောက်တစ်ခဏတွင် ရေအိုးကို မှောက်

သွန်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တဗျန်းဗျန်းမြည်အောင် အလွန်အမင်း သည်းထန်
စွာ ရွာသွန်းလိုက်ပေရကား...တောမီးများ ငြိမ်းသွားသဖြင့် တောင်ကမ်း
ပါးယံတစ်ခုလုံး မှောင်ကြီးဖုံးလျက် ရှိပေတော့၏။

များမကြာမီအတွင်း မိုးရေများသည် တောင်ထိပ်မှ လှိုမ့်ဆင်းလာ
လေရာ ချောင်းကြီး ချောင်းငယ် အသွယ်သွယ်ဖြစ်လာ၍ တောင်ကမ်းပါး
ယံတစ်ခုလုံး ရေစီးသံတို့ဖြင့် ဆူညံစွာ ရှိနေလေ၏။

၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာရှိသောအခါ မိုးသည် ရုတ်တရက် ရပ်စဲသွား၍
ကြယ်များပင် ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်စပြုလာလေရာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက
ရန်သူများတိုက်ခဲ့လျှင် ယခုသည်ကား အသင့်လျော်ဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်
ဟု အောက်မေ့သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား သေနတ်တစ်လက်စီ ထုတ်ပေး
ကာ အပေါက်တစ်ခုစီမှ စောင့်နေစေ၏။

တင်မောင်ညွန့်၏ သေနတ်မှာ တောထဲတွင် ကျန်နေရစ်ပြီဖြစ်၍
ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ပင် စောင့်ရလေတော့၏။

ခင်ခင်ထားမှာ တင်မောင်ညွန့်၏ အခြေအနေကို တွေ့မြင်ရသော
အခါများစွာ ကြင်နာဟန်လက္ခဏာနှင့် စားစရာများ ကိုယ်တိုင်ခူးခပ်၍
ကျွေးမွေးလေရာ ယခုအချိန်မှာ သေရေးရှင်ရေးအတွက် အရေးကြီးနေ
သောအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် မနာလိုဝန်တိုခြင်း
အလျှင်းမရှိခဲ့ချေ။

သန်းခေါင်တိုင်ရောက်၍ လထွက်လာသောအခါ ရန်သူများမှာ
အစအနမူ မပေါ်လာသေး၍ ရှိလန်အားမေးကြည့်ရာ ရှိလန်မှာ ဦးခေါင်း
ကိုထောင်ကာ အနံ့ခံလျက်...

‘ရှိတယ်၊ တောင်အောက်မှာ ရှိကြသေးတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

လကလေးအတော်အတန် မြင့်လတ်သော် မီးရှူးကြီးတစ်ခုသည်

တောင်အောက်မှ ကောင်းကင်သို့ တက်လာ၍ စစ်တပ်ပြင်ဘက်တွင် ချည်ထားသော မြင်းများအနီး၌ကျကာ တရဲရဲလောင်လျက် ရှိရကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက်မှာ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ မြားများသည် ကောင်းကင်မှကျလာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဂူ၏ အကာအကွယ်ကြောင့် ထိမှန်ခြင်းမရှိသော်လည်း မြင်း တစ်ကောင်၏ လည်ပင်းကို ထိမှန်သွားသဖြင့် တုံးလုံးလဲလျက်ရှိလေ၏။

ပထမလွတ်လိုက်သော မီးရှူးမှာ တရှူးရှူးလောင်ကျွမ်းနေသဖြင့် ကုန်တော့မည် ပြုသည်တွင် ဒုတိယ မီးရှူးတစ်ချောင်းသည် ကောင်းကင် မှ ကျလာပြန်လေရာ ၎င်းမှာမူ မြင်းများ၏အလယ်တည့်တည့်တွင် ကျနေ သောကြောင့် မြင်းများမှာ ထိတ်လန့်လျက် တစိုးစိုး အော်မြည်ရုန်းကန် လျက်ရှိကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌တွင် လူရိုင်းလေးယောက်တို့သည် မြင်းများ၏ အလယ်သို့ ပြေးဝင်လာကြ၍ မြင်းများကို တစ်ကောင်စီ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးသတ်လျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ထိုသူတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အခြားသော လူရိုင်းတစ်စုသည် သစ်တပ်ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ပြေးဝင်လာကြ၍ လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိသော သစ်ကိုင်းများကို ခုန်ကျော်ရန် ကြိုးစားနေကြရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပေါ်သို့ရောက်အောင် ခုန်လွှားနိုင်သော လူရိုင်းတို့ကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ပစ်၍ချကြ လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ နောက်ထပ်၍ ယမ်းထိုးရန်အချိန်မရသောကြောင့် သေနတ်များပစ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဓားကိုကောက်ကိုင်ကာ ရှေ့သို့ တက်၍ ခုခံကြလေရာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းနှင့်သာလျှင် လေးမြား ပါသည့်အတွက်ကြောင့် ဓားကိုမသုံးသေးဘဲ ပစ်ခတ်မြဲတိုင်း ပစ်ခတ်နေ နိုင်တော့၏။

တစ်ယောက်စီ ကျော်တက်လာသော လူတို့ကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ မြား
သည် တစ်ချက်စီ ပစ်ချနိုင်လေရာ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်တစ်ပြူး၊
သုံးယောက်ပြူး တစ်ပြိုင်နက် ကျော်လွှားနိုင်သောအခါတို့၌မူ ကျန်သော
လူများကို အများအားဖြင့် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ ဓားက သုတ်သင်လိုက်နိုင်
ပေ၏။

လူပေါင်း ၁၀ ယောက်ခန့် ကျဆုံးလတ်သော် နောက်ထပ်ခုန်
ကျော်ခြင်းမပြုဘဲ ကျန်သောလူများသည် လှည့်၍ပြန်သွားကြရာ ကျွန်ုပ်
တို့အနက်မှာမူကား ကိုပေါက်ဆိန်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ပခုံးတွင်
ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ရ၍ ကျန်လူများမှာ ခြစ်မိရုံမျှလောက်သာ ရှိကြ
လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ရန်သူများသည် ဆုတ်ခွာသွားကြဟန်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့
သည် သေနတ်များကို ယမ်းထိုးကာ စောင့်နေကြသေးရာ မကြာမီ
မိုးလင်း၍ လာလေတော့သတည်း။

* * *

အခန်း (၁၉)

ခင်ခင်ထားသည် ရန်သူများ ပြန်လာပုံမပေါ်သောအခါ၌ နံနက်စာ ဆန်ပြုတ်နှင့် အသားကင်တို့ကို လူအားလုံးအတွက် တည်ခင်းပြီးလျှင် ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းကန်မှစောင်းကာ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမိန်းကလေး၏ သတ္တိကို မချိုးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ကြသည့် ပြင် ဆံပင်ကလေးကို နောက်တွဲထုံးလျက် ကြည်လင်သောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ခပ်ပြုံးပြုံးထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသော အခါ မြို့သူတို့အလယ်တွင် ပိုးဖဲတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ပုတီး၊ နားတောင်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ ဧည့်ခံနေစဉ်က မြင်ခဲ့ရခြင်းထက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ၌ ကြည့်၍ကောင်းသေးသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် နောင်ရေးကို ဆင်ခြင်မိရာတွင်မူကား ကျွန်ုပ်မှာ အလွန် တရာ ရင်လေးလှ၏။ တောင်ထိပ်မှ ရှိလန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်ခဲ့ရသော လူစုလူဝေးမှာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိချေမည်ဖြစ်ရာ ထိုသူတို့သည် ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျီစားနေခြင်းဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ကင်းထောက်တပ်ကလေးမျှလောက်သာ ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ကြခြင်း

ဖြစ်စေ ဖြစ်တန်ချေ၏။

အကယ်၍ အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ခိုက်လာကြပါမူကား ဆင်အုပ်ကြီးကို ဆိတ်ကလေးတစ်စုတို့က ခုခံရန် မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဧကန်မုချရှုံးကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် တစ်ချက်မှာလည်း ဤလူများသည် ရှမ်းတရုတ်များ မဟုတ်ကြချေ။ အကယ်၍ မြို့ဝန်မင်းတို့လူစုသည် ရှမ်းတရုတ်တပ်များကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်နိုင်သည် ထားဘိဦး၊ ဤတပ်ကြီးရောက်လာသော အခါတွင် မှုန်မှုန်ညက်ညက်ကြေကြရမည် မလွဲဖြစ်ချေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လက်ငင်းစိုးရိမ်ရန် ရှိနေသည့်ပြင် မြို့ဝန်မင်းတို့ထံမှလည်း အကူအညီရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်ရန်မရှိချေ။

သို့ရာတွင် အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကား ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူ့များ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် ကင်းထောက်အဖြစ်နှင့် မူလက ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေရာ ယခုမှာ ၎င်းတို့အခြေအနေကို သိရှိရပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သိရသောသတင်းကို မြို့ဝန်ကြီးတို့ထံ သွားရောက်ပြောကြားရန် ဝတ္တရားရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သွားရောက်၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို တစ်နေ့ပတ်လုံး စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက်ရှိရာ ထိုနေ့အဖို့မှာ ရန်သူများလည်း မလာရောက်ကြချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျဆုံးသောရန်သူများ၏ အလောင်းများကို လွတ်ရာသို့ ဆောင်ကြဉ်း၍ စွန့်ပစ်ကြရ၏။ မြင်းသေကောင်များကိုမူ ကောင်းသော အသားများကို ရိက္ခာအတွက် လှီးဖြတ်၍ယူကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆန်မရှိစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရက်အတော်အတန်ကြာအောင် အစာငတ်၍ သေနိုင်ရန် မရှိတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ဝတ္တရားအတိုင်း ကျောပွန်

အောင် ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်လေရကား လူ အားလုံးကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကိုင်း... ကျွန်တော်တော့ ဗန်းမော်မြို့သွားပြီး ကျွန်တော် သိသမျှ သတင်းကို မြို့ဝန်မင်းကို ပြောချေဦးမှ တော်မယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသောအခါ ရှိလန်တစ်ယောက်တည်း မော့ကြည့်၍ ကျန်လူများက နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအခါ ဆက်လက်၍...

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကန့်ကွက်မည့်သူများ ရှိသလား'

ဟု မေးသောအခါ ဦးပေါက်ဆိန်က...

ဆိန်။ ။ 'မောင်သွားလျှင် တောင်ခြေရင်းရောက်အောင် အသက် ပါလိမ့်မယ် မထင်ဘူး'

ညွန့်။ ။ 'ခင်ဗျားက ဘာသတင်းသွားပြောမှာလဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ရှိလန်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ အင်မတန်ကြီးတဲ့ စစ်တပ်ကြီးကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း သွားပြောချင်တယ်'

ညွန့်။ ။ 'ပြောတော့ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဆုတ်တန် ဆုတ်ကြဖို့၊ ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေကို မြစ်ကြောင်းက စုန်ပြီး ပို့တန် ပို့ကြဖို့ပေါ့။ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း ဘယ့်နှယ်လဲ'

ဝင်း။ ။ 'ကျုပ်တော့ အကြံမပေးလိုဘူး... မောင့်သဘောပဲ'

ညွန့်။ ။ 'မတော်ပါဘူး ထင်တယ်... ကိုထွန်းချွန်၊ ကျုပ်တို့လူ တစ်စုကို ပစ်ထားခဲ့တော့မလားဗျာ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ပစ်ထားချင်လို့ မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ အမျိုးသားတွေ အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဝတ္တရားက ရှိနေတယ်။ တကယ် ဆိုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်ဒီမှာနေလို့ မထူးပါဘူး။ ကံကောင်းလို့ ဟိုရောက်သွားလျှင် ခင်ဗျားတို့လူစုကို လာပြီးကယ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး လားဗျာ'

ညွန့်။ ။ 'ဒါဖြင့် ရှိလန် သွားပါစေဗျာ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မဖြစ်ဘူးဗျာ.. သူကမှ တောကျင်လည်လေတော့ သူ တစ်ယောက်မရှိလျှင် ကျုပ်တို့လူစု ခက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်'

ဝင်း။ ။ 'ဒါ... မှန်တယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကိုင်း ဒီတော့... ကျွန်တော်သွားဦးမယ်၊ ငါးရက် အတောအတွင်း ကျွန်တော် ပြန်မရောက်လာလျှင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းကို ထပ်ပြီးလွှတ်ကြဗျာ'

ဝင်း။ ။ 'ဒီအကြံတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ကျုပ် က မောင်နဲ့အတူ လိုက်မှာမို့'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းကို ငေး၍ ကြည့်နေမိလေတော့ ၏။

ဝင်း။ ။ 'ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ တစ်ယောက်ထက် နှစ်ယောက်က သာပြီး ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ ကျုပ်ကြောင့် မောင်လာခဲ့ရတဲ့ ဥစ္စာ၊ မောင်သွားလျှင် ကျုပ်မလိုက်ဘဲ ဘာတော်လိမ့်မလဲ။ ဒီအကြောင်း ထပ် မပြောကြစို့နဲ့ တော့။ ကျုပ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ'

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့လျှင် မည်သူဖျက်၍ မျှရမည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သိကြပြီးဖြစ်ရကား တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းလိုက်သည့်အတွက် မည်မျှလောက် အားရှိသွားသည်ကို မပြောနိုင်ချေ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုပါမူ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေဟု သဘောထား၍ ဇွတ်မှိတ်ကာ သွားရမည်ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း နှင့်ဆိုပါက ထမြောက်အောင်မြင်ဖို့ များစွာမျှော်လင့်ရန် ရှိလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ ကား လွန်စွာနှလုံးမသာယာသည့် မျက်နှာထားကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့်

စိတ်ထဲ၌ လေးလံခြင်း ဖြစ်မိ၏။ ၎င်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်က...

‘ဝတ္တရားအတိုင်း ကျုပ်ဆောင်ရွက်မည် ကြံခြင်းဟာ နည်းလမ်းမှန် တယ်လို့ ခင်က ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်စမ်းပါ ခင်ရယ်။ ခင့်ကို ထားခဲ့ပြီး သွားရမည့်အရေးဟာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်နာတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ တောင် မပြနိုင်ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ ခင်က ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူလို့ နည်းလမ်းမှန်တာကို ထောက်ခံချက်ပေးတဲ့ သဘောနဲ့ သွားသာသွားချေ လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ.. ခင်ရယ်’

ဟု ပြောသောအခါ ခင်ခင်ထားသည် မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ရှိသော် လည်း စိတ်ကို တင်းလျက်သာ...

‘သွားချေပါ ကိုထွန်းချွန်၊ ရှင့်အဖို့ ခလုတ်မငြိ ဘေးမထိပါစေနဲ့ဆို တာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျွန်မက ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့လိုက်ပါမယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား မာနကြီးလှသော ခင်ခင်ထား သည် ကျွန်ုပ်ကို လုံးလုံးအရေးမထား ဂရုမစိုက်သူ မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်စိတ်၌ ပထမအကြိမ် ရိပ်မိလေ၏။ မုချ ဆတ်ဆတ်လောက် သေရမည့်ခရီးသို့ ထွက်ခါနီးဆဲဆဲတွင်မှ ထိုအခြင်းအရာကို ရိပ်မိခြင်းမှာ နှစ်နာလှချေသည်တကား ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိသေး၏။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်သည်ကား ချစ်ခြင်း၊ ကြိုက်ခြင်းအကြောင်း တို့ကို စဉ်းစားရမည့်အချိန်မဟုတ်ဟူ၍ စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက် လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် နေရစ်မည့်လူများကို တစ်ယောက်စီ ခေါ်၍...

‘အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ခင်ခင်ထားကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရစ်ပါမည်’

ဟူ၍ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုစေသေး၏။ တင်မောင်ညွန့်အားမူ စိတ်ထဲ၌ ရှိသမျှကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့လိုသည်နှင့်...

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကိုတင်မောင်ညွန့်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်ပြိုင်ပြီး ချစ်ကြိုက်နေမိကြလို့ ပြိုင်ဘက်ချင်း တော့ဖြင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ ရှေ့ကို ဘယ်သူနဲ့ နဖူးစာပါလို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြ မယ်တော့ မပြောနိုင်ကြသေးဘူး။ သို့သော် ဘယ်သူနဲ့ ရေစက်ဆုံတာ မဆုံတာ အပထားပြီး ယခု ကျုပ်သွားရမည့်ခရီးမှာ ခင်ခင်ထားကို ကျုပ် လိုပဲ စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ရစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် နဲ့ ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ကျုပ်အများကြီးအားရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ ရန်သူဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသော်လည်း ယခုမှာတော့ ကျုပ် အလွန်တရာမြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခင်ဗျားထံ အပ်နှံထားခဲ့ရသည့် အတွက် ခင်ဗျားကိုပါ ဒီကနေ့ကစပြီး မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက်ရယ်လို့ ကျုပ်က အသိအမှတ်ပြုပါတော့မယ်။

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ တင်မောင်ညွန့်သည် တုန်ယင်သော အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ပုတ်လျက်...

'စိတ်ချသွားပါ ကိုထွန်းချွန်၊ ကျုပ်မှာ အသက်ထွက်ခါနီးဖို့ ခြေ တစ်လှမ်းတည်း လှမ်းနိုင်လောက်တဲ့ ခွန်အားလောက်သာ ရှိတော့တယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီ ခြေတစ်လှမ်းကို ခင်ခင်ထား လွတ်မြောက်ချမ်းသာရေး အတွက် ကျုပ်အသုံးချရစ်ပါမယ်။ ခင်ဗျားဟာလည်း ကျုပ်နဲ့ပြိုင်ဘက် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ခင်ဗျားရဲ့သဘောထားကြီးကြောင်း ကျုပ်သိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ပြိုင်ချင်းပြိုင်ရစေကာမူ ကျုပ်ကလည်း သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ပြိုင်မယ် ဖြစ်လေတော့... ခင်ဗျား ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ မြန်မြန်ကြီး ပြန်ရောက်ဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်'

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်

တင်မောင်ညွန့်၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက်စီကို ခါးတွင်
ထိုးကြလျက် ရိက္ခာအနည်းငယ်မျှစီ အိတ်တွင် ထည့်ပြီးလျှင် စစ်စခန်းမှ
ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

* * *

အခန်း (၂၀)

ကျွန်ုပ်သည် အသားမြတ်တောင်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ၎င်းတောင်ပေါ်တွင် တောလည်ခဲ့ဖူးလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုတောင်၏ အခြေအနေကို အတော်ပင် သိကျွမ်းနေခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ထွက်လာစအခါတွင် ကျွန်ုပ်က ရှေ့ဆောင်ပြု၍ ရန်သူများနှင့် လွတ်နိုင်လောက်မည့်နေရာကိုမှ ကွင်းရှောင်လှည့်ပတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ တစ်နာရီကျော်ခန့် လာမိကြပြီးနောက် မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရန်သူတို့ဆားမှ လွတ်လာခဲ့ပြီဟု အောက်မေ့၍ စကားပြောစပြုကြသည်တွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ခင်ခင်ထား၏ သတ္တိကောင်းပုံ အကြောင်းနှင့် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို ချီးမွမ်းလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ချစ်ကြိုက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အလွန်နားဝင်ချိုလှသော်လည်း ချစ်ကြိုက်သူတို့၏ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေခဲ့လျှင် စိတ်အားပျော့တတ်သည်ဟု အယူရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ပြောရလေ၏။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အကြံကို ရိပ်မိဟန်နှင့် တိတ်

ဆိတ်စွာနေပြီးမှ...

ဝင်း။ ။ 'ကျုပ်က တော်တော် ချီးမွမ်းခဲ့တဲ့လူပဲ။ နို့ပေမဲ့ မောင့် သတ္တိမျိုးတော့ ရှာမှရှားပါပေတယ် မောင်ရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့်အများကြီး ချီးမွမ်းပါတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'တော်စမ်းပါ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးလို သတ္တိကို ချီးမွမ်း ရမည့်လူ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ယောက်မှ မမြင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လို လူမထားနဲ့၊ ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးတို့တောင် ...'

ဝင်း။ ။ 'မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့၊ မောင်က ကျုပ်တို့ထက် သာပေ တယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မဟုတ်နိုင်တာဘဲ ဦးလေးရယ်'

ဝင်း။ ။ 'မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ဦး။ ကျုပ်က တော့ တိုက်တာ ခိုက်တာတွေ၊ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရကိုင်ရတာတွေကို သဘာဝအလျောက် ကြိုက်လာခဲ့တဲ့လူဖြစ်တယ်။ ကျုပ်သွေးထဲမှာကိုက ဒီလို လုပ်ချင်တဲ့သဘောတွေက ပါလာပြီးသားပဲ။ မောင်ကတော့ ကုန် ရောင်း ကုန်ဝယ်အလုပ်နဲ့ စီးပွားရှာပြီး သားနဲ့မယားနဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေလိုတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ပါလာပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ဝတ္တရားလို သဘောတားပြီး ယခုလို စွန့်စွန့်စားစား အသက်ဆံဖျား သွားလာနေခြင်းများကို ကျုပ်က သိပ်ပြီးချီးမွမ်းတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဒီဟာမျိုးကို ပျော်လိုလုပ်တာ။ မောင်ကတော့ ပျော်တာ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ စိတ်ကို နှိပ်ကွပ်ပြီးကိုယ့်ဝတ္တရားရယ်လို ဆောင်ရွက်နေခြင်းဟာ အမှန် သတ္တိကောင်းလိုပေပဲ။ ကျုပ်ဟာဘယ်သူထက်မှ သတ္တိဘက်မှာ မညံ့ပါ ဘူး။ သို့သော် မောင့်သတ္တိနဲ့တော့မနှိုင်းနိုင်ပေဘူး မောင်ရယ်'

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်သော်လည်း ပြန်လည်ချေပရန် မတတ်နိုင်သည်နှင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရလေ၏။

ညနေ ၄ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်နှစ်လုံး၏ အကြား၌ တစ်မိုင်ခန့်လောက် ကျယ်ဝန်းသော မြက်ခင်းတစ်ခုကို ဖြတ် ကူးရမည်ဖြစ်ရာ မြက်ခင်းမှာ မြေပြင်ညီညာစွာ ရှိလှသောကြောင့် လူ နှစ်ယောက်ကိုမဆိုထားဘိ၊ ယုန်တစ်ကောင် ဖြတ်၍ပြေးလျှင်ပင် ပတ်ဝန်း ကျင်တောင်ကုန်းများ အထက်မှ မြင်နိုင်လောက်ပေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ အတွေ့အကြုံများလှသော ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက နေဝင်သည့်တိုင်အောင်စောင့်၍ အနည်းငယ် မှောင်မှိုက် သောအချိန်တွင် ဖြတ်ကူးလိုပေရာ ကျွန်ုပ်ကမူ အချိန်နှောင့်နှေးမည်စိုး သောကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဖြတ်ကျော်ဖို့ တိုက်တွန်းလေ၏။

‘ကိုင်း.....ဒါဖြင့် ရှိစေ’

ဟု ပြောကာ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်အလိုသို့ လိုက်၍ ဖြတ်ကူး လာခဲ့ကြရာ မြက်ခင်းဆုံး၍ တစ်ဖက်၌ရှိတောင်သို့ တက်မည်ပြုကြသော အခါ ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းကို တွေ့သည်နှင့် ခါးသို့တိုင် ရေသို့ ဆင်းကာကူးခဲ့ကြရ၏။

ထိုနောက် ချောင်းမှ တက်ကြ၍ တောင်ကမ်းပါးယံသို့ ရောက်ကြ သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ယခင် ကလူရိုင်းမျိုး ဖြစ်လောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအား ပြလေ၏။

‘ကိုင်း.... ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ နို့ပေမဲ့ သူတို့မှာ လေးမြားပါဟန် မရှိဘူး၊ ဓားချင်း ဓားလောက်တော့ ခြောက်ယောက်နဲ့နှစ်ယောက် ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကိုင်း.... ဒီနေရာက စောင့်ပြီး ခုခံကြစို့’

ဟုပြောလျက် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် တစ် ယောက်တည်း သွားလာနိုင်ရုံမျှသာရှိသော လမ်းကလေးကို ရွေးချယ်လေ ၏။

လမ်း၏တစ်ဖက်၌ တောင်ကမ်းပါးယံ စောက်ကြီးရှိ၍ တစ်ဖက်ကား ချောက်ကြီးရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်လိုသော ရန်သူများသည် တစ်ယောက်ချင်းသာ ချဉ်းကပ်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓားကိုလည်းကောင်း၊ အသီးသီးပြင်လျက် ရပ်တန့်ကာရှိနေကြစဉ် လူရိုင်း ၆ ယောက်တို့သည် ရုတ်တရတ် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုသူတို့သည် အဖော်များကို သွား၍ ခေါ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ကို အလစ်တွင် ချောင်း၍ တိုက်မည်ဟု ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု တွေးတောကာ စောင့်နေကြရာ နာရီဝက်ခန့်ကြာသော်လည်း မပေါ်လာကြသေးသဖြင့် အတော်ပင် အနေရခက်လျက်ရှိကြလေသည်။ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက...

‘တိုက်မှာဖြင့် တိုက်... သေမှာဖြင့် သေ... ပြီးရောပေါ့ဗျာ။ ဒါမျိုး အခံရအခက်ဆုံးပဲ’

ဟုပြောသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းကလေးကို ရှေ့နောက်ပိုင်းခြား၍ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ တာဝန်ခွဲဝေကာ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ငှက်တစ်ကောင်လန်၍ ပျံသွားသည်နှင့် မတ်စောက်လှသော တောင်ကမ်းပါးပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် တလှုပ်လှုပ်ရှိနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ သင်္ကာမကင်းသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လှုပ်နေသော အရာဝတ္ထုကို သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်ရာ လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် တောင်ကမ်းပါးယံမှ ချောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့၏။

(ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏လက်စွမ်းကို အနည်းငယ် ရှင်းလင်းဖော်ပြလို၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လေးမြားပစ်ခြင်းအတတ်၌ အထူးလေ့လာခဲ့သဖြင့်

လက်ဖြောင့်လှပရာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လှေကျင့်ခြင်း အလွန် နည်းပါးလျက် သူတစ်ပါးတို့ထက် လက်ဖြောင့်နေခြင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရှိ ပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်မှာ လေးမြားသည်လည်းကောင်း၊ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်သည်လည်းကောင်း မျက်မှန်းနှင့်ပစ်ရခြင်းဖြစ်၍ လက်ငြိမ်မှု သည် အရေးကြီးလှပေရာ တစ်ခု၌ လက်ဖြောင့်ခဲ့လျှင် တစ်ခုတွင်လည်း အခြေခံရဟန်တူ၏။ မျက်မှန်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ သေချာစွာချိန်၍ပစ်ရသော သေနတ်ကြီးမျိုးကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ပါးတို့ထက် ထူးကဲအောင် မရှိလှပေ)

နောက်တစ်ခဏ၌ လူရိုင်းတစ်စုသည် ညာသံပေးလျက် ဗိုလ်ထိန် ဝင်းဘက်ရှိ လမ်းမှ ပြေးဝင်လာကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်ဘက်မှလည်း လူရိုင်း တစ်ယောက်သည် ကမ်းပါးစောက်မှ လျှောချ၍ ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးဝင်လာ လေ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ဖြစ်ပျက်ပုံတို့မှာ အလွန်လျင်မြန်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းတွင် ရှုပ်ထွေးနေခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ပြေးဝင်လာသော လူရိုင်းကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ပစ် လိုက်ရာ မီးမကူးဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုသူက ပစ်လိုက်သော ဓားကိုမူ ဦးခေါင်း ကိုငဲ့ကာ ရှောင်လိုက်သဖြင့် “ဝို...” ခနဲ ကပ်၍ ထွက်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် လူရိုင်းသည် ထွေးလုံးကာ သတ်ပုတ်နေကြ လေရာ လူရိုင်းသည် ဒုတိယဓားတစ်ချောင်းကို ခါးမှနုတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ထိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဓားကိုင်သောလက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖမ်း ကာ အခြားလက် တစ်ဖက်မှ သေနတ်ဒင်နှင့်နဖူးကို ဆောင့်လေ၏။

သို့ပါသော်လည်း ကောင်းစွာ မထိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို စိစိပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပါသော်လည်း လူရိုင်း သည် တစ်ကိုယ်လုံး ကွေးကောက်ကာ ရုန်းဖယ်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ပျက်၍ ခရီးပန်းလာခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူ၏ ဒဏ်ကို ကြာရှည်စွာ

ခံနိုင်မည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် သူ့ဘက်မှလာသော လူလေးငါးယောက်တို့ကို ဓားနှင့်သက်သက် ခုခံချက် ရှိနေရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုကူညီရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမှာ အသက်ချင်းလဲရမည့် တိုက်ပွဲမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပျော်မျှလောက်သာ အစွမ်းပြရသော တိုက်ပွဲမျိုး ဖြစ်လေဟန်နှင့် လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်လျက်ရှိရာ လူရိုင်းတစ်ယောက် ယောက်ကို ဓားထိသွားသော အခါများ၌ ဟီးခနဲ၊ ဟားခနဲ၊ သက်ပြင်းချကာ ညည်းညူလိုက်သော အသံများကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရ၏။ လှည့်၍မူကား မကြည့်နိုင်ချေ။

လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်စေခြင်းငှာ လိမ်တွန့်ကာ ရုန်းလျက်ရှိရာ တဖြည်းဖြည်း တစ်စစ လွတ်တော့မည် ကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ လွတ်ခဲ့ပါမူကား ကျွန်ုပ်သေရမည် မချွတ်တည်း။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လက်အားကိုသာ အားမကိုးဘဲ ပခုံးကိုလည်း အသုံးပြုပြီးလျှင် ထိုသူ၏လက်မောင်းကို ပခုံးနှင့် ဖိထား၍ ဒူးကို နုတ်ပြီး မှ ထိုသူ၏ခါးကို ထောက်ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို သွားနှင့် ကိုက်ဖဲ့လိုက်ရာ အတုံးလိုက် ပြတ်ပါသကဲ့သို့ အလွန်နာကျင်စွာနှင့် တွန့်လိုက်မိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို တွန်းလှန်လိုက်၍ ကျွန်ုပ် အပေါ်မှခွစီးပြီးလျှင် ဓားကို မြှောက်ကာ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်မည်အပြု တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် ဓားဦးရှေ့မှ ရောက်လာ၍ လူရိုင်းသည် တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါလျက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ လှိမ့်ဆင်းသွားတော့၏။

*ထိုအခါ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ အသံဖြင့်...

‘မောင်ထွန်းချွန် ထိသွားသေးသလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ နမူးနထူးနှင့် မြေပေါ်မှ လူး၍ထလိုက်
လေ၏။

လူရိုင်းမှာမူ လည်ပင်းတွင် အပေါက်ကြီးဖြစ်လျက် သွေးထဲတွင်
လူးနေလေ၏။ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းဘက်ရှိ လမ်းပေါ်တွင်ကား လူရိုင်း ၃
ယောက်တို့၏ အလောင်းများသည် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေရာ တစ်ယောက်မှာ
ထွက်ပြေးဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက...

‘ဒီတစ်ခါ တိုက်ရတာ တော်တော် အားရပါးရ ရှိပေသားကပဲ’

ဟု ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမျက်နှာသည် တစ်မျိုးပြောင်း
လဲသွား၍ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် ယိမ်းယိုင်ကာ ကျွန်ုပ်လက်ပေါ်သို့ လဲကျ
သွားလေရာ ၎င်း၏ အင်္ကျီကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ရင်ဝ၌ ဓားဒဏ်ရာကြီး
ကိုတွေ့ရလေ၏။

‘ဖြစ်ရလေ....ဦးလေးရယ်၊ ဘယ့်နယ် ထိသွားပါလိမ့်’

ဟု ငိုသံပါနှင့် ပြောလျက် မျက်စိမှိတ်လျက်ရှိသော ဗိုလ်ထိန်ဝင်း
ကိုလှမ်းကြည့် လိုက်ရာ ပါးစပ်မှသွေးများ အန်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။

‘အို....ဦးလေးရဲ့ ကျွန်တော့် အပြစ်ပါပဲ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်
ကြောင့်ဒီလို ဖြစ်ရတာပဲ’

ဟု ညည်းတွား ရေရွတ်မိသောအခါ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းက...

‘မငိုပါနဲ့ ငါ့တူရယ်၊ သူတစ်ပါးကို သတ်ခံတဲ့လူဟာ ကိုယ့်အလှည့်
ကျတော့ သေပုံပါမှပေါ့။ နို့ပေမဲ့ လူရိုင်းလက်ချက်နဲ့ အသက်သေရတာ
အံ့ဩတာပါပဲ။ မငိုပါနဲ့ ငါ့တူရယ်၊ ဦးလေးကို တစ်ခါတစ်ခါ သတိရ
နော်။ ငါ့တူကို ဦးလေးက သိပ်သဘောကျတယ်’

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မွေးသဖခင် ဆုံးစဉ်က မငိုယိုခဲ့မိပါ

ဘဲလျက် မျက်ရည်များ အသွယ်သွယ်စီးလျက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိ
လေ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်ထိန်ဝင်းသည် လည်ပင်းတွင် စွပ်ထားသော လက်ဖွဲ့
ကို ကျွန်ုပ်အား ဖြုတ်စေ၍ ခင်ခင်ထားအား နောက်ဆုံးလက်ဆောင်
ပေးလိုက်ကြောင်းမှာထားပြီးလျှင် တစ်ချက်မျှ ပါးစပ်ဟကာ ဝိညာဉ်
ချုပ်၍ သွားရှာလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလောင်းကို ရင်ခွင်မှချ၍ အနီး၌ ထိုင်ပြီး
လျှင် အားရအောင် ဟစ်အော်ငိုကြွေးမိလေတော့သတည်း။

* * *

အခန်း (၂၁)

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ အလောင်းအနီးမှ ထလာသောအခါ၌ မှောင်မိုက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်း၌ ၎င်းပေးလိုက်သော လက်ဖွဲ့ကို စွပ်ထားသည့်ပြင် ၎င်းကိုင်သော ဓားကိုလည်း မထားရစ်ခဲ့ရက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆောင်ကြဉ်း၍လာခဲ့၏။

ထိုအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်မှာ လာရောက်ခဲ့သည့်ကိစ္စကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ခင်ခင်ထားကိုမျှလည်း ကောင်းစွာ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ လျှောက်မိလျှောက်ရာ လျှောက်လာခဲ့လေရာ ချောက်ထဲသို့ ကျသေလျှင်လည်း အရေးမကြီး၊ လူရိုင်းတို့လက်ချက်ဖြင့် သေရလျှင်လည်း အရေးမကြီး၊ ဘာကိုမျှ အရေးမကြီးဘဲ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းကိုသာလျှင် မျက်စိထဲတွင် မြင်လျက်ရှိလေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် လေချွန်သံကြားသလိုလို၊ ခြေသံကြားသလိုလို မှတ်ထင်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ရွံ့ကြောက်ခြင်း မရှိသည့်ပြင် အကယ်၍ တစ္ဆေဖြစ်ပါမူလည်း ကျွန်ုပ်ကို အနှောင့်အယှက် ပြုမည့်လူတစ်ယောက်မဟုတ်၊ အကူအညီပေးနိုင်လျှင် ပေးလိမ့်မည်

အထင်နှင့် တွေ့မြင်လိုစိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အချိန်ရှိ၍ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်ဟု မပြောနိုင်ဘဲ ကောင်းကင်ကိုကြည့်ကာ ကြယ်တာရာတို့ဖြင့်သာ မှန်းဆ၍ လျှောက်လာစဉ် ကျွန်ုပ်၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် လူရိုင်းအမြောက်အမြား ထွက်ပေါ်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်ကို ကြီးတို့ဖြင့် တုပ်နှောင်ကြလေ၏။

၎င်းနောက် လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်ကို တွန်းထိုးကာ ခေါ်သွားကြ၍ တဲတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ တဲထဲသို့သွင်း၍ ပစ်ထားခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မည်သည့်အရာကိုမျှ စဉ်းစားရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့တိုင် ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါလူရိုင်းတစ်ယောက်သည် အမဲသားပြုတ် တစ်တုံးကို ကျွန်ုပ်အားကျွေးပြီးနောက် ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သွားလေရာ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် လူရိုင်းတစ်စု၏ အလယ်၌ ဒေါင်းမြီးကြီးကို ဦးခေါင်း၌ထိုးစိုက်ကာ ထိုင်လျက်ရှိသော လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်၏ ရှေ့သို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုလူကြီးမှာ အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ၍ သူတစ်ပါးတို့ထက် အရပ်အမောင်း မြင့်မားထွားကျိုင်းခြင်းရှိသည့်ပြင် ခံ့ညားသော ကုဋေလည်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသူတို့အနက်တွင် လူကြီးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သေရတော့မည်ဟု တွက်ကိန်းချထားပြီး ဖြစ်ရကား လူယဉ်တို့မည်သည် လူရိုင်းတို့ထက် တရားသဘာဝကို သိနားလည်သည်ဟု ယူဆအပ်သည့်အတိုင်း သေခြင်းသဘောတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အကြောင်း သိရှိပြီးဖြစ်လေဟန်နှင့် အနည်းငယ်မျှ ရွံ့ကြောက်သောစိတ်မျိုး မရှိသည့်လက္ခဏာဖြင့် ခြေလှမ်း

ကို မှန်မှန်ကြီးလှမ်းလျက် မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ၎င်း၏ရှေ့တွင် ရပ်နေလေ၏။

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် စိတ်ထဲ၌ ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာနှင့် အတန်ကြာအောင်ငေးလျက် ကြည့်နေလေသေး၏။

ထို့နောက် မြန်မာစကားတတ်သော စကားပြန်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အရပ်မှလာခဲ့ကြောင်း မေးလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မုဆိုးဖြစ်၍ တောလည်ထွက်လာရင်း မျက်စိလည် လမ်းမှားနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ပြောလေ၏။

လူကြီး။ ။ ‘ဟို တစ်ယောက်ရော .. ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ခင်ဗျားတို့ လက်ချက်ကြောင့် သေရစ်ခဲ့ပြီ၊ နို့ပေခွံ ကျုပ်တို့ဘက်က တစ်ယောက်သေတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ငါးယောက်သေတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ကျေနပ်တယ်’

လူကြီး။ ။ ‘မောင်မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ သို့သော်လည်း ကျုပ်တို့နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက် တစ်ယောက်သေတဲ့အတွက် မောင်မင်းတို့ဘက်က လူတစ်ရာ သေအောင်သတ်ပြီး စီရင်ရမယ်’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘မိအောင်ဖမ်းထားတဲ့ လူတစ်ရာကို သေအောင်သတ်ဖို့ ဟာက လွယ်ပါတယ်။ လွတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သေအောင်သတ်ဖို့တော့ ခင်ဗျားတို့ မတတ်နိုင်ပါဘူး။’

လူကြီး။ ။ ‘ဘာပြောတာလဲ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ကျုပ်ကို ယခု ခင်ဗျားတို့ မိထားလေတော့ သတ်ပစ်မယ်ဆိုလျှင် လွယ်တာပေါ့။ ကျုပ်ကို လွတ်ကြည့်စမ်းပါ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ပြစမ်းချင်လှတယ်’

လူကြီး။ ။ ‘(မခံချင်ဟန်လက္ခဏာနှင့်) ‘မောင့်ကို လွတ်ထားလျှင်’

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ချင်း သတ်ဝံ့တယ်လား'

ကျွန်ုပ် ။ 'တစ်ယောက်ချင်းသတ်ရ သတ်ရ၊ ဆယ်ယောက်နှင့် သတ်ရသတ်ရ... ကျုပ်မကြောက်ပါဘူး၊ စမ်းကြည့်စမ်းပါ'

လူကြီး ။ 'ကောင်းပြီ၊ စမ်းကြည့်မယ်'

၎င်းနောက် လူကြီးဖြစ်သော လူရိုင်းသည် မိမိ၏တပည့်များနှင့် တိုင်ပင်လေရာ လူလုံး၊ လူဖန် အလွန်တရာ ထွားကျိုင်းလှသော လူရိုင်း တစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့အနက်မှ ထွက်လာ၍ လူကြီးရှေ့တွင် ရပ်နေ လေ၏ ။

လူကြီး ။ 'ကိုင်း... ဒီလူက မောင်တို့သတ်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ညီအရင်းတော်တယ်၊ သူက မောင်နဲ့သတ်ချင်တယ်ပြောတယ်၊ သတ်ဝံ့ ပါမလား'

ကျွန်ုပ် ။ '(ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာမျိုးထားလျက်) 'သတ်ဝံ့လှချေဗျာ၊ အခုလား ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သတ်ကြရမှာလဲ'

ထိုအခါ လူရိုင်းများ တိုင်ပင်၍ စီမံကြသည်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုလူကို တောထဲသို့ခေါ်သွား၍ တစ်ဖက်သော တောစွန်မှ ထိုလူကို လွှတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို အခြားတစ်ဖက်မှ လွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့အောင်ရှာ၍ ဦးရာလူ က ပစ်သတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်နက်မှာ အလိုရှိရာ ကိုင်ဆောင်နိုင် မည်ဖြစ်ရာ ထိုလူက လေးနှင့်ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်မည်ဖြစ် ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ရာ လက်နက်မျိုးကို ကိုင် ဆောင်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ထားသော လေးမြား တို့ကို ကိုင်လိုလှသော်လည်း ၎င်းတို့မပါခဲ့သည်ဖြစ်၍ တင်မောင်ညွန့်၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏ဓားကို ကိုင်ဆောင်ရန်

သဘောတူညီရလေ၏။

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်မှာ ကျည်ဆန်နှစ်ခုတည်းမျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် တိုက်ရမည့်လူရိုင်းသည် ထိုအခြင်းအရာကို သိရှိရသောအခါ သူစိမ်းတစ်ယောက်အပေါ်တွင် အသာမယူလိုကြောင်းနှင့်ပြော၍ ၎င်းကလည်း မြားတံနှစ်စင်းတည်း သာ ယူခဲ့ပါမည်ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျန်သောမြားတို့ကို မြားဘူးမှ ထုတ်၍ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း “အာဂလူ” တစ်ယောက်ပါပေတကားဟု စိတ်ထဲတွင် ချီးမွမ်းမိလေ၏။

၎င်းနောက် လူရိုင်းတစ်စုတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော တောကြီးသို့ခေါ်သွားကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်ကွာလှမ်းသော နေရာမှလွတ်လိုက်ကြပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာနေရာတို့မှ အသီးသီး စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

တောထဲတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တွေ့အောင်ရှာ၍ ပစ်ခတ်ရမည့်တိုက်ခိုက်နည်းမှာ တောကျင်လည်သော လူရိုင်းတို့၏ အကြိုက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က အရေးနိမ့်ဖို့ လမ်းများသည် မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ သစ်ပင်၌ ကြီးနှင့်တုပ်၍ အပစ်သတ်ခံရခြင်းထက် တော်သေးသည့်ပြင် အကယ်၍ပင် သေရစေကာမူလည်း သွေးပူပူနှင့် သေရခြင်းဖြစ်၍ ရွံ့ကြောက်ခြင်း သက်သာသေးသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း သေဆုံးခဲ့သည်အချိန်မှစ၍ လာခဲ့သည့်ကိစ္စကို ထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ များစွာမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘဲ ပွဲထဲက လူပြက်များ ပြက်သည့်အတိုင်း “စောစောသေလျှင် စောစောအိပ်ရသည်” ဟူ၍သာလျှင် အောက်မေ့မိလေ၏။

လူရိုင်းများက အချက်ပေး၍ လွတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

ကျွန်ုပ်၏အကြံမှာ တစ်ခုသောနေရာ၌ ပုန်းအောင်းနေပြီးလျှင် ထိုသူ၏ အလာကိုစောင့်၍ ကျွန်ုပ်က လက်ဦးအောင်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။

သို့ရာတွင် စိတ်ထဲ၌ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသူတစ်ယောက် အဖို့မှာ တစ်နေရာ၌ ငြိမ်ဝပ်စွာထိုင်၍ စောင့်နေသော အလုပ်သည် မလွယ်ကူလှချေ။ သို့ဖြစ်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြေးရင်းလွှားရင်းသေရခြင်း က ခံသာသေးသည်ဟု အောက်မေ့၍ ကျွန်ုပ်သည် ရွေးချယ်ထားသော နေရာကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ထိုလူရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကြည်လင် အေးမြသော ရေကိုမြင်ရသဖြင့် ရေထဲ၌ စိမ်လိုက်ရလျှင် ကိုယ်၏ သက်သာခြင်းရ၍ စိတ်၏ သက်သာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ လျက် ခြေလက်တို့နှင့် မျက်နှာတို့ကို ရေဖြင့်ပက်ဖျန်းပြီးနောက် တစ်ဖက် သောကမ်းသို့ တက်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေဆွတ်လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်သည့် အတိုင်း နွမ်းနယ်ခြင်းပြေပျောက်၍ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ လတ်ဆတ်ကြည် လင်ခြင်းဖြစ်ခဲ့ရာ တိုက်ခိုက်ရမည့်အလုပ်တွင် တိုး၍စိတ်ပါဝင်စားခဲ့ သည်နှင့် ရှေ့သို့သတိနှင့်လှမ်းကြည့်ရင်း သစ်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းကူးကာ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းမှ တက်ခဲ့၍ ကိုက်ပေါင်းတစ်ရာခန့် လျှောက် လာမိသောအခါ ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ကိုက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ကွာလှမ်းသောနေရာရှိ သစ်တစ်ပင်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်ကပ်လျက် ချောင်းကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သစ်တစ်ပင်သို့ ပြေး၍ကပ်လိုက်လေ၏။

မြင်လိုက်ရသောမျက်နှာသည် ရုတ်တရတ် ပျောက်ကွယ်၍

သွားလေရာ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်နှင့်ချိန်ကာ စောင့်နေစဉ် နောက် တစ်ကြိမ်ပြု၍ ကြည့်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေနတ်နှင့် တစ်ချက်ပစ်လိုက်လေ၏။

သေနတ်သံသည် တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဆူညံသွားလေရာ ကျည်ဆန်သည် သစ်ပင်ပင်စည်ကို ပွတ်ကာ မှန်သွား၍ မျက်နှာလည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့၏။ အဘယ်သို့ ရောက်သွားလေသနည်း၊ သစ်ပင်၏ အခြားဘက်၌ သေလျက် ရှိလေသလော သို့တည်းမဟုတ် ဒဏ်ရာနှင့် ဝပ်လျက်ရှိလေသလော။

ကျွန်ုပ်သည် ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ကြာအောင် စောင့်နေပြီး နောက် သေနတ်ကိုကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွား၍ ထိုသစ်ပင်၏ နောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူကိုမတွေ့ရဘဲ သစ်ခေါက်အနည်းငယ်မျှ ကွာလျက်ကျနေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မကြာသေးမီကပင် ရေသောက်၍လာခဲ့သော်လည်း ထိုခဏ၌ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ရေငတ်သောဝေဒနာဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ရာ သေချင်လျှင် သေပစေ၊ ရေဝအောင် သောက်လိုက်ရလျှင် ကျေနပ်ပြီဟူသော စိတ်မျိုးဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းရှိရာ ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့လေ၏။

စမ်းချောင်းသို့ရောက်၍ ရေဝအောင် သောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် သည် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ မော်ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေးနှင့် ချိန်ရွယ်ကာ စောင့်နေသော လူရိုင်းသည် မြားကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေရာ မြားတံသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက် လက်မောင်းတွင် စူးဝင်လျက် စိုက်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းပေါ်တွင် လဲချင်ပြုလျက် တွန့်လိမ်ကာ ရှိနေလေရာ လူရိုင်းကမူ သူပစ်ချင်သောအချိန်တွင် အလွယ်တကူ ပစ်

သတ်ရုံမျှသာ ရှိတော့သည်ဟု အောက်မေ့ဟန်လက္ခဏာနှင့် အရသာခံကာ ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်မှာ လက်မှလွတ်ကျ၍ ကမ်းစပ်တွင် ရှိနေလေရကား မည်သို့မျှ ရန်တုံ့မှုရန်မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ စိတ်ချလက်ချ ကြည့်နေဟန် တူပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြုမူခြင်းမှာ ကြောင်သည် ကြွက်ကို ခုတ်ဖမ်းပြီး နောက် မသေမရှင်နှင့် တွန့်လိမ်နေခြင်းကို အရသာခံ၍ ကြည့်နေခြင်းမျိုး နှင့် တူလှပေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ရသောအခါ ပရိယာယ်ဉာဏ် ထုတ်ရန် အကြံဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လေဟန်နှင့် မြေပေါ်၌ ဒူးထောက်ကာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးဘိသကဲ့သို့ ဟန်လုပ်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်လက်သည် သေနတ်ရှိရာသို့ နောက်ပြန်စမ်းသပ်နေလေရာ လူရိုင်းကမူ ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက်လက်ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေတော့၏။ စင်စစ်မှာ လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်သန်ဖြစ်သော အဖြစ်ကိုမသိခဲ့ချေ။

ထိုအတောအတွင်း၌ လူရိုင်းသည် ကျန်ရှိသော မြားတစ်စင်းကို မြားဘူးမှ ထုတ်၍ လေးတွင် တပ်ကာအသင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်လက်သည် သေနတ်ကို စမ်းကိုင်မိသောအခါတွင် လက်ဝဲလက်ပခုံးကို ၎င်း၏ဘက်သို့လှည့်ကာ ဟန်ပြင်လျက်ရှိစဉ် လူရိုင်းသည် တော်လောက်ပြီဟု အောက်မေ့၍ လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ မြှောက်လိုက်သောလက်သည် ပခုံးနှင့်တည့်အောင် မရောက်သေးမီ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်လက်သည် ဆန့်တန်းပြီးဖြစ်နေ၍ ခလုတ်ကို ဆွဲကိုင်ရကား လူရိုင်းမှာ နဖူးတွင် အပေါက်ကလေးဖြစ်၍ ကျွမ်းပြန်ကာ ထိုးကျသွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် လက်မောင်းတွင် စူးဝင်လျက်ရှိသော မြားတံကို နုတ်ယူချိုးဖဲ့၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တောထဲမှထွက်လာသောအခါ လူရိုင်းတစ်စုတွေ့၍ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာနှင့်မြားတံကျိုးတို့ကိုပြပြီးလျှင် လူကြီးရှိရာ နေရာသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်သွားလေရာ မည်သူကမျှ တားဆီးခြင်း မပြုကြချေ။ ယခင်က သစ်ပင်ရိပ်သို့ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် လူကြီးဖြစ်သူနှင့် စကားပြောလျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု အောက်မေ့နေဆဲတွင် ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ရှိလန်ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်တရာ အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်နေပြီးနောက် ခင်ခင်ထား တို့အကြောင်းကို မေးလိုလှသော်လည်း ရှိလန်က လက်ပြထားသည်နှင့် ဆိုင်းငံ့နေရလေရာ ရှိလန်သည် လူကြီးလုပ်သူနှင့် လူရိုင်းဘာသာဖြင့် အတန်ကြာအောင် စကားပြောနေပြီးမှ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ မြန်မာစကားဖြင့်...

‘ခင်ခင်ထားတို့ ကျန်းမာပါတယ်။ ဒီလူစုက ကျွန်တော်နဲ့ လူမျိုးအတူတူ ဖြစ်နေကြလေတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီးလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မရှိကြပါဘူး’

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က လူကြီးဖြစ်သူအား တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်သော အလုပ်ပြီးစီးခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေရာ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုပြီးနောက် ၎င်းထက်ကြီးသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်တွေ့၍ ၎င်း၏ အမိန့်အတိုင်း နာခံရန်ရှိကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ထို့နောက်ရှိလန်သည် လူကြီးလုပ်သူ လူရိုင်းနှင့် စကားပြောကြပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့်

ရှိလန်က အထက်သံနှင့်ပြော၍ လူရိုင်းကြီးက ရိုသေကိုင်းညွတ်သော အမူအရာရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။

ယင်းသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ရှိလန်သည် စိတ်မာန်ထွက်သော အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားတင်းတင်းပြောသောအခါ လူရိုင်းကြီးသည် နှိမ့်ချသောမျက်နှာနှင့် ဦးညွတ်ကာ နားထောင်နေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရှိလန်သည် ငေါက်ငမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ လူရိုင်းကြီးလည်း ခေါင်းငုံ့ကာ ထသွားလေ၏။

ထိုအခါ ရှိလန်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ “ဆရာကြီး” အကြောင်းမေးလေရာ ကျွန်ုပ်က ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအကြောင်းကို ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ပြန်ပြောသည်တွင် လူရိုင်းများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေရကြောင်း သိသည်နှင့်...

‘တယ်မိုက်တဲ့အကောင်တွေ၊ ဒင်းတို့လိုလူတွေ တစ်ရာ တစ်ထောင် မက အဖိုးတန်တဲ့ ငါ့ဆရာကြီးကို သတ်ပစ်ကြတယ်။ နေနှင့်ဦး၊ ဒင်းတို့တော့’ ဟုပြောကာ မြေကြီးကို ခြေဖနှောင့်နှင့် ဆောင့်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ယခုရှိလန်သည် ယခင်ရှိလန်နှင့် များစွာခြားနားခြင်း ရှိဘိတကားဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

၎င်းနောက် ရှိလန်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောပြသည်မှာ ထိုညက ကျဆုံးသောလူများ၏ အလောင်းများကို သေချာစွာကြည့်ရှုသောအခါ နဖူးတွင် ထိုးနှံထားသော ဆေးတို့ကို မြင်သဖြင့် မိမိ၏ လူမျိုးများဖြစ်သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်း တောထဲထွက်လာ၍ ထိုလူစုကို တွေ့အောင် ရှာပြီးလျှင် မိမိအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ လူများသည် ၎င်းအား မှတ်မိကြကြောင်း၊ ထိုလူစုသည် မိမိ၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်လေ့ရှိကြောင်း၊ မိမိ၏ ဖခင်သည် ထိုလူမျိုးတို့၏ ဘုရင်ဖြစ်၍ မိမိမှာ

သားကြီး သြရသဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်၏ ဒုတိယမယားသည် အလွန် ယုတ်မာလှ၍ သူ၏သားကို ဘုရင်ဖြစ်စေရန်အတွက် အမတ်ကြီးတစ် ယောက်နှင့် ပူးပေါင်းကြံစည်ခဲ့ကြောင်း၊ အမတ်ကြီးသည် ဗေဒင်အတတ် ကိုတတ်၍ ပထမမယားကြီးနှင့် သားကြီးသြရသတို့သည် ဘုရင်၏ စည်းစိမ်ကို လုပ်ကြံလိမ့်မည်ဟု ဟောကြားကြောင်း၊ ဘုရင်သည် အမတ် ယုတ်၏စကားကို ယုံကြည်သည်နှင့် ရှိလန်နှင့် ၎င်း၏မိခင်တို့ကို တစ် တိုင်းတစ်ပြည်သို့ နှင်ထုတ်လိုက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သားအမိနှစ်ယောက် တို့သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၍ ပါသမျှသော ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့ကို ရောင်းချကာ စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ရကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်လောက်က မိခင်သေဆုံးခဲ့ရာ ရှိလန်မှာ မာနရှိသူဖြစ်သော ကြောင့် လူထဲသို့ အောက်ကျခံ၍မဝင်ဘဲ တောမှဆိုးအလုပ်နှင့် အသက် မွေးမြူနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊

ထိုအတောအတွင်းနေရင်း တိုင်းပြည်အကြောင်းကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းခဲ့ရာ ဘုရင်သည် ဒုတိယမယား၏ ဆိုးညစ်ယုတ်မာကြောင်းကို သိရ၍ ၎င်းနှင့်မျှော်မထားသော ဗေဒင်ဆရာ အမတ်ယုတ်တို့ကိုပါ သတ်လိုက်သည်ဟုကြားရကြောင်း၊ ဒုတိယသားကိုလည်း မိမိ၏ အရိုက် အရာကို မခံစေလိုသည်ဖြစ်၍ ပထမသားဖြစ်သော ရှိလန်ကိုပင် လိုက်လံ ရှာဖွေစေသေးသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်ကမူ ၎င်းတိုင်းပြည်သို့ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ရောက်လာ၍ ဆေးဝါး အတတ်၊ စုန်းပယောဂအတတ်၊ ဗေဒင်အတတ်၊ နက္ခတ်တာရာ အတတ် အမျိုးမျိုးတို့ကို တတ်မြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးလာခဲ့ရာ ဖခင်ဘုရင် ကိုယ်တိုင်ကပင် ထိုမြန်မာဆရာကြီးကို ကိုယ်စားလှယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အဖြစ်နှင့် အုပ်ချုပ်စိုးစံရစ်ရန် မှာထားခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတိုင်းပြည်မှာ လူဦးရေ သုံးကုဋေခန့်ရှိရာ ၎င်းဆရာကြီးသည် စစ်သည်ရဲမက်များကို တိုက်ခိုက်

ခြင်းအတတ်တွင် လေ့ကျင့်စေပြီးနောက် ဆရာကြီး၏ သြဝါဒအတိုင်း အထက်မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်ရန် ချီတတ်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဆရာကြီးမှာ စစ်သည်ရဲမက်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာ၍ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းဆရာကြီးထံသို့ခေါ်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်းများနှင့် ရှိလန်က ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရှိလန်တို့လူမျိုးသည် မည်သည့်လူမျိုးဖြစ်ပါ သနည်းဟု မေးလေရာ၊ ရှိလန်က တရုတ်ပြည်နှင့် မြန်မာပြည်အစပ်တွင် တည်ရှိသော်လည်း တရုတ်တစ်မျိုးဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုထားကြ ကြောင်း၊ အမှန်အတိုင်းမှာ မိမိတို့သည် မြန်မာတို့နှင့် ခြားနားခြင်းရှိ သလောက် တရုတ်တို့နှင့်လည်း ကွဲလွဲခြင်းရှိကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ရှိလန်၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ မြန်မာနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တရုတ်နှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ရှမ်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ နီးစပ်လှပေရာ ချင်း၊ ကချင် တို့နှင့်မူကား များစွာကွာခြားခြင်း ရှိပေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဤလူများသည် ရှမ်းတရုတ်လူမျိုးများနှင့် တိုင်ပင်ပြီးမှ အတူတကွ ချီတတ်ကြသည် ကြားရလေသလောဟု မေး မြန်းရာ၊ ၎င်းတို့ ချီတက်ခြင်းနှင့် ရှမ်းတရုတ်တို့ ချီတက်ခြင်းသည် ဘာမျှမဆိုင်ကြောင်း၊ “ ထန်းသီးကြွေခိုက်၊ ကျီးနင်းခိုက် ” ဟူသော စကားကဲ့သို့ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မိခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန် ပြောလေ၏။

* * *

အခန်း (၂၃)

၎င်းနေ့ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရှိလန်နှင့် လူရိုင်းတို့၏ အလယ်မှ မြင်းကိုစီးလျက် ပယောဂဆရာကြီးထံသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

တပ်မကြီးမှာ လူဦးရေ သုံးသောင်းထက်မနည်းရှိ၍ တပ်စခန်းမှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းလှပေရာ ဆရာကြီးဆိုသူသည် တပ်မကြီး၏ ဗဟိုချက်တွင် သားရေကို မိုးကာတဲပြုလုပ်လျက် နေထိုင်လေ၏။ ထိုတဲ၏ ရှေ့တွင် အလွန်တရာကျယ်ဝန်းလှသော ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုရှိလေရာ တစ်ထောင်မကသော စစ်သည်တို့သည် မြေပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအချိန်ကား နေဝင်စပြုနေပြီဖြစ်ရာ နတ်စင်နှင့်တူသော အဆောက်အအုံကလေးတစ်ခုရှေ့တွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ဖိုထားကြလေ၏။ မီးပုံအနီး၌ကား လူတစ်စုတို့သည် ဗုံကလေးတစ်လုံးနှင့် လယ်ကွင်းကလေးကို တီးလျက်ရှိရာ “ဂျီးဂျီးပေ... ဂျီးဂျီးပေ” ဟူသော တီးသံကိုလိုက်၍ သူတို့သည် မိမိတို့၏ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုးကာ ဝပ်နေကြသဖြင့် အလွန်တရာ ညီညာလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးပုံနှင့် မနီးမဝေးတွင် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ရပ်နေကြစဉ် အလွန်တရာ အရပ်မြင့်သော လူကြီးတစ်ယောက်သည် သားရေတဲဆီမှ ထွက်လာ၍ နတ်စင်ရှေ့၌ ရပ်ကာ ရွတ်ဆိုနေလေရာ “ဂျီးဂျီးပေ... ဂျီးဂျီးပေ” ဟူသော တီးသံသည်လည်း ရွတ်ဆိုခြင်းကို စည်းလိုက်သလို လိုက်၍ တီးလျက်ရှိလေ၏။

ရွတ်ဆို၍ ဆုံးလတ်သော် လူကြီးသည် လက်များကို မြောက်ကာ အထက်သို့ မော်ကြည့်နေစဉ် လူလေးယောက်တို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ထမ်းယူခဲ့ကြပြီးလျှင် မီးပုံအနီးတွင် ချထားကြလေ၏။

ထိုအရာသည်ကား အခြားမဟုတ်။ ကြီးတို့ဖြင့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသည့် ကျားသစ်အရှင် တစ်ကောင်ဖြစ်လေရာ ကျားသစ်သည် ရုန်းကန်ထွက်ပြေးရန် မတတ်နိုင်သော်လည်း ရပ်နားခြင်း မရှိအောင် မြည်ဟိန်းနေလေရကား တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ ဆူညံသွားလေတော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဆရာကြီးသည် ခါးတွင်ထိုးထားသော ဓားမြောင်ကိုနုတ်၍ ကျားသစ်အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အနီး၌ ဒူးထောက်ကာ လည်ပင်းကို ထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။

ကျားသစ်သည် ထွန်ထွန်လူးဖြစ်သွား၍ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လှုပ်နေရာမှ ငြိမ်သွားသောအခါ ဆရာကြီးသည် လည်ပင်းမှ စီးကျသော သွေးတို့ကို ခွက်တစ်ခုဖြင့်ခံ၍ နတ်စင်၌ တင်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် လူကြီးသည် ခွက်ကို တစ်ဖန်ပြန်ယူခဲ့၍ ကျားသွေးတို့ကို သောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကြောက်မက်ဖွယ် စူးရှသောအသံဖြင့် သံချပ်ထိုးသကဲ့သို့ အသံတိုင်ပေးလိုက်ရာ တစ်ထောင်မကသော လူတို့၏ ပါးစပ်မှ ညီညာစွာလိုက်ဆိုကြသော အသံသည် တောဆင်ရိုင်းများကို လန့်ထွက်ပြေးစေလောက်အောင် ဆူညံစွာရှိနေပေ၏။

လူကြီးက ကိုယ်ကို ထိုမှဤမှ နွဲ့လျက် အသံတိုင်လေရာ၊ လူတို့ ကလည်း ထိုမှ ဤမှ ယိမ်းထိုးလျက် လိုက်ဆိုကြလေ၏။

လူအများသည် ဆိုရင်းဆိုရင်းပင် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လောင်စွာ လိုက်ဆိုကြလေရာ နောက်ဆုံးတွင် အသံကုန်ဟစ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နားများကွဲတော့မတတ် ပွတ်ပွတ်ရိုက် ဆူညံလှပေတော့၏။

ဆယ်ခွန်းထက်မနည်း သံချပ်ထိုးသကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုကြပြီးသည့်နောက် လူကြီးသည် ရပ်နေရာမှလှည့်၍ ယခင်ကသားရေတဲထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ လူရိုင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို လက်နှင့်ထိတို့ကာ ခေါ်သွားသဖြင့် လိုက်သွားရလေ၏။

တဲဝသို့ရောက်သောအခါ လူရိုင်းကြီးသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ပြန်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တဲထဲသို့ ရဲဝင့်စွာ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ရဲဝင့်ခြင်းအကြောင်းမှာ ထိုလူကြီးသည် အခြားသူမဟုတ်၊ ဆရာကြီးဦးသာဂိပင် ဖြစ်သည်ဟု ရိပ်မိပြီးဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

တဲတွင်း၌ ဆီမီးခွက်လေးတစ်ခွက်ထွန်းလျက်ရှိရာ ဦးသာဂိသည် သားရေတစ်ချပ်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးကို စိပ်လျက်ရှိစဉ်...

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ကျန်းမာပါစေရာ ဦးသာဂိ၊ မတွေ့ရတာကြာပြီနော်’ ဟုပြောလိုက်သောအခါ ဦးသာဂိသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရတ်ထ၍ ‘ဘယ်သူလဲ၊ ဒီဟာ... မေ့ဖျောက်ထားတဲ့နာမည်ဟောင်းကို ပြန်ဖော်တဲ့လူ... ဘယ်သူလဲ’

ဟုငေါက်၍ မေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ကျွန်တော်ပါလေ၊ ရွှေဘိုနယ်သားချင်း မမှတ်မိဘူးလား၊ ရွှေဘိုမြို့က အချုပ်ထောင်မှာ အတူတူနေခဲ့ရတဲ့ လူဟာလေ’

ဂိ။ ။ (ကျွန်ုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက်) ‘မမှတ်မိဘူး... မသိဘူး၊ ကျုပ်နာမည်က ရာဇာတိ ရာဇဂုရုနယသီဟသူတဲ့’

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ရှည်လှတယ် ဦးသာဂိရယ်။ တိုတိုတုတ်တုတ် ဦးသာဂိ
ပဲ ခေါ်ပါရစေတော့'

ဟု ခပ်အေးအေး အမူအရာနှင့် ပြန်ပြောလေ၏ ။

ဂီ ။ ။ 'မင်းလာမရှည်နဲ့၊ မင်းတို့မြန်မာတွေ အားလုံး ငါ့ခြေ
ဖဝါးအောက် ရောက်တော့မယ်'

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားက နင်းပေးမယ်လို့လား၊ ခင်ဗျားအနင်းသည်
ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

ဂီ ။ ။ 'မင်းကငါ့ကို ရွတ်တွတ်တွတ် ပြောသလား'

ဟုမေးလျက် ဦးသာဂိသည် ယခင်က ကျားသစ်သတ်ခဲ့သော
ဓားမြှောင်ကို ခါးမှ ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ထိုးမည်ပြုလေရာ ကျွန်ုပ်သည်
အနည်းငယ်မျှ တွန့်ဆုတ်တိမ်းဖယ်ခြင်းမပြုဘဲ ၎င်း၏ မျက်လုံးများကို
စေ့စေ့ကြည့်ကာ လက်ပိုက်လျက် ရပ်နေလိုက်သည်တွင် ဦးသာဂိသည်
မျက်နှာကို အောက်သို့ချ၍ ဓားမြှောင်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိကိုနိုင်ပြီဟု သိရလေပြီ။ စင်စစ်
မှာ ထိုလူကြီးသည် မှော်ရူးကြီးဖြစ်ရလေကား စိတ်အားနည်းသော
လူများကို မိမိအား ကြည်ညိုကိုးကွယ်သည်ထိအောင် ဖြားယောင်း
သွေးဆောင်နိုင်သော်လည်း စိတ်တန်ခိုးရှိသူတို့ကိုမူကား ထိုလူမျိုးသည်
ကလေးသူငယ်သဖွယ် လိုက်နာတတ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိပြီးဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် ဦးသာဂိကို မည်မျှလောက်အမျက်ဒေါသထွက်သည်
ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်က စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြွေဟောက်သည်
အလမ္ဗာယ်ဆရာ၏ လက်ဝါးအောက်တွင် ပါးပျဉ်းကို နှိမ်ရခြင်းကဲ့သို့
နှိမ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာထားနှင့်...

'ဦးသာဂိ'

ဟုခေါ်လိုက်ရာ
'ဘာလဲ ...'

ဟု ထူးဖော်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဦးသာဂိ...ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်။ ခင်ဗျား ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နတ်ယောင်ယောင်၊ အောက်လမ်းဆရာယောင် ယောင် လုပ်နေပြီး မသိနားမလည်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေရဲ့ ပူဇော်ပသခြင်း ကို ခင်ဗျားခံနေတယ်။ အပူဇော်ခံတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား အဝီစိကျ သွားမယ်။ နားလည်ရဲ့လား။ ယခုလိုပဲ အဝီစိက ခင်ဗျားတစ်ယောက် လာခဲ့လို့လည်း ပွက်ပွက်ရိုက်နေပြီ၊ သေတော့လည်း သူတစ်ပါးလို မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မြေမျိုမယ်၊ နို့ပြီးတော့လည်း အဝီစိကျမယ်။ ခင်ဗျား မကြောက်ဘူးလား '

ဟုမေးလိုက်သောအခါ ဦးသာဂိမှာ မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ကြီး ရပ်လျက်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားဝင်စပြုလာကြောင်း ရိပ်မိသည်နှင့် ရှေးအခါက တိတ္ထိတက္ကတွန်းများ လားရာသောဂတိ အကြောင်းများကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြပြီးနောက် ယခုမှ သတိတရား ရခဲ့ပါလျှင် အချိန်ရှိသေးကြောင်း၊ တစ်ခဏတာမျှ လူရိုင်းများကို လှည့် စား၍ ပူဇော်ကိုးကွယ်ခြင်းခံရရုံအတွက်မျှနှင့် ကမ္ဘာနှင့်ချင့်၍ အဝီစိငရဲ၌ ခံစားရမည်ဆိုလျှင် ကျေးဇူးမများလှကြောင်း၊ အချိန်ရှိခိုက်တွင် နောင်တရ၍ မိမိ၏ အပြုအမူကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲနိုင်ပါက ချမ်းသာရာ ရဖို့ရှိကြောင်း များနှင့် ပြောပြသောအခါ ဦးသာဂိမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်၍ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား ဦးသာဂိ'

ဂိ။ ။ 'ကြားပါတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လဲ'

ဂိ။ ။ 'ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ'

ကျွန်ုပ် ။ 'အလွယ်ကလေးပဲ၊ ဒီတပ်ကို ခင်ဗျားခေါ်လာခဲ့တယ်
မဟုတ်လား'

ဂိ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်'

ကျွန်ုပ် ။ 'ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် မနက်မလင်းခင် ခင်ဗျားတပ်တွေကို
ခင်ဗျားပြန်ခေါက်ပြီး ခေါ်သွား'

ဂိ။ ။ 'ပြီးတော့ရော ...'

ကျွန်ုပ် ။ 'ပြီးတော့ ဟိုရောက်တော့ တိုင်းရေးပြည်ရေးထဲမှာ
ခင်ဗျား ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ သူ့ဘုရင်နဲ့သူ အုပ်ချုပ်ပေစေ'

ဂိ။ ။ 'ဘုရင်ရောက်မလာသေးဘူး'

ကျွန်ုပ် ။ 'ရောက်လာလိမ့်မယ်... ခင်ဗျားမပူနဲ့။ ဟိုမှာ ခင်ဗျား
နေလျှင်... ဟိုလူ ဒီလူကို ရန်တိုက်မပေးဘဲ ကောင်းကောင်းနေပါ။
နတ်တင်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ သူ့အသက်နဲ့ နတ်မတင်ကောင်း
ဘူး'

ဂိ။ ။ 'ဒါပဲလား ...'

ကျွန်ုပ် ။ 'ဒါပါပဲ ...'

ဂိ။ ။ 'ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် နက်ဖြန် မိုးမလင်းခင် ကျုပ်တို့ပြန်
မယ်'

ကျွန်ုပ် ။ 'သာဓုဗျာ'

ကျွန်ုပ်သည် တံထဲမှထွက်လာ၍ အတန်ငယ်လျှောက်မိသောအခါ
ရှိလန်နှင့်တွေ့လေရာ ရှိလန်မှာ မတုန်လှုပ်ဖူးဘဲလျက် တုန်လှုပ်စွာ
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ 'ဘာဖြစ်တာလဲ ရှိလန်'

လန် ။ 'ကျုပ်က တဲပေါက်က ချောင်းပြီး နားထောင်ခဲ့လို့'

အကုန်သိခဲ့ပြီ၊ တယ်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပေဗျာ၊ ဟိုလူကြီး မဆို
ထားနဲ့၊ ကျုပ်တောင် ကြောက်တယ်'

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်လို အကြံရှိသလဲ'

လန် ။ ။ 'ခင်ဗျား စိမ့်တဲ့အတိုင်း ကျုပ်လူများနဲ့ ပြန်လိုက်သွား
ရုံပေါ့။ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ပါလား ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ရာထူး
အကြီးဆုံး ခန့်ထားပြီး ကိုးကွယ်ထားကြမယ်'

ကျွန်ုပ် ။ ။ '(စိတ်ပါသလို ရှိလာပြီးမှ ခင်ခင်ထားကို သတိရ၍)'
တော်ပါပြီ၊ ရှိလန်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

လန် ။ ။ 'လူထဲမှာ ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့အထဲမှာ သေသွားတဲ့ ဆရာ
ကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျုပ်က အားကြီးသဘောကျတယ်'

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ဦးလေးဝင်းနဲ့တော့ မနှိုင်းပါနဲ့လေ'

လန် ။ ။ 'မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်မျိုးစီ ကောင်းကြတာပဲ'

* * *

အခန်း (၂၄)

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ရှိလန်နှင့်အတူ အိပ်စက်လေရာ နံနက်လင်း
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှိလန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုနှိုး၍ ဆန်းသောအခြေခံ
အရာကို ပြလေ၏။ ထူးဆန်းပုံကား စစ်တပ်ကြီးသည် အလုံးစုံပြင်ဆင်
ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ချီတက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေလေရာ ဦးသာဂိက မြင်းပေါ်
က အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နေဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ
ပြန်၍ ဆုတ်ခွာသွားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗန်းမော်မြို့သည် သာမည လူတစ်ယောက်၏ စွမ်းဆောင်ချက်
ဖြင့် လူရိုင်းတို့၏ ဘေးရန်မှ လွတ်မြောက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ချေပြီတကား။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ရှိလန်အား ၎င်းတို့နှင့်အတူ အဘယ့်
ကြောင့် မလိုက်လေသနည်းဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်ကို အဖော်များရှိရာ အသား
မြတ်တောင်သို့ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပြီးမှ လိုက်လျှင်လည်း မိနိုင်ကြောင်း
နှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

စစ်တပ်ကြီးပြန်ဆုတ်သွားသည်နောက် ကျွန်ုပ်နှင့်ရှိလန်တို့သည်
၎င်းတို့နောက်မှ အသားမြတ်တောင်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေရာ

ကျွန်ုပ်မှာ ဆောင်ရွက်ရန်လုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားသည်နှင့် တောင့်တင်း၍ ထားခဲ့သောစိတ်သည် ရုတ်တရတ်လျှော့ချလိုက်သဖြင့် အရပ်ကြီးပြတ်ကဲ့သို့ ပျော့တော့တော့ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ရှိလန်က တွဲထူပေးသောကြောင့် သာလျှင် စခန်းသို့ နားဝေတိမ်တောင်နှင့် ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

အပေါင်းအဖော်များက ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာယိုးတီးယောင်တောင် ဖြစ်နေလျက် ခင်ခင်ထား၏ ပြီးရွှင်စွာ ခရီးဦးကြိုဆိုပြုသော မျက်နှာကိုပင် ရေးရေးမျှလောက်သာ မြင်ပြီးလျှင် မီးပုံအနီးတွင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကဲ့သို့ သုံးရက်တိုင်တိုင် မကျန်းမာသကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီးနောက် စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် အတော်အတန် လတ်ဆတ်လာသည်နှင့် အိပ်ရာမှထသောအခါ ဗန်းမော်မြို့မှ လူတစ်စု ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ အကောက်ဝန်မင်းလည်း ပါလာလေ၏။ မြို့ဝန်မင်း၏ စစ်သည်များသည် ရှမ်းတရုတ်တို့၏ အရေးကို နှိမ်နင်းလိုက်ပြီဟူ၍လည်း ကြားသိရ၏။

ထိုနေ့၌ အချို့လူများသည် ဗန်းမော်သို့ ပြန်ကြမည်ပြင်ဆင်နေကြလေရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ နှုတ်ဆက်ရန် ဝင်လာလေ၏။

ညွန့်။ ။(ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက်) ‘ခင်ဗျားက နိုင်လို့ ကျွန်တော်က ရှုံးပါပြီဗျာ ကိုထွန်းချွန်၊ ခင်ဗျားပြန်လာတဲ့နေ့ကတည်းက ခင်ခင်ထားရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ကျွန်တော်ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်မကြိုက်မှန်းသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အတင်းပိုးပန်းပြီးနေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ “မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်” တဲ့ စကားမျိုး ပြောချင်တတ်တဲ့ ဝါသနာလည်း မရှိပါဘူး။ မိန်းကလေးကတော့ဖြင့် တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်၊ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်ဆိုတာလို တကယ်တော်ပါပေတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလိုလူနဲ့ ထိုက်လည်း ထိုက်တန်ပါပေတယ်။ ရွယ်တူချင်းဖြစ်သော်လည်း ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်က

သင်ခန်းစာတွေ အများကြီးရခဲ့ပါပေတယ်။ ကြိုက်တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ရတယ်ဆိုတာ ရင်ထဲကတော့ မနာဘဲမရှိဘူးပေါ့။ အဲဒီအနာအဆာပျောက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ဟာ မိတ်ဆွေရင်းအဖြစ်နဲ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ကိုင်း :: သွားသေးပြီ ကိုထွန်းချွန်'

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေရာ ဤလူသည်ကား သဘောထားကြီးသူ တစ်ယောက်အစစ်ဖြစ်ပါပေသည်ဟု အောက်မေ့ကာ ရှေးယခင်က အထင်လွဲခဲ့မိခြင်းများကိုပင် ဝမ်းနည်းမိချေသေး၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ခင်ခင်ထားဝင်လာ၍ အနီးတွင် ထိုင်နေလေရာ...

ကျွန်ုပ် ။ 'ဟိုတစ်ခါတုန်းက ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေပုံအကြောင်းကို ပြောပြဖူးတာ သတိရမိသေးသလား... ခင်'

ထား ။ '(ဣန္ဒြေနှင့်)' ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေပုံရော ရှင်ရိပ်မိပြီ မဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ် ။ 'ရိပ်မိသလိုလိုပါပဲ။ နို့ပေမဲ့... တယ်ကြီး မသေချာသေးလို့'

ထား ။ 'ကျွန်မအသက်ကိုကယ်မှုအတွက် ဒီလောက်စွန့်စားပြီးဆောင်ရွက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ကျေးဇူးကန်းလို့ ဘယ်တော်ပါ့မလဲ'

ကျွန်ုပ် ။ 'ကျေးဇူးတင်တာကို ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူး။ ခင့်အတွက်ဆိုလျှင် ကျုပ်လို ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့လူတွေ ... ပြည့်လို့'

ထား ။ '(ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားနှင့်)' ကျေးဇူးတင်တာ မကြိုက်လျှင် ဘာကြိုက်တာတုံး'

ကျွန်ုပ် ။ 'အားလုံးမှ ကြိုက်တယ်'

ထား ။ 'အောင်မယ် တော်လှတယ်၊ ဒီကတော့ ကျေးဇူးတင်ရုံ'

လောက်နဲ့ ရှင့်ကို ချစ်ကြိုက်လိမ့်မယ် ထင်သလား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မထင်ပါဘူး'

ထား။ ။ 'အစွမ်းကောင်းတာ ချီးမွမ်းရုံနဲ့ရော ချစ်ကြိုက်မယ်လို့ ထင်သလား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မထင်ပါဘူး၊ နို့ဘာကြောင့်တုံး ... ခင်ရယ်'

ထား။ ။ 'ရှင့်အထဲမှာ ငမောက်ပတ္တမြားလို အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်မ ကြိုက်မိပါတယ်။ တင်မောင်ညွန့် ဟာ စိန်များလို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်တောက်ပပေမဲ့ ရှင်က တွင်း ထွက်ပတ္တမြားလို အရည်ကောင်းတဲ့အတွက် ကျွန်မသဘောကျမိပါတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'သဘောကျရုံလား...'

ထား။ ။ 'အောင်မယ်... ကြိုက်မိပါတယ်၊ ချစ်မိပါတယ်၊ စုံမက်မိပါတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'အနီလို ပြောစမ်းပါ'